-NİSA:”Güzel, hayatdar, revnakdar, bütün kışırsız lüb ve kabuksuz iç olan Cennet'te; göz gibi bütün insanın duyguları, latifeleri cins-i latif olan hurilerden ve huriler gibi ve daha güzel, dünyadan gelme, Cennet'teki nisa-i dünyeviyeden ayrı ayrı hisse-i zevklerini, çeşit çeşit lezzetlerini almak isterler.”(S.500)
“Mimsiz medeniyet, taife-i nisayı yuvalardan uçurmuş, hürmetleri de kırmış, mebzul metaı yapmış. Şer'-i İslâm onları Rahmeten davet eder eski yuvalarına. Hürmetleri orada, rahatları evlerde, hayat-ı ailede. Temizlik zînetleri.
Haşmetleri, hüsn-ü hulk; lütf-u cemali, ismet; hüsn-ü kemali, şefkat; eğlencesi, evlâdı. Bunca esbab-ı ifsad, demir-sebat kararı Lâzımdır tâ dayansın.”(S.727)
“Taife-i nisada serbestî inkişafı, sebeb olmuş beşerde ahlâk-ı seyyienin birdenbire inkişafı.”(S.727)
“Risale-i Nur'un en mühim bir esası şefkat olmasından, nisa taifesi şefkat kahramanları bulunmaları cihetiyle daha ziyade Risale-i Nur'la fıtraten alâkadardırlar.”(L.199,T.465)
“Maatteessüf bîçare mübarek taife-i nisaiye, zalim erkeklerinin şerlerinden ve tahakkümlerinden kurtulmak için, başka bir tarzda, za'fiyetten ve acizden gelen başka bir nevide riyakârlığa giriyorlar.”(L.201)
“Bîçare nisa taifesinin gafil kısmını dahi yanlış yollara sevk etmek için bir iki komitenin tesirli bir surette perde altında çalıştığını hissettim. Ve bildim ki: Bu millet-i İslâma bir dehşetli darbe, o cihetten geliyor.”(L.201)
“Mübarek taife-i nisaiye, fıtraten yüksek ahlâka menşe' olduğu gibi, fısk u sefahette dünya zevki için kabiliyetleri yok hükmündedir. Demek onlar daire-i terbiye-i İslâmiye içinde mes'ud bir aile hayatını geçirmeğe mahsus bir nevi mübarek mahlukturlar. Bu mübarekleri ifsad eden komiteler kahrolsunlar!.. Allah bu hemşirelerimi de bu serserilerin şerlerinden muhafaza eylesin, âmîn.”(L.203)

-NİSYAN:”Nisyan-ı nefs içinde nisyan etmemek.”(S.477,M.459)
“Hâfıza bir nimettir. Fakat ahlâksız bir adamda musibet zamanında nisyan ona racihtir.”(S.723)
“Nisyan da bir nimettir. Yalnız her günün âlâmını çektirir, müterakim olmuş âlâmı unutturur.”(S.724,M.476)
“Hem Ebu Hüreyre, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a şekva etmiş ki, "Nisyan bana ârız oluyor." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etmiş, bir mendil şeklinde bir şey açmış. Sonra mübarek avucu ile gaibden birşey alır gibi, öyle avucunu oraya boşaltmış. İki-üç defa öyle yaparak Ebu Hüreyre'ye demiş: "Şimdi mendili topla." Toplamış. Bu sırr-ı manevî-i dua-yı Nebevî ile Ebu Hüreyre kasem eder ki: "Ondan sonra hiçbir şey unutmadım." İşte bu vakıalar, ehadîs-i meşhuredendirler.”(M.146,K.K.480)
“İnsan kusurdan, nisyandan hâlî değil.”(Ş.683,Ks.161,St.66,T.306)
“Ey İnsanlar! Ne için misak-ı ezelîyi unuttunuz... Fakat bir cihetten de insanlara bir mazeret yolunu gösteriyor. Yani: Sizin o misakı terketmeniz amden değil, belki sehiv ve nisyandan ileri gelmiştir.”(İ.İ.97,K.K.55,Bakara.21)
“İnsan nisyandan alındığı için, nisyana mübteladır. Nisyanın en kötüsü de nefsin unutulmasıdır. (Ms.238,214)
“İmam-ı Şafiî'nin (R.A.) dediği gibi: Haram nazar, nisyan verir.”(Ks.133)

-NİYET:”Namaz kılanın diğer mubah dünyevî amelleri, güzel bir niyet ile ibadet hükmünü alır. Bu surette bütün sermaye-i ömrünü, âhirete mal edebilir. Fâni ömrünü, bir cihette ibka eder.”(S.21)
“Bütün bağındaki yetiştirdiğin -çiçekli olsun, meyveli olsun- her nebatın, her ağacın tesbihatından, güzel bir niyet ile, bir hisse alıyorsun.”(S.272)
“Âdeta namazın bir elektrik lâmbası ve namaza niyetin, onun düğmesine dokunması gibi, o âlemin zulümatını dağıtır...”(S.273)
“Şu niyet ve itikad, pek geniş bir şükr-ü küllîdir. Nebatatın tohumları ve çekirdekleri, onların niyetleridir.”(S.361)
“Kavun, kalbinde nüveler suretinde bin niyet eder ki, "Ya Hâlıkım! Senin esma-i hüsnanın nakışlarını yerin bir çok yerlerinde ilân etmek isterim." Cenab-ı Hak gelecek şeylerin nasıl geleceklerini bildiği için, onların niyetlerini bilfiil ibadet gibi kabul eder. "Mü'minin niyeti, amelinden hayırlıdır." Şu sırra işaret eder.”(S.361,K.K.335)
“Şu noktaya dikkat et; nasıl olur niyetle mubah âdât, ibadat...”(S.723)
“Bir defa müdüre söylemiştim: "Fena niyetle geldiğin vakit seni yılan suretinde görüyorum, dikkat et!" demiştim. Zâten selefini çok vakit öyle görüyordum. Demek şu zahiren gördüğüm yılan ise işarettir ki, hıyanetleri bu defa yalnız niyette kalmayacak, belki bilfiil bir tecavüz suretini alacak.”(M.361,L.84)
“Madem çok sevab istersin, ihlası esas tut ve yalnız rıza-yı İlahîyi düşün. Tâ ki senin ağzından çıkan mübarek kelimelerin havadaki efradları; ihlas ile ve niyet-i sadıka ile hayatlansın, canlansın, hadsiz zîşuurun kulaklarına gidip onları nurlandırsın, sana da sevab kazandırsın.”(L.152)
“Ve keza nazar ile niyet, mahiyet-i eşyayı tağyir eder. Günahı sevaba, sevabı günaha kalbeder. Evet niyet âdi bir hareketi ibadete çevirir. Ve gösteriş için yapılan bir ibadeti günaha kalbeder.”(Ms.51)
“Arkadaş! Bu niyet mes'elesi, benim kırk senelik ömrümün bir mahsulüdür. Evet niyet öyle bir hâsiyete mâliktir ki, âdetleri, hareketleri ibadete çeviren pek acib bir iksir ve bir mâyedir.”(Ms.70)
“Ve keza niyet, ölü ve meyyit olan haletleri ihya eden ve canlı, hayatlı ibadetlere çeviren bir ruhtur.”(Ms.70)
“Ve keza niyette öyle bir hâsiyet vardır ki; seyyiatı hasenata ve hasenatı seyyiata tahvil eder. Demek niyet, bir ruhtur. O ruhun ruhu da ihlastır. Öyle ise necat, halas ancak ihlas iledir. İşte bu hâsiyete binaendir ki; az bir zamanda çok ameller husule gelir. Buna binaendir ki; az bir ömürde, Cennet bütün lezaiz ve mehasiniyle kazanılır. Ve niyet ile insan, daimî bir şâkir olur, şükür sevabını kazanır.”(Ms.70)
“Kezalik ef'al-i beşer için iki cihet vardır. Eğer niyet ile Allah'ın hesabına olursa, tecelliyata ma'kes, şeffaf, parlak olur. Eğer Allah hesabına olmasa, zulmetli bir manzarayı göstermiş olur.”(Ms.199)
“Hayrat ve hasenatın hayatı niyet iledir. Fesadı da ucb, riya ve gösteriş iledir. Ve fıtrî olarak vicdanda şuur ile bizzât hissedilen vicdaniyatın esası, ikinci bir şuur ve niyet ile inkıta' bulur.”(Ms.201)
“Nasılki amellerin hayatı niyet iledir. Onun gibi, niyet bir cihetle fıtrî ahvalin ölümüdür. Meselâ: Tevazua niyet onu ifsad eder, tekebbüre niyet onu izale eder, feraha niyet onu uçurur, gam ve kedere niyet onu tahfif eder.”(Ms.201)
“Evet kuşların, balıkların, karıncaların yumurtalarında, eşcar ve sebzevatın semeratında ve o semeratın tohumlarındaki ifrat derecesini bulan kesret o vaziyeti tenvir eder. Lâkin âlem-i şehadetin darlığına ve müstakbel ibadetlerin Allâm-ül Guyub'un ilminde mevcud olduğuna

binaen, niyetten fiile henüz çıkmayan onların ibadetleri kabul edilmiştir.”(Ms.217,261)

-NİZAM:”Evet şu kâinatı idare eden zât, herşeyi nizam ve mizan içinde muhafaza ediyor. Nizam ve mizan ise; ilim ile hikmet ve irade ile kudretin tezahürüdür.”(S.77)
“Şu misafirhane-i dünyada nazar-ı hikmetle baksan, hiçbir şeyi nizamsız gayesiz göremezsin. Nasıl sen nizamsız, gayesiz kalabilirsin?”(S.170)
“Bu âlemde o derece intizam ile küllî işler yapılıyor ve umumî inkılablar oluyor ki, âdeta bütün bu saraydaki mevcud taşlar, topraklar, ağaçlar, herbir şey, birer fâil-i muhtar gibi bütün bu âlemin nizamat-ı külliyesini gözetip, ona göre tevfik-ı hareket ediyor.”(S.284,298,394)
“Dikkat edilse, şu kâinatın umumunda bir nizam-ı ekmel, bir intizam-ı kasdî vardır.”(S.519)
“Nizamı nizam eden, saadet-i ebediyedir. Öyle ise nizam-ı âlem, saadet-i ebediyeye işaret ediyor.”(S.519,İ.İ.53)
“Biz gözümüzü açtıkça, kâinat yüzüne nazarımızı saldırdıkça, en evvel gözümüze ilişen, âmm ve mükemmel bir nizamdır ve şamil, hassas bir mizandır görüyoruz. Herşey dakik bir nizam ile, hassas bir mizan ve ölçü içindedir.”(M.230,Ş.643)
“Evet Cenab-ı Hak müsebbebatı esbaba bağlamakla, intizamı temin eden bir nizamı kâinatta vaz' etmiş. Ve herşeyi, o nizama müraat etmeğe ve o nizamla kalmaya tevcih etmiştir.”(İ.İ.20)
“Kâinattaki nizam, ancak hakaik-i nisbiyeden doğmuştur.”(İ.İ.27)
“Kasd ve iradeden doğan bir nizam-ı ekmel vardır.”(İ.İ.53)
“Nizamı olmayanın külliyeti olamaz.”(İ.İ.87)
“Madem ki Arz'da nizam var, müvazene de olmalıdır. Hattâ nizam müvazeneye tâbidir.”(İ.İ.174,Ms.151)
“Sen bir nizamın esirisin.”(T.102)
“Nizam-ı hilkat-ı âlem denilen şeriat-ı fıtriye-i İlahiye; mevlevî gibi cezbe tutan meczub ve misafir olan küre-i arza, güneşe iktida eden safbeste yıldızların safında durup itaat etmesini farz ve vâcib kılmıştır.”(Mh.58)
“Maksad-ı İlahîsi, nizam ve intizamı göstermektir. Nizam ise şems gibi parlıyor.”(Mh.81)

-NUH:”Hazret-i Nuh'un (Aleyhisselâm) bir mu'cizesi olan sefine..”(S.254)
“Padişah-ı Bîmisal, kavm-i Nuh'un mahvı için Semavat ve Arz'a emir vermiş. Vazifelerini yaptıktan sonra ferman ediyor: Ey Arz! Suyunu yut. Ey sema! Dur, işin bitti. Su çekildi. Dağın başında memur-u İlahînin çadır vazifesini gören gemisi kuruldu. Zalimler cezalarını buldular.”(S.376,L.83,Ş.96,B.295)

-NUR:”Kâinat mescid-i kebirinde Kur'an kâinatı okuyor! Onu dinleyelim. O nur ile nurlanalım, hidayetiyle amel edelim ve onu vird-i zeban edelim.”(S.33)
“Evet Zât-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) nuruyla âlemin şekli değişti.”(S.71)
“Eğer o nur olmasa idi, mevcudat fena-yı mutlaka mahkûm ve kıymetsiz, manasız, faidesiz, abes, karmakarışık, tesadüf oyuncağı bir zulmet-i evham içinde kalırdı.”(S.71)
“Evet, evet, evet!.. Eğer kâinattan risalet-i Muhammediye'nin (A.S.M.) nuru çıksa, gitse, kâinat vefat edecek.”(S.110)
“Sâni'-i Zülcelal'in esma-i hüsnasından Nur isminin bir kesif âyinesi hükmünde olan güneş...”(S.166)
“İsm-i Nur, çok müşkilatımızı halletmiş...”(S.193)
“Mahiyeti nur ve hüviyeti nuraniye olan Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, dünyada bütün ümmetinin salavatlarını birden işitir ve kıyamette bütün asfiya ile bir anda görüşür.

Birbirisine mani olmaz. Hattâ evliyadan, ziyade nuraniyet kesbeden ve ebdal denilen bir kısmı, bir anda birçok yerlerde müşahede ediliyormuş.”(S.194-195)
“Kur'anda hep dava nurdan nuradır...”(S.206)
“Şu koca Güneş dahi gök denizinde Şems-i Ezelî'nin "Nur" isminden tecelli eden bir lem'anın katre-misal bir âyinesidir.”(S.339)
“Kâinatta en mühim hakikat ve en kıymetdar mahiyet; nur, vücud ve hayat ve rahmettir ki, bu dört şey perdesiz, vasıtasız, doğrudan doğruya kudret-i İlahiye ve meşiet-i hâssa-i İlahiyeye bakar.”(L.110)
“Nur; el ile tutulmaz, parmaklar ile avlanmaz, belki o nur ancak basiret nuruyla avlanır.”(L.128)
“Kardeşlerim, ben Nurlarla meşgul oldukça sıkıntılar azalıyor. Demek vazifemiz Nurlarla iştigaldir ve geçici şeylere ehemmiyet vermemek ve sabır ve şükretmektir.”(Ş.523)
“Nuranîlerin timsalleri ise, asıllarıyla muttasıl ve asıllarının hâsiyetlerine mâlik ve asıllarına gayr değillerdir.”(Ms.124)
“Maahaza nuru neşredenin nursuz, icad edenin vücudsuz, îcab ettirenin vücubsuz olması muhaldir.”(Ms.184)
“Nur ve nuranî şeyler, ne kadar nuraniyette terakki ederse, o nisbette ince ve gizli şeylere nüfuzu tam ve keskin olur.”(Ms.194)
“Bütün kâinatı ihata eden bir nurdan hiç bir şey gizlenemez.”(Ms.243)
“Cenab-ı Hak bize nur ve nuranî vazifeyi vermiş; onlara da, zulümlü zulümatlı oyunları vermiş.”(Ks.118)

-NURCU:” Hem daha hüküm almadan bir kısım gençler dediler: "Nurcular hapiste kalsalar, biz kendimizi mahkûm ettireceğiz ve ceza almaya çalışacağız; tâ onlardan ders alıp onlar gibi olacağız. Onların dersiyle kendimizi ıslah edeceğiz."(L.262)
“Evet Nurcular cem'iyet memiyet, hususan siyasî ve dünyevî ve menfî ve şahsî ve cemaatî menfaat için teşekkül eden cem'iyet ve komite değiller ve olamazlar.”(Ş.520)

-NUR TALEBELERİ:” Nur talebeleri manevî bir zabıtadır. Asayişi muhafazada bize yardım ediyorlar. İman-ı tahkikî ile; Nur'u okuyan her adamın kafasında bir yasakçıyı bırakıyorlar, emniyeti temine çalışıyorlar."(L.262)
“Risale-i Nur'un hakikî şakirdleri, buz parçası olan enaniyetlerini şahs-ı manevîde ve havz-ı müşterekte erittiklerinden, inşâallah bu fırtınada sarsılmayacaklar.”(Ş.318)
“Risale-i Nur şakirdleri, hıllet ve uhuvvet ve fena fi-l ihvan mesleğinde gittiklerinden, inşâallah bu tecrübeli ve münafıkane plânı da akîm bırakacaklar.”(Ş.319)
“Biz Risale-i Nur şakirdleri, Risale-i Nur'u değil dünya cereyanlarına, belki kâinata da âlet edemeyiz. Hem Kur'an bizi siyasetten şiddetle men'etmiş. Evet Risale-i Nur'un vazifesi ise, hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı, imanî olan hakikatlarla gayet kat'î ve en mütemerrid zındık feylesofları dahi imana getiren kuvvetli bürhanlar ile Kur'ana hizmet etmektir. Onun için Risale-i Nur'u hiçbir şeye âlet edemeyiz.”(Ş.349)
“Hem gayet küllî ve geniş Nur talebeleri ve Risale-i Nur'un bedeline yalnız şahsımı çürütmek ve ehemmiyetten iskat etmek bizim için büyük bir maslahattır ki, Risale-i Nur ve talebelerine kader-i İlahî iliştirmiyor.”(Ş.508)
“Risalet-in Nur'un sadık talebeleri imanla kabre gireceklerine ve ehl-i Cennet olacaklarına dair kudsî bir müjde ve kuvvetli bir beşaret bulunduğu gösterilmiştir.”(Ks.18)
“Risale-i Nur'a intisab eden zâtın en ehemmiyetli vazifesi, onu yazmak veya yazdırmaktır ve

intişarına yardım etmektir. Onu yazan veya yazdıran, Risale-i Nur talebesi ünvanını alır. Ve o ünvan altında, her yirmidört saatte benim lisanımla belki yüz defa, bazan daha ziyade hayırlı dualarımda ve manevî kazançlarımda hissedar olmakla beraber; benim gibi dua eden kıymetdar binler kardeşlerin ve Risale-i Nur talebelerinin dualarına ve kazançlarına dahi hissedar olur."(Ks.24)
"Risale-i Nur şakirdlerinin bu zamanda en mühim vazifeleri, tahribata ve günahlara karşı takvayı esas tutup davranmak gerektir."(Ks.148)
"Risale-i Nur şâkirdlerinden Nazmidir. Rü'yasında ona diyorlar ki: "Risale-i Nur şâkirdleri îmansız ölmezler, kabre imanla girerler."(St.22)

-NURS:" Şimdi hakikî bir ihtar ile bildim ki: O masum Nurslu insanlar, Nurs Karyesi Risale-i Nur'un nuruyla büyük bir iftihar kazanacak; o vilayetin, nahiyenin ismini işitmeyen, Nurs Köyü'nü ehemmiyetle tanıyacak diye bir hiss-i kabl-el vuku' ile o nimet-i İlahiyeye karşı teşekkürlerini temeddüh suretinde göstermişler."(E.I/53)

-NUTFE:"Nutfeden alakaya, alakadan mudgaya, mudgadan tâ hilkat-ı insaniyeye kadar olan neş'etinizi görüyorsunuz."(S.115,424,Ş.116,643,E.II/115,T.345)
"Nutfe suyundan ve hem içilen basit bir sudan, hesabsız âza ve cihazat-ı hayvaniyeyi yapar."(S.294,298)
"Nutfeden alakaya, alakadan mudgaya, mudgadan azm ve lâhme, azm ve lâhmden halk-ı cedide yani insan suretine inkılabı, gayet dakik düsturlara tâbi'dir."(S.523)

-NÜBÜVVET:"Kâinatta bir hakikat varsa,nübüvvet vardır.Hilkatta nizam varsa,nübüvvet zaruridir."(O.Ab.47)
"Karıncayı emirsiz,arıyı ya'subsuz bırakmıyan Kudret-i Fâtıra,beşeri nebisiz bırakmaz."(O.Ab.47)
"Nazar-ı nübüvvet ve tevhid ve iman; vahdete, âhirete, uluhiyete baktığı için, hakaikı ona göre görür."(S.350)
"Berahime gibi asl-ı nübüvveti mi inkâr ediyorlar? Sana iman getirmiyorlar. Öyle ise, bütün mevcudatta görünen ve ihtiyar ve iradeyi gösteren bütün âsâr-ı hikmeti ve gayatı ve intizamatı ve semeratı ve âsâr-ı rahmet ve inayatı ve bütün enbiyanın bütün mu'cizatlarını inkâr etsinler veya "Mahlukata verilen ihsanatın hazineleri yanımızda ve elimizdedir" desinler. Kabil-i hitab olmadıklarını göstersinler."(S.387,418,491)
"Bütün hayır ve nur, silsile-i nübüvvet ve diyanet etrafına toplanmış..."(S.538)
"Nübüvvet ise: Gaye-i insaniyet ve vazife-i beşeriyet, ahlâk-ı İlahiye ile ve secaya-yı hasene ile tahalluk etmekle beraber, aczini bilip kudret-i İlahiyeye iltica, za'fını görüp kuvvet-i İlahiyeye istinad, fakrını görüp rahmet-i İlahiyeye itimad, ihtiyacını görüp gına-yı İlahiyeden istimdad, kusurunu görüp afv-ı İlahîye istiğfar, naksını görüp kemal-i İlahîye tesbihhan olmaktır diye, ubudiyetkârane hükmetmişler."(S.540,541)
"Dava-yı nübüvveti işitenler için, ikna' edecek bir derecede mu'cize göstermek lâzımdır."(S.587)
"Nübüvvet Beşerde Zaruriyedir."(S.701)
"Nübüvvet ve veraset-i nübüvvetteki velayet, sırr-ı akrebiyetin inkişafına bakar."(M.51)
"Nev'-i beşerde nübüvvet vardır. Ve yüzbinler zât, nübüvvet dava edip mu'cize gösterenler, gelip geçmişler. Elbette umumun fevkinde bir kat'iyyet ile, nübüvvet-i Ahmediye (A.S.M.) sabittir."(M.91,162)
"Nübüvvet, gayet ağır ve büyük bir mükellefiyettir. Melekât-ı akliye ve istidadat-ı kalbiyenin

inkişafı ve tekemmülü ile o ağır mükellefiyet tahammül edilir.”(M.281)
“Hadîs-i sahih ile nübüvvetin kırk cüz'ünden bir cüz'ü nevmde rü'ya-yı sadıka suretinde tezahür etmiş.”(M.347,K.K.558)
“Nübüvvet, velayete nisbeten derecesi o kadar yüksektir ki; nübüvvetin bir dirhem kadar cilvesi, bir batman kadar velayetin cilvesine müreccahtır.”(L.24)
“Nev'-i beşerde nübüvvet, beşerdeki hayır ve kemalâtın fezlekesi ve esasıdır. Din-i Hak, saadetin fihristesidir. İman, bir hüsn-ü münezzeh ve mücerreddir. Madem şu âlemde parlak bir hüsün, geniş ve yüksek bir feyiz, zahir bir hak, faik bir kemal görünüyor. Bilbedahe hak ve hakikat, nübüvvet içindedir ve Nebiler elindedir.”(L.127)
“Kur'andaki anasır-ı esasiye ve Kur'anın takib ettiği maksadlar; tevhid, nübüvvet, haşir, adalet ile ibadet olmak üzere dörttür.”(İ.İ.12)
“Nübüvvet, sıfat-ı rububiyete nâzır ve mazhar olduğundan, umumî bir câmiiyete mâliktir.”(Ms.63)
“Binaenaleyh nübüvvet öyle bir çekirdektir ki: İslâmiyet şeceresi bütün semeratıyla, çiçekleriyle o çekirdekten çıkmıştır.”(Ms.86)
“Nübüvvet güneşinin tulûu, beşeriyetin fikir ve kalblerinde akisler ve lem'alar husule getirmiş olmasındandır.”(T.157)
“Mesalih-i külliyenin kutub ve mihveri ve maden-i hayatı hükmünde olan nübüvvet, nev'-i beşerde zarurîdir... Faraza olmazsa, perişan olan nev'-i beşer; güya muhtel bir âlemden şu muntazam âleme düşüp cereyan-ı umumînin ahengini ihlâl ettiği kabul olunursa, biz insanlar sair kâinata karşı ne yüzümüz kalacaktır?..”(Mh.142)

-NOKTA:”Bir meyve bir harf; bir çekirdek, bir noktadır. O noktada koca bir ağacın proğramı, fihristesi var.”(S.59,81,161,295,L.312)
“Bütün kâinat parlak âyetlerle dolsa; o ene'deki karanlıklı bir nokta, onları nazarda söndürür, göstermez.”(S.538)
“Sanki o zîhayat gayet hakîmane muayyen nizamlar ile bütün vücudlardan sağılmış bir katre veya bir noktadır.”(Ms.12)
“Nefiste öyle dehşetli bir nokta ve açılmaz bir ukde var ki, zıdları birbirinden tevlid eder.”(Ms.77)
“Ey ahmak nokta-i sevda! Hâlıkın ef'ali sana nâzır değildir. Ancak Ona bakar. Kâinatı senin hendesen üzerine yapmış değildir.”(Ms.77,261)
“İnsanın akıl ve fikir meydanı öyle bir vüs'attedir ki, ihatası mümkün değildir; ve o kadar dardır ki, iğneye mahal olamaz. Evet bazan zerre içinde dönüyor, katre içerisinde yüzüyor, bir noktada hapsoluyor. Bazan de, âlemi bir karpuz gibi eline alır ve kâinatı misafireten getirir, akıl odasında misafir eder.”(Ms.94,103,111)
“Ve keza vücuduna kıymet vermek fikrinde isen, o vücuddan senin elinde ancak bir nokta kalabilir. Bütün vücudun cihat-ı erbaasıyla ademler içerisinde kalır. Amma, o noktayı da elinden atarsan vücudun tam manasıyla nurlar içinde kalır.”(Ms.119)
“Bir noktayı yerinde icad etmek için bütün kâinatı icad edecek bir kudret-i gayr-ı mütenahî lâzımdır.”(Ms.248)
“Noktalardan terekküb eden bir daire-i azîmin nokta-i merkeziyenin elinde bir (mum) ve muhitteki noktaların ellerinde birer (âyine) farzedilse, nokta-i merkeziyenin verdiği feyz, müzahametsiz tecezzisiz, tenakussuz nisbeti birdir. İşte (mukabele sırrı).”(Sti.18)

-O-

-O:” Madem o var, herşey var.”(M.226)

“Madem o var ve Bâki'dir, başkaları ne olursa olsun merak çekmeyiniz.”(M.226)
“Bana bu sîma ve âzayı veren kim ise, bütün esasat-ı âzada bana benzeyen bütün insanların sânii dahi O'dur. Ve hem bütün zîhayatın sânii O'dur."(L.112)
“Madem Cenab-ı Hak var, o herşeye bedeldir. Madem o bâkidir, elbette o kâfidir. Birtek cilve-i inayeti, bütün dünya yerini tutar.”(L.245)
“Odur Mabud, şerik yapmayınız. Odur Kadir-i Mutlak, şerikini itikad etmeyiniz. Odur Mün'im, şükründe şerik yapmayınız. Odur Hâlık, başka bir hâlık tahayyül etmeyiniz.”(İ.İ.103)

-OKUMAK:” Siz dahi ona Muhammed-ül Emin dediğiniz zât gibi, okumak yazmak bilmez, kıraat ve kitabet görmemiş bir ümmiden bu Kur'an gibi bir kitab getiriniz, yaptırınız. Bunu yapamazsanız, haydi ümmi olmasın, en meşhur bir edib, bir âlim olsun.”(S.384,Ş.622)
“Kur'an ve iman hakikatlarını câmi' bir eseri, sebat ve devam ve dikkatle okumayı kat'iyyetle lâzım ve elzem gördük.”(S.749)
“Dikkatle, sebatla okumak kâfidir.”(S.758)
“Gazete gibi okumayınız.”(M.42)
“Dikkatle okumalı.”(M.493)
“Başlardaki başların çoğu sarhoş, okumaz. Okusa da anlamaz.”(L.105,Ş.439)
“Bizden olmayan ve makamımızı bilmeyen, kitablarımızı okumasın, zarar görür." Evet bu zamanda Muhyiddin'in kitabları, hususan vahdet-ül vücuda dair mes'elelerini okumak, zararlıdır.”(L.274)
“Merakla okumalı.”(L.376)
“Ey kendini insan bilen insan! Kendini oku... Yoksa hayvan ve camid hükmünde insan olmak ihtimali var!”(S.687)
“Güzel oku! Her zerrede coşkun birer mânâ var,
Derd ehline bu mânâda canlar sunan edâ var.”(T.538)
“Daima okumalıdır.”(B.51)
“O zât, o telkinattan sonra geçen Ramazanda bir gün, bana Hülâgu ve Cengiz vakıalarını okutmak için gösterdi. "Aman bunları oku" dedi. Ben kemal-i taaccüb ve hayretten dedim: "Kardeşim sen divane mi oldun? Benim Delail-i Hayrat'ı okumağa vaktim yok. Böyle zalemelerin sergüzeşt-i zalimanelerini, bu Ramazan-ı Şerif'te bana okutmak hissini nereden kaptın" dedim. Haftada iki defa yanıma gelen o has dostumu, iki ayda bir defa daha göremedim. Fakat hakkında inayet vardı, o halden kurtuldu.”(B.198)
“Bir şeyi yazmak; okumak, anlamak, sonra başka kâğıda nakletmektir ki, bu tarzla matlub istifadenin temin edileceği muhakkaktır.”(B.296)
“Ruhu inkişaf edip, kalbi intibaha gelen zâtlar okumaktan usanmaz.”(B.336)
“Evet mekteblerde, dünya maişeti, ya rütbeleri için fenleri ders okumak, bu kısacık dünyevî hayatta derecesi, faidesi bir ise; ebedî hayatta Kur'an ve Kur'anın kudsî kelimelerini ve nurlu ve imanî manalarını öğrenmek, binler derece daha kıymetlidir. Onlar şişe hükmünde, bunlar elmas hükmündedir.”(E.I/238,St.177)
“Elifbayı okumayan çocuklara felsefe dersi verilse sathî olur.”(Hş.86)
“Ve hem daima cebinizde, çantanızda Nurları taşımak, okumak; daima okumak için zamanlarınızı büyük bir kıymetle kıymetlendireceksiniz. Nurları okumak sevgisiyle, Nurları okumak heyecanıyla, Nurları okumak ihtiyacıyla yanacaksınız.”(Nik.182)
“Devamlı okumaya her gün devam ediniz.”(Nik.192)

-ORUÇ-SAVM:” Hadîsin rivayetlerinde vardır ki: Cenab-ı Hak nefse demiş ki: "Ben neyim, sen

nesin?" Nefis demiş: "Ben benim, sen sensin!" Azab vermiş, Cehennem'e atmış, yine sormuş. Yine demiş: "Ene ene, ente ente." Hangi nevi azabı vermiş, enaniyetten vazgeçmemiş. Sonra açlık ile azab vermiş, yani aç bırakmış. Yine sormuş: "Men ene vema ente?" Nefis demiş: "Ente Rabbiye'r-Rahîm., Ve ene abdüke'l-âciz."Yani: "Sen benim Rabb-i Rahîmimsin, ben senin âciz bir abdinim."(M.404,K.K.565)
“Hem senede yalnız bir ay oruç için nefsimizden istedi. Nefsimize acıdık, keffareten beş sene cebren oruç tutturdu.”(S.715,T.134,Sti.44,Mh.57)
“Ramazan-ı Şerif'teki oruç, hakikî ve hâlis, azametli ve umumî bir şükrün anahtarıdır. Çünki sair vakitlerde mecburiyet tahtında olmayan insanların çoğu, hakikî açlık hissetmedikleri zaman, çok nimetlerin kıymetini derk edemiyor. Kuru bir parça ekmek, tok olan adamlara, hususan zengin olsa, ondaki derece-i nimet anlaşılmıyor.”(M.399)
“Oruç, hayat-ı içtimaiye-i insaniyeye baktığı cihetle çok hikmetlerinden bir hikmeti şudur ki: İnsanlar, maişet cihetinde muhtelif bir surette halkedilmişler. Cenab-ı Hak o ihtilafa binaen, zenginleri fukaraların muavenetine davet ediyor. Halbuki zenginler, fukaranın acınacak acı hallerini ve açlıklarını, oruçtaki açlıkla tam hissedebilirler. Eğer oruç olmazsa, nefisperest çok zenginler bulunabilir ki, açlık ve fakirlik ne kadar elîm ve onlar şefkate ne kadar muhtaç olduğunu idrak edemez.”(M.400)
“Ramazan-ı Şerifteki oruç, nefsin terbiyesine baktığı cihetindeki çok hikmetlerinden bir hikmeti şudur ki: Nefis, kendini hür ve serbest ister ve öyle telakki eder. Hattâ mevhum bir rububiyet ve keyfemayeşa hareketi, fıtrî olarak arzu eder. Hadsiz nimetlerle terbiye olunduğunu düşünmek istemiyor. Hususan dünyada servet ve iktidarı da varsa, gaflet dahi yardım etmiş ise; bütün bütün gasıbane, hırsızcasına nimet-i İlahiyeyi hayvan gibi yutar.
İşte Ramazan-ı Şerifteki oruç; en gafillere ve mütemerridlere, za'fını ve aczini ve fakrını ihsas ediyor. Açlık vasıtasıyla midesini düşünüyor. Midesindeki ihtiyacını anlar. Zaîf vücudu, ne derece çürük olduğunu hatırlıyor. Ne derece merhamete ve şefkate muhtaç olduğunu derk eder. Nefsin firavunluğunu bırakıp, kemal-i acz ve fakr ile dergâh-ı İlahiyeye ilticaa bir arzu hisseder ve bir şükr-ü manevî eliyle rahmet kapısını çalmağa hazırlanır. Eğer gaflet kalbini bozmamış ise...”(M.400-401)
“Orucun ekmeli ise: Mide gibi bütün duyguları; gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri gibi cihazat-ı insaniyeye dahi bir nevi oruç tutturmaktır. Yani: Muharremattan, malayaniyattan çekmek ve her birisine mahsus ubudiyete sevketmektir. Meselâ: Dilini yalandan, gıybetten ve galiz tabirlerden ayırmakla ona oruç tutturmak. Ve o lisanı, tilavet-i Kur'an ve zikir ve tesbih ve salavat ve istiğfar gibi şeylerle meşgul etmek...”(M.402-403)
“Mide en büyük bir fabrika olduğu için, oruç ile ona ta'til-i eşgal ettirilse, başka küçük tezgâhlar kolayca ona ittiba ettirilebilir.”(M.403)
“Ramazan-ı Şerifte oruç vasıtasıyla bir nevi perhize alışır; riyazete çalışır ve emir dinlemeyi öğrenir. Bîçare zaîf mideye de, hazımdan evvel yemek yemek üzerine doldurmak ile hastalıkları celbetmez. Ve emir vasıtasıyla helâli terkettiği cihetle, haramdan çekinmek için akıl ve şeriattan gelen emri dinlemeğe kabiliyet peyda eder. Hayat-ı maneviyeyi bozmamağa çalışır.”(M.403)
“Beşerin musibetini ikileştiren sabırsızlığın ve tahammülsüzlüğün bir ilâcı da oruçtur.”(M.403)
“Kalb ve ruh, akıl, sır gibi letaifin o mübarek ayda oruç vasıtasıyla çok terakkiyat ve tefeyyüzleri vardır. Midenin ağlamasına rağmen, onlar masumane gülüyorlar.”(M.404)
“Ramazan-ı Şerifteki oruç doğrudan doğruya nefsin firavunluk cephesine darbe vurur, kırar. Aczini, za'fını, fakrını gösterir. Abd olduğunu bildirir.”(M.404)
“Üstadımızın hiç sesi çıkmıyordu, konuşamıyordu. Hiç beklenilmeden, bir iftar vaktinde bir doktor geldi, elini tuttu. Üstadımız dedi ki: "Ben hastalığımı muayene ettirmem, ben hekimlere

muhtaç değilim. Hekim, Cenab-ı Hak'tır." Birden canlandı, sesi çıkmağa başladı. Güya kendisi bir doktor şeklini aldı. Doktor ise, hasta vaziyetine girdi. Doktora ehemmiyetli bir mektub okudu, doktorun derdine deva olacak bir ilâç oldu. Sonra top atıldı. Doktora dedi ki: "Burada iftar et." Doktor dedi ki: "Bugün kusur etmişim, oruç tutamadım" demesiyle çok hayret ettiğimiz üstadımızın vaziyeti, orucunu bozmuş bir doktorun tıb noktasında hâkimane vaziyetini kabul etmediği için o vaziyet ona verildiğini bildik."(Ks.99,St.168)
"Vâcib olmadığı halde, nafile nev'inden yedi yaşından hadd-i büluğa kadar büyükler gibi namaz kılıp, oruç tutan çocuklar, mütedeyyin büyükler gibi büyük mükâfatı görmek için otuzüç yaşında olacaklar..."(E.II/66)
"Ramazan-ı Şerifteki savm, İslâmiyetin erkân-ı hamsesinin birincilerindendir. Hem şeair-i İslâmiyenin a'zamlarındandır."(M.398)
"Savmı ile, Samediyete bir nevi âyinedarlık etmektir."(M.402)

-OSMANLI:" Mısır Câmi-ül Ezher Üniversitesi reislerinden meşhur Şeyh Bahid Efendi, İstanbul'a bir seyahat için geldiğinde, Kürdistan'ın sarp, yalçın kayaları arasından gelerek, İstanbul'da bulunan Bediüzzaman Said Nursî'yi ilzam edemeyen İslâm üleması, Şeyh Bahid'den bu genç hocanın (Bediüzzaman'ın) ilzam edilmesini isterler. Şeyh Bahid de, bu teklifi kabul ederek bir münazara zemini arar. Ve bir namaz vakti, Ayasofya Câmii'nden çıkılıp "çayhane"ye oturulduğunda, bunu fırsat telakki eden Şeyh Bahid Efendi, Bediüzzaman Said Nursî'ye hitaben: Yani: "Avrupa ve Osmanlı Devleti hakkında ne diyorsunuz? Fikriniz nedir?" Şeyh Bahid Efendi hazretlerinin bu sualden maksadı; Bediüzzaman Said Nursî'nin, şek olmayan bir bahr-i umman gibi ilmini ve ateşpare-i zekâsını tecrübe etmek değildi. Zaman-ı istikbale ait şiddet-i ihatasını ve idare-i âlemdeki siyasetini anlamak fikrinde idi.
Buna karşı, Bediüzzaman'ın verdiği cevab şu oldu:

Yani: Avrupa bir İslâm Devletine, Osmanlı Devleti de bir Avrupa Devletine hâmiledir. Bir gün gelip doğuracaklardır.
Bu cevaba karşı, Şeyh Bahid Hazretleri: "Bu gençle münazara edilmez, ben de aynı kanaatta idim. Fakat bu kadar veciz ve beligane bir tarzda ifade etmek, ancak Bediüzzaman'a hastır." demiştir. Nitekim Bediüzzaman'ın dediği gibi, ihbaratın iki kutbu da tahakkuk etmiş. Bir iki sene sonra Meşrutiyet devrinde, şeair-i İslâmiyeye muhalif çok âdât-ı ecnebiyeyi ahzetmek ve gittikçe Türkiye'de yerleştirmekle; ve şimdi Avrupa'da Kur'an'a ve İslâmiyet'e karşı gösterilen hüsn-ü alâka ve bilhassa bahtiyar Alman Milletinde fevç fevç İslâmiyeti kabul etmek gibi hâdiseler; o ihbarı tamamıyla tasdik etmişlerdir."(S.753-754,E.II/112-113,142,T.27,53-54,60,69-70,89,92)
"Bu Osmanlı ordusunda belki yüzbin evliya var."(Ş.361)
"Rivayette var ki: "Ümmetim istikametle gitse, ona bir gün var." Yani 2 "Allah,gökten yere kadar her işi düzenleyip yönetir.Sonra (bütün bu işler) sizin saydığınız hesab ile bin yıl tutan bir günde O'nun nezdine çıkar."(Secde.5) âyetinin sırrıyla bin sene hâkimane ve mükemmel yaşayacak. Eğer istikamette gitmezse, ona yarım gün var. Yani ancak beşyüz sene kadar hâkimiyeti ve galibiyeti muhafaza eder.
Allahu a'lem, bu rivayet kıyametten haber vermek değil; belki İslâmiyetin galibane hâkimiyetinden ve hilafetin saltanatından bahseder ki, ayn-ı hakikat ve bir mu'cize-i gaybiye olarak aynen öyle çıkmış. Çünki Hilafet-i Abbasiye'nin âhirinde, onun ehl-i siyaseti istikameti kaybettiği için, beşyüz sene kadar yaşamış. Fakat ümmetin heyet-i mecmuası ise istikameti kaybetmediğinden Hilafet-i Osmaniye imdada gelip binüçyüz sene kadar hâkimiyeti devam ettirmiş. Sonra Osmanlı siyasiyyunları dahi istikameti muhafaza edemediğinden, o da ancak

(hilafetle) beşyüz sene yaşayabilmiş. Bu hadîsin mu'cizane ihbarını, Hilafet-i Osmaniye kendi vefatıyla tasdik etmiş. Bu hadîsi başka risalelerde dahi bahsettiğimizden burada kısa kesiyoruz."(Ş.589-590,E.II/111-112,Secde.5,Hac.47,Ankebut.14,Mearic.4)
"Yirmi sene evvel tab'edilen Sünuhat Risalesi'nde, hakikatlı bir rü'yada âlem-i İslâm'ın mukadderatını meşveret eden ruhanî bir meclis tarafından, bu asrın hesabına Eski Said'den sordukları suale karşı verdiği cevabın bir parçası şimdilik tezahür etmiştir. O zaman, o manevî meclis demiş ki: "Bu Alman mağlubiyetiyle neticelenen bu harbde, Osmanlı Devleti'nin mağlubiyetinin hikmeti nedir?"
Cevaben Eski Said demiş ki: Eğer galib olsaydık, medeniyet hatırı için çok mukaddesatı feda edecektik. -Nasılki yedi sene sonra edildi.- Ve medeniyet namıyla Âlem-i İslâm hususan Haremeyn-i Şerifeyn gibi mevâki'-i mübarekeye Anadolu'da tatbik edilen rejim kolaylıkla, cebren teşmil ve tatbik edilecekti. İnayet-i İlahiye ile onların muhafazası için, kader mağlubiyetimize fetva verdi."(Ks.19)
"Evet Osmanlıların hürriyeti; koca Asya tali'inin keşşafıdır, İslâmiyetin bahtının miftahıdır, ittihad-ı İslâm surunun temelidir."(Mn.25)
"İkinci kısım olan ehl-i tefriti gördüm. Dini bilmiyorlar, ehl-i İslâma insafsızca itiraz ediyorlar, taassubu delil gösteriyorlardı. İşte şimdi Osmanlılıktan tecerrüd edip, tamtamına Avrupa'ya temessül etmek fikrinde bulunanlar şu kısımdandır."(Mn.83)

-Ö-

-ÖMÜR:" Kayyum-u Bâki olan Zât-ı Zülcelal'e verilen ve onun yolunda sarfedilen şu ömr-ü zâil, bâkiye inkılab eder, bâki meyveler verir. O vakit ömür dakikaları, âdeta tohumlar, çekirdekler hükmünde zahiren fena bulur, çürür. Fakat âlem-i bekada, saadet çiçekleri açarlar ve sünbüllenirler. Ve Âlem-i Berzah'ta ziyadar, munis birer manzara olurlar."(S.27)
"Ey nefsim ve ey arkadaşım! Aklınızı başınıza toplayınız. Sermaye-i ömür ve istidad-ı hayatınızı hayvan gibi, belki hayvandan çok aşağı bir derecede şu hayat-ı fâniye ve lezzet-i maddiyeye sarfetmeyiniz. Yoksa sermayece en a'lâ hayvandan elli derece yüksek olduğunuz halde, en ednasından elli derece aşağı düşersiniz."(S.127)
"Dünya bir misafirhanedir. İnsan ise onda az duracaktır ve vazifesi çok bir misafirdir ve kısa bir ömürde hayat-ı ebediyeye lâzım olan levazımatı tedarik etmekle mükelleftir."(S.266)
"Ey nefis! Az bir ömürde hadsiz bir amel-i uhrevî istersen ve herbir dakika-i ömrünü bir ömür kadar faideli görmek istersen ve âdetini ibadete ve gafletini huzura kalbetmeyi seversen, Sünnet-i Seniyeye ittiba et."(S.362)
"Ömür kısadır."(M.71)
"Ömür bir sermayedir, gidiyor. Meyvesi bulunmazsa zayi' olur."(L.206)
"Ömür durmuyor gidiyor."(L.217)
"Bir ticaret yapmadım, nakd-i ömür oldu heba,
Yola geldim lâkin göçmüş cümle kervan bîhaber."(L.225)
"Ömür sermayesi pek azdır. Lüzumlu işler pek çoktur. Birbiri içinde mütedâhil daireler gibi, her insanın kalb ve mide dairesinden ve cesed ve hane dairesinden, mahalle ve şehir dairesinden ve vatan ve memleket dairesinden ve Küre-i Arz ve nev-i beşer dairesinden tut.. tâ zîhayat ve dünya dairesine kadar, birbiri içinde daireler var. Herbir dairede herbir insanın bir nevi vazifesi bulunabilir. Fakat en küçük dairede, en büyük ve ehemmiyetli ve daimî vazife var. Ve en büyük dairede en küçük ve muvakkat, arasıra vazife bulunabilir."(Ş.202)
"Evet hayat apartmanı yıkılıyor. Ömür tayyaresi şimşek gibi geçiyor. Zaman da sel dolaplarını

sür'atle çalıştırıyor.”(Ms.109)
“Biri de ömür ve yaşayıştır. Bunun da hududu tayin edilmiştir. Ne ileri ve ne de geri bir adım atılamaz. Bunun için elem çekme, mahzun olma. Tahammülünden âciz, tâkatinden hariç olduğun tûl-i emel yükünü yüklenme!”(Ms.119)
“Maahaza, ebedî ömrün önündedir. O ömr-ü bâkide göreceğin rahat ve lezzet, ancak bu fâni ömürde sa'y ve çalışmalarına bağlıdır. Senin o ömr-ü bâkiden hiç haberin yok. Ölüm sekeratı uyandırmadan evvel uyan!”(Ms.130)
“Daima işsizler ömürlerinden şikayet ederler; eğlenceler ile çabuk ömürlerinin geçmesini isterler. Sa'yedenler ve çalışanlar ise; şâkirdirler, hamdederler, ömürlerinin geçmesini istemezler.”(Ms.163)
“Ey Rabb-i Rahîmim ve ey Hâlık-ı Kerimim! Benim sû'-i ihtiyarımla ömrüm ve gençliğim zayi' olup gitti. Ve o ömür ve gençliğin meyvelerinden elimde kalan, elem verici günahlar, zillet verici elemler, dalalet verici vesveseler kalmıştır. Ve bu ağır yük ve hastalıklı kalb ve hacaletli yüzümle kabre yakınlaşıyorum.”(Ms.168)
“Senin iktidarın kısa, bekan az, hayatın mahdud, ömrünün günleri ma'dud ve her şeyin fânidir. Öyle ise, şu kısa, fâni ömrünü fâni şeylere sarfetme ki, fâni olmasın. Bâki şeylere sarfet ki, bâki kalsın.
Evet yaşadığın ömürden dünyada göreceğin istifade ancak yüz sene olur. Bu yüz sene ömrünü yüz tane hurma çekirdeği farzedelim. Bu çekirdekler iska edilip muhafaza edilirse, ilâ-mâşâallah semere verecek yüz tane ağaç olur. Aksi takdirde ateşe atıp yakmaktan başka bir istifadeyi temin etmez. Kezalik senin o yüz senelik ömrün de, şeriat suyu ile iska ve âhirete sarfedilirse, âlem-i bekada ilelebed semerelerinden istifade edeceksin. Binaenaleyh semeredar yüz tane hurma ağacını terk ve yüz tane çekirdeklerine kanaat ile aldanırsa, o adam, Hutame'ye (cehenneme) hatab olmaya lâyıktır.”(Ms.182-183)
“Ömür az, sefer uzun, yol tedariki yok, kuvvet ve kudret yok, acz-i mutlak gibi elîm elemlere maruz kalmaktır. Öyle ise, bu gaflet ü nisyan nedir?”(Ms.214)
“Bu ömürden sonra sırf âhireti düşünmek lâzım. Dünya seni terk etmeden evvel sen dünyayı terket! Zekât-ül-ömrü Ömr-ü sâni yolunda sarfeyle.”(T.71)
“Bilirsin ki ömür kısadır, lüzumlu işler pek çoktur. Acaba benim gibi sen dahi kafanı teftiş etsen, malûmâtın içinde ne kadar lüzumsuz, faidesiz, ehemmiyetsiz odun yığınları gibi câmid şeyleri bulursun. Çünki ben teftiş ettim, çok lüzumsuz şeyleri buldum. İşte, o fennî mâlûmâtı, o felsefî maârifi; faideli, nurlu, ruhlu yapmak çaresini aramak lâzımdır. Sen dahi, Cenâb-ı Hak'tan bir intibah iste ki; senin fikrini, Hakîm-i Zülcelâl'in hesabına çevirsin, o odunlara bir ateş verip nurlandırsın; lüzumsuz maârif-i fenniye, kıymettar maârif-i İlâhiye hükmüne geçsin.”(T.210,B.66)
“Yirmi sene mübhem bir ömür, nihayeti muayyen bin sene ömre müreccahtır.”(Hş.125)

-ÖRÜMCEK:” Manevî tevatür derecesinde bir şöhretle, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Ebu Bekir-is Sıddık ile, küffarın takibinden kurtulmak için tahassun ettikleri Gâr-ı Hira'nın kapısında, iki nöbetçi gibi iki güvercin gelip beklemeleri ve örümcek dahi perdedar gibi, hârika bir tarzda, kalın bir ağ ile mağara kapısını örtmesidir. Hattâ rüesa-yı Kureyş'ten, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın eli ile Gazve-i Bedir'de öldürülen Übeyy İbn-i Halef mağaraya bakmış. Arkadaşları demişler: "Mağaraya girelim." O demiş: "Nasıl girelim? Burada bir ağ görüyorum ki, Hazret-i Muhammed tevellüd etmeden bu ağ yapılmış gibidir.”(M.152,Ş.632,E.II/127)
“İlhama mazhar olan arı, örümcek ve yuvasını çorap gibi yapan bülbül gibi hayvanat...”(L.126)
“Sinek, örümcek, pire gibi küçük hayvanlar, fil, camus, deve gibi büyük hayvanlardan daha zeki,

hilkatçe daha güzel, san'atça daha tam oldukları halde, bunların ömrü kısa onlarınki uzun, bunların zahiren menfaatleri yok, onlarınki var. İşte bu hal, hilkat-i eşyada Sâniin külfeti olmadığına ve her şeyin vücuda gelmesi ancak "Kün" emriyle olduğuna bahir bir bürhandır."(Ms.187)
"Ve keza insan vücud, icad, hayır, ef'al cihetiyle pek küçük, nâkıs olmakla karıncadan, arıdan edna, örümcekten daha zaîftir."(Ms.221,Ks.151)
"Sure-i Ankebut Mekke'de nâzil olduğu için Kureyş'in imana gelmeyen reisleri Peygamber (A.S.M.)a sû'-i kasd edeceklerini ve o sû'-i kasdın içinde en zayıf ve en küçük bir hayvan olan bir örümcek o reislerin o şiddetli hücumlarına karşı mukabele edip galebe edecek."(E.II/127)

-ÖŞÜR:" Öşür, şer'î zekattır. Zekat ise, müstehaklaradır."(Ks.258)

-ÖZÜR:" Başkasının kusuru, insanın kusuruna senet ve özür olamaz!"(T.59)
"Bu ye's ile; başkasının lâkaydlığını ve füturunu, kendi tenbelliğine özür zanneder "Neme lâzım" der. "Herkes benim gibi berbaddır" diye, şehamet-i imaniyeyi terkedip, hizmet-i İslâmiyeyi yapmıyor."(T.95)
"Haksız olarak, hücra bir köyde, tarassut altında, yabancı bir yerde, şiddetle dünyadan küstürüp, nefiy ile ikamet ettirip, mütemadiyen tarassut ile ta'ciz edilen bir adamın kanunları bilmemesi; elbette ehl-i insafın nazarında bir özür teşkil eder."(T.244)
"Noksana, cehil bir derece özür olur. Fakat ziyade etmek, ilim ile olur. Âlim olan mazur değildir."(Mh.52)
"Ey bu sözlerimi dinleyen bu Câmi-i Emevî'deki kardeşler ve kırk-elli sene sonra Âlem-i İslâm Câmiindeki ihvan-ı Müslimîn! "Biz zarar vermiyoruz, fakat menfaat vermeğe iktidarımız yok, onun için mazuruz." diye böyle özür beyan etmeyiniz. Bu özrünüz kabul değil. Tenbelliğiniz ve "Neme lâzım" deyip çalışmamanız ve ittihad-ı İslâm ile, milliyet-i hakikiye-i İslâmiye ile gayrete gelmediğiniz, sizler için gayet büyük bir zarar ve bir haksızlıktır."(Hş.54-55,Mn.15)

-P-

-PAPA-PAPAZ:" Evet Bediüzzaman Said Nursî'ye, yalnız âlem-i İslâm değil, Hristiyan dünyası da medyun ve minnettardır ki; dinsizliğe karşı umumî cihadında mazhar olduğu muvaffakıyet ve galibiyetten dolayı Roma'daki Papa dahi, kendisine resmen tebrik ve teşekkürname yazmıştır."(S.772)
"Bir zaman İngiliz Devleti, İstanbul Boğazı'nın toplarını tahrib ve İstanbul'u istilâ ettiği hengâmda; o devletin en büyük daire-i diniyesi olan Anglikan Kilisesi'nin başpapazı tarafından Meşihat-ı İslâmiyeden dinî altı sual soruldu. Ben de o zaman Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'nin âzası idim. Bana dediler: "Bir cevab ver." Onlar altı suallerine, altı yüz kelime ile cevab istiyorlar. Ben dedim: "Altıyüz kelime ile değil, altı kelime ile de değil, hattâ bir kelime ile dahi değil; belki bir tükürük ile cevab veriyorum! Çünki o devlet, işte görüyorsunuz; ayağını boğazımıza bastığı dakikada, onun papazı mağrurane üstümüzde sual sormasına karşı, yüzüne tükürmek lâzım geliyor. Tükürün o ehl-i zulmün o merhametsiz yüzüne!.."
demiştim."(M.417,436,S.746,Ş.399,458,701,E.I/246,II/62,T.138)
"Papazların, ruhanî reislerin riyasetleri ve tahakkümleri, ve ecnebilerin körü körüne onları taklid etmeleridir. Bu iki mâni dahi; fikr-i hürriyet ve meyl-i taharri-i hakikat nev-i beşerde başlamasiyle zevâl bulmaya başlıyor."(T.91)

-PARTİ:"Partilerin cereyanları ve komünistlerin perdesinde anarşistlerin tahrikatıyla o evham genişlendi. Bizi tazyik ve tevkif ve ellerine geçen risaleleri müsadereye başladılar. Nur şakirdlerinin faaliyetine tevakkuf geldi."(L.258)
"Bu sırada dâhilde o kadar dâhilî, haricî heyecanlı parti cereyanları varken ve bundan tam istifade etmek, yani mahdud birkaç arkadaşına bedel çok diplomatları kendisine taraftar kazanmak için zemin hazır iken, sırf siyasete karışmamak ve ihlasına zarar vermemek ve hükûmetin nazarını kendine celbetmemek ve dünya ile meşgul olmamak için, bütün arkadaşlarına yazıp ki: "Sakın cereyanlara kapılmayınız, siyasete girmeyiniz, asayişe dokunmayınız!" dedi..."(Ş.374)
"Nur şakirdleri, hiç siyasete karışmadılar, hiçbir partiye girmediler. Çünki iman, mâl-i umumîdir. Her taifede muhtaçları ve sahibleri var. Tarafgirlik giremez. Yalnız küfre, zındıkaya, dalalete karşı cephe alır. Nur mesleğinde, mü'minlerin uhuvveti esastır."(E.I/180,280)
"Müteaddid partiler kendine tarafdar bulmak için veya kabahatlarını seddetmek için elbette çok çalışıyorlar. Ve İslâmiyet ve Kur'an aleyhindeki hariçteki cereyanlar elbette dâhilde bazılarını bulmuşlar ki; Kur'an lehinde cidden çalışanları uçurmak, kaçırmak, evham vermek gibi propagandalarla hakikî fedakâr olmayan veya dünya ile ve fazla dostlar ile alâkadar olanları evhamlandırıyorlar ve Nurcuların da kuvve-i maneviyelerini kırmağa çalışıyorlar."(E.II/56)
"Beşerin vahşet ve bedevilik zamanlarındaki bir kanun-u esasîsine medeniyet namına dine hücum edenler, irtica ile o vahşete ve bedeviliğe dönüyorlar. Beşerin selâmet, adalet ve sulh-u umumîsini mahveden o dehşetli vahşiyane kanun-u esasî, şimdi bizim bu bîçare memleketimize girmek istiyor. Garazkârane ve anudane particilik gibi bazı cereyanları aşılamağa başlaması gibi bir ihtilaf görülüyor."(E.II/82)
"Bu vatanda şimdilik dört parti var. Biri Halk Partisi, biri Demokrat, biri Millet, diğeri İttihad-ı İslâm'dır.
İttihad-ı İslâm Partisi: Yüzde altmış-yetmişi tam mütedeyyin olmak şartıyla, şimdiki siyaset başına geçebilir. Dini, siyasete âlet etmemeğe, belki siyaseti dine âlet etmeğe çalışabilir. Fakat çok zamandan beri terbiye-i İslâmiye zedelenmesiyle ve şimdiki siyasetin cinayetine karşı dini siyasete âlet etmeğe mecbur olacağından, şimdilik o parti başa geçmemek lâzımdır."(E.II/162,206)
"Şimdiki siyaset-i hâzırada particilik tarafdarlığı ile, bir câninin yüzünden pekçok mâsumların zararına rıza gösteriliyor. Bir câninin cinayeti yüzünden taraftarları veyahut akrabaları dahi şeni' gıybetler ve tezyifler edilip bir tek cinayet yüz cinayete çevrildiğinden, gayet dehşetli bir kin ve adaveti damarlara dokundurup, kin ve garaza ve mukabele-i bilmisile mecbur ediliyor. Bu ise, hayat-ı içtimaiyeyi tamamen zîr ü zeber eden bir zehirdir ve hariçteki düşmanların parmak karıştırmalarına tam bir zemin hazırlamaktır. İran ve Mısır'daki hissedilen hâdise ve buhranlar, bu esastan ileri geldiği anlaşılıyor. Fakat, onlar burası gibi değil; bize nisbeten pek hafif, yüzde bir nisbetindedir. -Allah etmesin- bu hal bizde olsa, pek dehşetli olur."(T.619)
"Said Nur ve Talebeleri. Bunların derneği yoktur, lokali yoktur, yeri yoktur, yurdu yoktur, partisi, patırdısı, nutku, alâyişi, nümayişi yoktur. Bu, bilinmezlerin, ermişlerin, kendini büyük bir dâvâya vermişlerin şuurlu, îmanlı, inanlı kalabalığıdır."(O.Y.Serdengeçtı.T.632)
"İslâmın ve ilmin, izzet ü vakarını şerefle muhafaza etmesini bilen ve asla dünya zevkleri için mihnet kabul etmeyen bu şahsın, siyasî hiçbir parti ve teşekkülle de kat'iyyen alâkası yoktur."(T.633)

-POZİTİF-POZİTİVİZM:" Müfessirin, Kur'an ve iman hakikatlarını, cerh edilmez delil ve hüccetlerle isbat ederek tedris etmesi. Yani, pozitivizm (isbatiyecilik)i bir esas ittihaz etmiş

olması...”(S.751)
“Yirminci asır pozitif fikirlerin hükümran olduğu bir zamandır. Delilsiz, isbatsız şeylere inanılmıyor ve inanmıyoruz.”(Ş.547)
“Bediüzzaman, ahlâkî kıymetler ve millî hasletlerin pozitif ilimlerle muvazi olarak kat-ı mesafe edemediğini, bu mâna ve şekil muvacehesinde yetişen çöl kadar kuru ve boş ruhlarla bulanmış gençliğin, istikbalde milletimizin rü'yet ufkunda bir kara belâ olacağı hakikat-ı kat'iyesini gözlere sokan ve çare-i halâsı da gösteren kimsedir.”(T.638,682)

-R-

-RAB-RUBUBİYET:”Hem her şeyi kendi Rabbisinin emrine müsahhar görür, Rabbisine iltica eder.”(S.19)
“Yâ Rab! Kusurumuzu afvet, bizi kendine kul kabul et, emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl. Âmîn demeli ve ona yalvarmalı...”(S.29)
“İtminan-ı kalb ile Rabb-ı Rahîm'ine itimad eder.”(S.32,44,46,63)
“En edna bir haceti, en edna bir mahlukundan görüp kemal-i şefkatle ummadığı yerden is'af eden ve en gizli bir sesi, en gizli bir mahlukundan işitip imdad eden, lisan-ı hal ve kal ile istenilen herşeye icabet eden nihayetsiz bir şefkat ve bir merhamet sahibi bir Rab...”(S.69,102)
“Kalbim benim Rabbimden haber veriyor." Demiyor: "Rabb-ül Âlemîn'den haber veriyor." Hem der: "Kalbim, Rabbimin âyinesidir, arşıdır." Demiyor: "Rabb-ül Âlemîn'in arşıdır."(S.134,K.K.313)
“Rabbimize müsahharız.”(S.229,235)
“Onun öyle bir Rabbi var ki; ona, herşeye bedel bir teveccühü var ve bütün eşyanın yerini tutar bir nazarı var. Bütün eşya, onun bir teveccühünün yerini tutamaz.”(S.299)
“Yalnız Rab odur, Mabud da o olabilir."(S.416,311-312)
“Kâinata Rab olan, kâinat içinde mazlum küçük mahlukların dertlerini görmek, feryatlarını işitmek gerektir. Dertlerini görmeyen, feryatlarını işitmeyen, "Rab" olamaz.”(S.427)
“Bütün yıldızları elinde tutmayan, birtek zerreye Rab olamaz. “(S.591)
“Yâ Rab! Garibem, bîkesem, zaîfem, nâtüvanem, alîlem, âcizem, ihtiyarem.”(M.25)
“Yâ Rab! Şu Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bereketi hürmetine, bize ihsan ettiğin maddî ve manevî rızkımıza bereket ihsan et!..”(M.119)
“Yâ İlahenâ! Rabbimiz sensin! Çünki biz abdiz. Nefsimizin terbiyesinden âciziz. Demek bizi terbiye eden sensin!..”(M.241)
“Lafzullah ve Rab'dan sonra en ziyade zikredilen Rahman, Rahîm, Gafur ve Hakîm ile beraber Lafzullah, Kur'an âyetlerinin nısfıdır. Hem Lafzullah ve Allah lafzı yerinde zikredilen Lafz-ı Rab ile beraber, yine nısfıdır. Çendan Rab lafzı sekizyüz kırkaltı defa zikredilmiş, fakat dikkat edilse, beşyüz küsuru Allah lafzı yerinde zikredilmiş, ikiyüz küsuru öyle değildir.”(M.407)
“Ya Rab! Beni kurtar. Eman ve emniyet ver."(M.463)
“Demek kâinat öyle bir külldür ki; bir cüz'e Rab olmak, umum o külle Rab olmakla olur.”(L.326)
“Sizin terbiyeniz Rabbinizin elinde olduğundan, daima ona muhtaçsınız. Ve terbiyenize lâzım olan bütün levazımatı veren odur. Onun o nimetlerine şükür lâzımdır. Şükür ise ancak ibadettir.”(İ.İ.97)
“Yıldızlar, şemsler arasında mümaselet olduğu gibi filcümle müsavat da vardır. Binaenaleyh onlardan biri ötekilere Rab olamaz. Ve onlardan birine Rab olan, hepsine de Rab olur. Ve keza her şeye de Rab olur.”(Ms.196)
“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın büyük bir kumandanı olan Hazret-i Üsame Radıyallahü Anh; bir gün "hamd"e ait, bir gün "istiğfar"a ait âyetler, bir gün "tesbih"e ait, bir gün

"tevekkül"e, bir gün de "selâm" lafzına, bir gün de "tevhid" ve "Lâ ilahe illâ hu"ya ait, bir gün de "Rab" kelimesine ait bütün Kur'andan müteferrik surelerden bir hizb-i Kur'anî çıkarmış, kendine bir vird eylemiş. Demek böyle hizblere izn-i Peygamberî (Aleyhissalâtü Vesselâm) var."(E.II/152)
"Allahı tanımayan; her şeye herkese nisbetine göre bir rububiyet tevehhüm eder, başına musallat eder."(T.100)
"Hem kudret ve irâde ve ilm-i muhîtiyle her şey'e tasarrufatı, her şey'in en cüz'î işlerine müdahalesi, Rububiyeti vardır."(T.206)
"Hususî Rububiyetidir ve has iltifat ve imdâd-ı Rahmânîsidir ki, umumî kanunların tazyikatı altında tahammül edemiyen ferdlerin imdâdına Rahmân-ür-Rahîm isimleri imdâda yetişirler, hususî bir sûrette muavenet ederler, o tazyikattan kurtarırlar. Onun için her zîhayat, hususan insan, her anda ondan istimdat eder ve meded alabilir."(T.206,372,441)
"O ağaç, birliğiyle beraber başka başka yemişler vermesi ile, sikke-i kudrete ve hâtem-i rububiyete ve turra-i uluhiyete işarettir."(Nik.21)
"Sultan-ı Ezelî'nin memurları, saltanat-ı rububiyetinin icraatçıları değildirler, belki dellâlları ve nâzırlarıdırlar."(Nik.108)
"En edna bir mahluka rububiyet, bütün anasırı kabza-i tasarrufunda tutan zâta mahsustur. En basit bir unsuru, tedbir ve tedvir etmek, bütün hayvanat ve nebatatı ve masnuatı kabza-i rububiyetinde terbiye edene has olduğunu kör olmayan görür."(Nik.117)
"Rububiyetin saltanatı, nasılki ubudiyeti ve itaati ister; rububiyetin kudsiyeti, paklığı dahi ister..."(S.41)
"Zerrelerden güneşlere kadar cereyan eden hikmet ve intizam, adalet ve mizanla rububiyetin saltanatını gösteren Zât-ı Zülcelal, rububiyetin cenah-ı himayesine iltica eden ve hikmet ve adalete iman ve ubudiyetle tevfik-ı hareket eden mü'minleri taltif etmesin ve o hikmet ve adalete küfür ve tuğyan ile isyan eden edebsizleri te'dib etmesin?"(S.65-66,63)
"Şu kâinatın Mâliki, nihayetsiz bir rahmetle rububiyet eder."(S.70)
"Küre-i Arzı diriltmek, süslendirmek gibi geniş tahvilat gösteriyor ki: Perde arkasında böyle muazzam bir rububiyet var, muhteşem bir saltanatla hükmediyor. Böyle bir saltanat-ı rububiyet, kendine lâyık bir raiyet ister ve şayeste bir mazhar ister."(S.73)
"Ezel Ebed Sultanı olan Rabb-ül Âlemîn için, rububiyetinin mertebelerinde ayrı ayrı, fakat birbirine bakar şe'n ve namları ve uluhiyetinin dairelerinde başka başka, fakat birbiri içinde görünür isim ve nişanları ve haşmet-nüma icraatında ayrı ayrı, fakat birbirine benzer temessül ve cilveleri ve kudretinin tasarrufatında başka başka, fakat birbirini ihsas eder ünvanları var. Ve sıfatlarının tecelliyatında başka başka, fakat birbirini gösterir mukaddes zuhuratı var."(S.332-333)
"Rububiyetin mütenevvi terbiyeleri, birbirine imdad edip muavenet eder. Elbette gerektir ki, Cenab-ı Hakk'ı bir isimle, bir ünvan ile, bir rububiyetle ve hâkeza.. tanısa, başka ünvanları, rububiyetleri, şe'nleri, içinde inkâr etmesin. Belki, herbir ismin cilvesinden sair esmaya intikal etmezse zarar eder."(S.333)
"Bütün yıldızlara sözünü geçiremiyen, birtek zerreye rububiyetini dinletemez."(S.596)
"Kâinatın ulvî ve süflî tabakatındaki bütün âlemler ayrı ayrı lisanla birtek neticeyi, yani birtek Sâni'-i Hakîm'in rububiyetini gösteriyorlar."(S.657)
"Allah'ı inkâr eden o cereyan efradları, birer küçük Nemrud hükmünde nefislerine birer rububiyet verir."(M.57)
"Şuunat-ı rububiyetinde misli yoktur."(M.306)
"Doğrudan doğruya her âlem, Cenab-ı Hakk'ın rububiyetiyle idare ve terbiye ve tedbir

edilir."(M.329)
“Nefis Rabbisini tanımak istemiyor, firavunane kendi rububiyet istiyor.”(M.404)
“İslâmiyet, tevhid-i hakikî dinidir ki; vasıtaları, esbabları iskat ediyor. Enaniyeti kırıyor, ubudiyet-i hâlisa tesis ediyor. Nefsin rububiyetinden tut, tâ her nevi rububiyet-i bâtılayı kat'ediyor, reddediyor.”(M.437)
“Nefs, kendini serbest ve müstakil ve bizzât mevcud bilir. Ondan bir nevi rububiyet dava eder.”(M.460)
“Madem onun rububiyetine razıyız, o rububiyeti noktasında verdiği şeye rıza lâzım.”(L.12)
“Eğer tam lâyık ve tam yerinde olan azametli ve kibriyalı rububiyet olmazsa, o vakit her cihetçe gayr-ı makul ve mümteni bir yol takib etmek lâzım gelecek.”(L.87)
“Evet, bütün zîruh mahlukatını konuşturan ve konuşmalarını bilen, elbette kendisi dahi o konuşmalara konuşmasıyla müdahale etmesi, rububiyetin muktezasıdır.”(Ş.124)
“Ubudiyet dairesi bütün kuvvetiyle rububiyet dairesi hesabına çalışıyor... ubudiyet reisi, rububiyetin has mahbub ve makbulüdür.”(Ms.32)

-RADYO:”Deccal'ın çıktığı vakit, umum dünya işitecek" olan kaydı, telgraf ve radyo halletmiştir.”(S.345,171,Ş.202,359,581,589,602,685,İ.İ.208)
“Cenab-ı Hakk'ın büyük nimetleri olan tayyare ve şimendifer ve radyoyu, büyük şükür ile mukabele lâzım iken; beşer şükür etmedi, tayyarelerle başlarına bombalar yağdı. Ve radyo öyle büyük bir nimet-i İlahiyedir ki ona mukabil şükür ise, o radyo milyonlar dilli bir küllî hâfız-ı Kur'an olup zemin yüzündeki bütün insanlara Kur'anı dinlettirsin.”(Ş.367)
“Çokları meraklarından, cemaati belki de namazı terkeder derecede ifratla, tam namaz vaktinde konuşan radyoyu dinliyor. Mimsiz medeniyetin sefahet ve dalalet ve İslâm'a ettiği ihanet cezası olarak mütemadiyen başına gelen tokadlara ve boğuşmalarına ve geniş siyaset dairelerine alâkadarane dikkat etmekle; ve nefesi zehirli ve başı sarhoş şahıslardan radyoda ders almak, kudsî ve mühim vazifelerine de tam zarar ediyorlar.”(Ks.39)
“Ezcümle müteaddid vücuhundan radyomla anlaşıldı ki: O bir tek adam bir tek kelime ile, bir milyon kebairi birden işler ve milyonlarla insanı dinlettirmekle günaha sokar. Evet küre-i havanın yüzbinler kelimeleri birden söyleyen ve bir dili olan radyo unsuru, nev-i beşere öyle bir nimet-i İlahiyedir ki, küre-i havayı bütün zerratıyla şükür ve hamd ü sena ile doldurmak lâzım gelirken, dalaletten tevellüd eden sefahet-i beşeriye, o azîm nimeti şükrün aksine istimal ettiğinden elbette tokat yiyecek.”(Ks.72,131,137,E.I/56,66,97)
“Rûy-i zemini radyolar vasıtasıyla bir tek menzil hükmüne getirip nev'-i beşere pek büyük bir nimet-i İlahiye olmaktır. Elbette ve elbette beşer bu pek büyük nimete karşı, bir umumî şükür olarak; o radyoları herşeyden evvel kelimat-ı tayyibe olan Kelâmullah'ın, başta Kur'an-ı Hakîm ve hakikatları ve imanın ve güzel ahlâkların dersleri ve beşerin lüzumlu ve zarurî menfaatlerine dair kelimatları olmalı ki o nimete şükür olsun. Yoksa nimet böyle şükür görmezse, beşere zararlı düşer.”(E.II/67)
“Radyo büyük bir nimet iken, maslahat-ı beşeriyeye sarf edilmek ile bir manevî şükür iktiza ettiği halde, beşte dördü hevesata, lüzumsuz malayani şeylere sarf edildiğinden; tenbelliğe, radyo dinlemekle heveslenmeye sevk edip, sa'yin şevkini kırıyor. Vazife-i hakikiyesini bırakıyor.”(E.II/100,121,124-125,231,St.213,T.404)

-RÂFİZÍ:” Hem Vehhâbîlik damarı, hem müfrit Râfizîlerin mezhebleri İslâmiyet'e zarar vermesin diye, Sıffîn Harbindeki bâgîlerden de bahs açmayı zararlı görüyorlar.”(T.501,E.I/204)
“Sual: Enbiya ve evliyaya muhabbet, nasıl faidesiz kalır?

Elcevab: Ehl-i Teslis'in İsa Aleyhisselâm'a ve Râfızîlerin Hazret-i Ali Radıyallahü Anh'a muhabbetleri faidesiz kaldığı gibi."(S.643)
"Hem ferman etmiş ki: (Kaderi inkâr eden Kaderiyye mezhebi;bu ümmetin mecusileridirler.) deyip, çok şubelere inkısam eden ve kaderi inkâr eden Kaderiye taifesini haber vermiş. Hem çok şubelere inkısam eden Râfızîleri haber vermiş."(M.106,K.K.419)
"Eğer denilse: Âl-i Beyt'e muhabbeti, Kur'an emrediyor. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm çok teşvik etmiş. O muhabbet, Şîalar için belki bir özür teşkil eder. Çünki ehl-i muhabbet, bir derece ehl-i sekirdir. Ne için Şîalar hususan Râfızîler, o muhabbetten istifade etmiyorlar; belki işaret-i Nebeviye ile o fart-ı muhabbetten mahkûmdurlar?
Elcevab: Muhabbet iki kısımdır. Biri: Mana-yı harfiyle, yani: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hesabına, Cenab-ı Hak namına, Hazret-i Ali ile Hasan ve Hüseyin ve Âl-i Beyt'i sevmektir. Şu muhabbet Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın muhabbetini ziyadeleştirir. Cenab-ı Hakk'ın muhabbetine vesile olur. Şu muhabbet meşrudur, ifratı zarar vermez, tecavüz etmez, başkalarının zemmini ve adavetini iktiza etmez.
İkincisi: Mana-yı ismiyle muhabbettir. Yani bizzât onları sever. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı düşünmeden Hazret-i Ali'nin kahramanlıklarını ve kemalini ve Hazret-i Hasan ve Hüseyin'in yüksek faziletlerini düşünüp sever. Hattâ Allah'ı bilmese de, Peygamber'i tanımasa da yine onları sever. Bu sevmek, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın muhabbetine ve Cenab-ı Hakk'ın muhabbetine sebebiyet vermez; hem ifrat olsa, başkaların zemmini ve adavetini iktiza eder.
İşte işaret-i Nebeviye ile, Hazret-i Ali hakkında ziyade muhabbetlerinden, Hazret-i Ebu Bekir-is Sıddık ile Hazret-i Ömer'den teberri ettiklerinden hasarete düşmüşler. Ve o menfî muhabbet, sebeb-i hasarettir."(M.106-107,K.K.420)
"Sevad-ı a'zama ittiba edilmeli. Ekseriyete ve sevad-ı a'zama dayandığı zaman, lâkayd Emevîlik, en nihayet Ehl-i Sünnet cemaatine girdi. Adedce ekalliyette kalan salabetli Alevîlik, en nihayet az bir kısmı Râfızîliğe dayandı."(M.475,Sti.21)
"Abbasîlerin zamanında, o tarihte Mu'tezile, Râfızî, Cebrî ve perde altında zındıklar, mülhidler, İslâmiyeti zedeleyen çok fırak-ı dâlle meydana gelmiştiler."(Ş.331)
""Münafık öldükten sonra namazı kılınmaz" mealindeki âyet,(Tevbe.84) o zamandaki ihbar-ı İlahî ile bilinen kat'î münafıklar demektir. Yoksa zan ile, şübhe ile, münafık deyip namaz kılmamak olmaz. Madem "Lâ ilahe illallah" der, ehl-i kıbledir. Sarih küfür söylemese veyahut tövbe etse, namazı kılınabilir. O Aliköy'de Alevîler çok olduğunu ve bir kısmı Râfızîliğe kadar gidebilmesi nazarıyla, onların en fenası da, münafık hakikatına dâhil olmamak lâzım gelir. Çünki münafık itikadsızdır, kalbsizdir ve vicdansızdır, Peygamber (A.S.M.) aleyhindedir. (Şimdiki bazı zındıklar gibi.) Alevî ve Şiîlerin müfritleri ise; değil Peygamber (A.S.M.) aleyhinde, belki Âl-i Beyt'in muhabbetinden, ifratkârane muhabbet besliyorlar. Münafıkların tefritlerine mukabil, bunlar ifrat ediyorlar. Hadd-i Şeriattan çıktıkları vakit, münafık değil ehl-i bid'a oluyorlar, fâsık oluyorlar; zındıkaya girmiyorlar. Hazret-i Ali Radıyallahü Anh yirmi sene hürmet ettiği ve onlara şeyhülislâm mertebesinde onların hükmünü kabul ettiği Ebu Bekir, Ömer, Osman (Radıyallahü Anhüm)e ilişmeseler, Hazret-i Ali Radıyallahü Anh o üç halifeye hürmet ettiği gibi, onlar da hürmet etseler, farz namazını kılsalar yeter."(E.I/78-79)
"Galib kardeşimiz Alevîler içinde Kadirî, Şazelî, Rüfaî Tarîkatlarının bir hülâsasını Sünnet-i Seniye dairesinde Hulefa-yı Raşidîn, Aşere-i Mübeşşere'ye ilişmemek şartıyla muhabbet-i Âl-i Beyt dairesinde bir tarîkat dersi vermesini düşünüyor. Hakikat namına ve imanı kurtarmak ve bid'alardan muhafaza etmek hesabına ehemmiyetli üç-dört faidesi var:
Birincisi: Alevîleri başka fena cereyanlara kaptırmamak ve müfrit Râfızîlik ve siyasî Bektaşîlikten

bir derece muhafaza etmek için ehemmiyetli faidesi var.
İkincisi: Hubb-u Ehl-i Beyt'i meslek yapan Alevîler ne kadar ifrat da etse, Râfızî de olsa; zındıkaya, küfr-ü mutlaka girmez. Çünki muhabbet-i Âl-i Beyt ruhunda esas oldukça, Peygamber ve Âl-i Beyt'in adavetini tazammun eden küfr-ü mutlaka girmezler. İslâmiyete o muhabbet vasıtasıyla şiddetli bağlanıyorlar. Böylelerini daire-i sünnete tarîkat namına çekmek, büyük bir faidedir."(E.I/241-242)
"Her şeyin bir râfızîsi var. Hürriyetin râfızîsi de süfehadır."(Mn.21)

-RAHMANİYET:"Küre-i arz sîmasında nebatat ve hayvanatın tedbir ve terbiye ve idaresindeki teşabüh, tenasüb, intizam, insicam, lütuf ve merhametten tezahür eden Sikke-i Kübra-i Rahmaniyettir ki, "Bismillahirrahman" ona bakıyor."(S.9)
"Eğer Cemil-i Zülcelal'in esmasındaki hüsünlerin mevcudat âyinelerinde bir cilvesini müşahede etmek istersen, zeminin yüzünü bir küçük bahçe gibi temaşa edecek bir geniş, hayalî göz ile bak ve hem bil ki: Rahmaniyet, rahîmiyet, hakîmiyet, âdiliyet gibi tabirler, Cenab-ı Hakk'ın hem isim, hem fiil, hem sıfat, hem şe'nlerine işaret ederler."(Ş.77)
"Teveddüd-ü İlahî denilen, kendini mahlukatına fiilen sevdirdiği gibi, kavlen ve huzuran ve sohbeten dahi sevdirmek, vedudiyetin ve rahmaniyetin muktezasıdır."(Ş.125)
""Rahmaniyet" hakikatıdır. Yani: Gözümüzle görüyoruz, birisi var ki, bize zemin yüzünü rahmetin binlerle hediyeleri ile doldurmuş, bir ziyafetgâh yapmış ve Rahmaniyetin yüzbinlerle ayrı ayrı lezzetli taamları içinde dizilmiş bir sofra etmiş ve zemin içini Rahîmiyet ve Hakîmiyetin binlerle kıymetdar ihsanlarını câmi' bir mahzen yapmış."(Ş.168)
"Rahmaniyetin tecellisiyle kâinat bir ağaç, bir bostan ve zemin bir meyve, bir kavun ve zîhayat ve insan bir çekirdek hükmünde olduğundan; elbette en küçük bir zîhayatın hâlıkı ve rabbi, bütün zeminin ve kâinatın hâlıkı olmak lâzım gelir."(Ş.170)
"Herşeyi ihata eden "rahmaniyet" hakikatı dahi, vücuda gelen ve dünya hayatına giren bütün zîhayatları ve bilhassa yeni gelenleri kemal-i intizamla beslemesi ve levazımatını yetiştirmesi ve hiçbirini unutmaması ve aynı rahmet, her yerde, her anda ve her ferde yetişmesiyle bedahetle hem vahdeti, hem vahdet içinde ehadiyeti gösterir."(Ş.170,217)
"Hem insanın hodgâm hevesatı ve süflî ve akibeti görmeyen hissiyatı, kâinatta cereyan eden rahmaniyet ve hakîmiyet ve rububiyet kanunlarına mikyas ve mehenk ve mizan olamaz."(Ş.611)
"Hamdedilmesi lâzım olan nimetlerden birisi de, rahmaniyet nimetidir. Evet rahmaniyet, zevilhayattan rahmete mazhar olanların sayısınca nimetleri tazammun etmiştir."(Ş.758)
"İnsanın nefsi, rahmaniyetin cilveleri ile, kalbi de rahîmiyetin tecelliyatı ile nimetlendikleri gibi; insanın aklı da hakîmiyetin letaifi ile zevk alır, telezzüz eder."(Ş.759)

-RAHMET:" Şu hadsiz kâinatı şenlendiren, bilmüşahede rahmettir. Ve bu karanlıklı mevcudatı ışıklandıran, bilbedahe yine rahmettir. Ve bu hadsiz ihtiyacat içinde yuvarlanan mahlukatı terbiye eden, bilbedahe yine rahmettir. Ve bir ağacın bütün heyetiyle meyvesine müteveccih olduğu gibi, bütün kâinatı insana müteveccih eden ve her tarafta ona baktıran ve muavenetine koşturan, bilbedahe rahmettir. Ve bu hadsiz fezayı ve boş ve hâlî âlemi dolduran, nurlandıran ve şenlendiren, bilmüşahede rahmettir. Ve bu fâni insanı ebede namzed eden ve ezelî ve ebedî bir zâta muhatab ve dost yapan, bilbedahe rahmettir."(S.10,L.97)
"Evet, rahmetin vücudu ve tahakkuku, Güneş kadar zahirdir."(S.11)
"Ey insan! Bil ki: O rahmetin arşına yetişmek için bir mi'rac var. O mi'rac "Bismillahirrahmanirrahîm"dir."(S.12)
"O rahmet, öyle bir Sultan-ı Zülcelal'e vesiledir ki, yıldızlarla zerrat beraber olarak kemal-i

intizam ve itaatle -beraber- ordusunda hizmet ediyorlar.”(S.14)
“O hem Hakîm'dir, abes iş yapmaz. Hem Rahîm'dir; ihsanı, merhameti çoktur" diye itikad ettiğinden her şeyde bir hazine-i rahmet kapısını bulur. Dua ile çalar.”(S.19)
“Bütün vâlidelerin şefkatleri, ancak bir lem'a-i tecelli-i rahmettir.”(S.32,358)
“Vücudda en mühim mevki, hayat ve rahmetindir.”(S.201)
“Hikmetine itimad etmeli. Rahmetini ittiham etmemeli.”(S.318)
“Evet Hâlık-ı Zülcelal'inden havf etmek, onun rahmetinin şefkatına yol bulup iltica etmek demektir. Havf, bir kamçıdır; onun rahmetinin kucağına atar.”(S.358)
“Sen, daima rahmet ve keremine iltica et.”(S.360)
“"Rahman-ı Rahîm" olan şu mevcudatın Sâni'-i Zülcemalinin rahmeti, saadet-i ebediyeyi gösteriyor... Demek rahmet, (çünki rahmettir) hicran-ı ebedîyi, muhabbet-i hakikiyeye karşı çıkaramaz.”(S.521)
“Bu rahmet ve irade-i nimeti çalıştıran, terahhum ve tahannündür. Yani "acımak ve şefkat etmek" manası, rahmet ve nimeti tahrik ediyor.”(S.628)
“Allah'ın rahmetinden fazla rahmet edilmez. Allah'ın gazabından fazla gazab edilmez.”(S.721)
“Eğer misafirhane sahibinin rahmeti yâr ise, herkes yârdır, her yer yarar. Eğer yâr değilse, her yer kalbe bârdır ve herkes düşmandır.”(M.73,489)
“Rahmet hazinesi tükenmez.”(M.225)
“Merciiniz onun dergâhıdır, melceiniz onun rahmetidir...”(M.252)
“Eğer rahmet-i Rahman istersen, o Rahman'ın vedialarına ve senin hanendeki emanetlerine rahmet et.”(M.261)
“Rahmete itiraz eden, rahmetten mahrum kalır.”(M.266)
“Rahmet-i İlahiyeden ümid kesilmez.”(M.327)
“Eğer teveccüh-ü rahmet varsa, yeter. İnsanların teveccühü; o teveccüh-ü rahmetin in'ikası ve gölgesi olmak cihetiyle makbuldür, yoksa arzu edilecek bir şey değildir.. çünki kabir kapısında söner, beş para etmez!"(M.413)
“Rahmeti ittiham eden, rahmetten mahrum kalır.”(L.12)
“İşte ey insan! Bu rahmeti bulan, ebedî tükenmez bir hazine-i nur buluyor. O hazineyi bulmasının çaresi: Rahmetin en parlak bir misali ve mümessili ve o rahmetin en belig bir lisanı ve dellâlı olan ve Rahmeten lil-âlemîn ünvanıyla Kur'anda tesmiye edilen Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın sünnetidir ve tebaiyetidir. Ve bu Rahmeten lil-âlemîn olan rahmet-i mücessemeye vesile ise, salavattır. Evet salavatın manası, rahmettir. Ve o zîhayat mücessem rahmete rahmet duası olan salavat ise, o Rahmeten lil-âlemîn'in vusulüne vesiledir. Öyle ise sen salavatı kendine, o Rahmeten lil-âlemîn'e ulaşmak için vesile yap ve o zâtı da rahmet-i Rahman'a vesile ittihaz et.”(L.102)
“Kâinatta en mühim hakikat ve en kıymetdar mahiyet; nur, vücud ve hayat ve rahmettir ki, bu dört şey perdesiz, vasıtasız, doğrudan doğruya kudret-i İlahiye ve meşiet-i hâssa-i İlahiyeye bakar. Sair masnuatta zahirî esbab, kudretin tasarrufuna perde oluyorlar.”(L.110)
“İlahî! Senin rahmetin melceimdir ve Rahmeten lil-Âlemîn olan Habib'in senin rahmetine yetişmek için vesilemdir.”(L.130)
“Bu sırr-ı rahmet, yavruların hakkında cereyan ettiği gibi, za'f u acz noktasında yavrular hükmüne geçen ihtiyarlar hakkında da câridir.”(L.235)
“Rahmet-i muhita bir ziyadır..”(L.307)
“İsm-i Rahman'ın cilvesi olan rahmet-i vasia, o Rahmeten lil-âlemîn ile tezahür eder.”(L.317)
“Böyle dünyayı ve âhireti ve herşeyi kaplamış bir rahmet, elbette o rahmet, vâhidiyet içinde bir ehadiyetin cilvesidir.”(Ş.169)

“Sâni'-i âlemin her şeyi içine almış ve her şeyi istilâ ve istiab etmiş bir rahmet-i vasiası vardır. Vâlidelerin, hattâ bir cihette nebatatın evlâdına olan şefkatleri ve küçük, zayıf yavrularının sühulet-i rızkları, o rahmet deryasından bir katredir.”(Ms.40)
“Başıma ne gelse, altında bir rahmet var.”(E.I/137)
“O lâtif ve berrak ve tatlı ve hiçten ve gaybî bir hazine-i rahmetten gönderilen katrelerde o kadar rahmânî hediyeler ve vazifeler var ki, güya rahmet, tecessüm ederek katreler suretinde hazine-i rabbaniyeden akıyor, mânasında olduğundan, yağmura "rahmet" namı verilmiştir.”(T.335)

-RAKI:” Bir ay bizi tecessüs eden memurlar, birşey bahane bulamadıklarından bir pusla yazıp ki: "Said'in hizmetkârı bir dükkândan rakı almış, ona götürmüş." O puslayı imza ettirmek için hiç kimseyi bulamayıp, sonra yabanî ve sarhoş bir adamı yakalamışlar, tehdidkârane "Gel bunu imza et!" demişler. O da demiş: "Tövbeler tövbesi olsun, bu acib yalanı kim imza edebilir?" Onları, puslayı yırtmağa mecbur etmiş.”(L.259,T.541,549,581)
“Sonra dediler: "Aynı şahıs bir su içecek, onun eli delinecek ve bu hâdise ile Süfyan olduğu bilinecek?" Ben de cevaben dedim: "Bir darb-ı mesel var: Çok israflı adama "eli deliktir" denilir. Yani elinde mal durmuyor, akıyor, zayi' oluyor, deniliyor. İşte o dehşetli adam bir su olan rakıya mübtela olup, onun ile hasta olacak ve kendisi hadsiz israfata girecek, başkalarını da alıştıracak." Sonra birisi sordu ki: "O öldüğü zaman İstanbul'da Dikili Taş'ta şeytan dünyaya bağıracak ki; filan öldü." O vakit ben dedim: "Telgrafla haber verilecek." Fakat bir zaman sonra radyo çıkmış işittim. Eski cevabım tam değilmiş bildim.”(Ş.359)
“Dedi: "Beşinci Şua'da sen hiç kalben nedamet etmedin mi ki, onu rakıdan ve şarabdan su tulumbası gibi tabirlerle tezyif etmişsin?" Ben onun bütün bütün manasız ve yanlış ve dostluk taassubuna mukabil derim: Kahraman ordunun zaferi ve şerefi ona verilmez, yalnız onun bir hissesi olabilir.”(Ş.360)

-RAMAZAN:”Bu hâdise, hem şiddetli kışta, hem karanlıklı gecede, hem dehşetli soğukta, hem Ramazanın hürmetini tutmayan bu memlekete mahsus olması; hem tahribatından intibaha gelmediklerinden, hafifçe gafilleri uyandırmak için, o zelzelenin devam etmesi gibi çok emarelerin delaletiyle bu hâdise ehl-i imanı hedef edip, onlara bakıp namaza ve niyaza uyandırmak için sarsıyor ve kendisi de titriyor.”(S.175,171)
“Hususan şaban ve ramazanda, akıldan ziyade kalb hissedardır, ruh hareket eder.”(M.388)
“Ramazan-ı Şerifte ise, ehl-i iman birden muntazam bir ordu hükmüne geçer. Sultan-ı Ezelî'nin ziyafetine davet edilmiş bir surette akşama yakın "Buyurunuz" emrini bekliyorlar gibi bir tavr-ı ubudiyetkârane göstermeleri, o şefkatli ve haşmetli ve külliyetli rahmaniyete karşı, vüs'atli ve azametli ve intizamlı bir ubudiyetle mukabele ediyorlar. Acaba böyle ulvî ubudiyete ve şeref-i keramete iştirak etmeyen insanlar insan ismine lâyık mıdırlar?”(M.399)
“Padişahtan tâ en fukaraya kadar herkes, Ramazan-ı Şerifte o nimetlerin kıymetlerini anlamakla bir şükr-ü manevîye mazhar olur.”(M.399)
“Ramazan-ı Şerifte en zenginden en fakire kadar herkesin nefsi anlar ki: Kendisi mâlik değil, memluktür; hür değil, abddir. Emir olunmazsa en âdi ve en rahat şeyi de yapamaz, elini suya uzatamaz diye mevhum rububiyeti kırılır, ubudiyeti takınır, hakikî vazifesi olan şükre girer.”(M.400)
“Ramazan-ı Şerifin sıyamı, Kur'an-ı Hakîm'in nüzulüne baktığı cihetle ve Ramazan-ı Şerif, Kur'an-ı Hakîm'in en mühim zaman-ı nüzulü olduğu cihetindeki çok hikmetlerinden birisi şudur ki: Kur'an-ı Hakîm, madem Şehr-i Ramazan'da nüzul etmiş; o Kur'anın zaman-ı nüzulünü istihzar ile o semavî hitabı hüsn-ü istikbal etmek için Ramazan-ı Şerifte nefsin hacat-ı

süfliyesinden ve malayaniyat hâlattan tecerrüd ve ekl ü şürbün terkiyle melekiyet vaziyetine benzemek ve bir surette o Kur'anı yeni nâzil oluyor gibi okumak ve dinlemek ve ondaki hitabat-ı İlahiyeyi güya geldiği ân-ı nüzulünde dinlemek ve o hitabı Resul-i Ekrem (A.S.M.)dan işitiyor gibi dinlemek, belki Hazret-i Cebrail'den, belki Mütekellim-i Ezelî'den dinliyor gibi bir kudsî halete mazhar olur. Ve kendisi tercümanlık edip başkasına dinlettirmek ve Kur'anın hikmet-i nüzulünü bir derece göstermektir."(M.401)
"Evet Ramazan-ı Şerifte güya âlem-i İslâm bir mescid hükmüne geçiyor; öyle bir mescid ki, milyonlarla hâfızlar, o mescid-i ekberin kûşelerinde o Kur'anı, o hitab-ı semavîyi Arzlılara işittiriyorlar."(M.401)
"Ramazan-ı Şerifte ehl-i sıyama muhalefet edenler de, o derece umum o âlem-i İslâmın manevî nefretine ve tahkirine hedeftir."(M.401)
"Ramazan-ı Şerifte sevab-ı a'mal, bire bindir. Kur'an-ı Hakîm'in nass-ı hadîs ile herbir harfinin on sevabı var; on hasene sayılır, on meyve-i Cennet getirir. Ramazan-ı Şerifte herbir harfin, on değil bin ve Âyet-ül Kürsî gibi âyetlerin herbir harfi binler ve Ramazan-ı Şerifin Cum'alarında daha ziyadedir. Ve Leyle-i Kadir'de otuzbin hasene sayılır."(M.401-402)
"Ramazan-ı Şerif âdeta bir âhiret ticareti için gayet kârlı bir meşher, bir pazardır. Ve uhrevî hasılât için, gayet münbit bir zemindir. Ve neşvünema-i a'mal için, bahardaki mâh-i Nisandır."(M.402)
"Evet Ramazan-ı Şerif; bu fâni dünyada, fâni ömür içinde ve kısa bir hayatta bâki bir ömür ve uzun bir hayat-ı bâkiyeyi tazammun eder, kazandırır."(M.402)
"Evet birtek Ramazan, seksen sene bir ömür semeratını kazandırabilir. Leyle-i Kadir ise, nass-ı Kur'an ile bin aydan daha hayırlı olduğu bu sırra bir hüccet-i katıadır."(M.402,Ş.294)
"Evet Ramazan-ı Şerifte bid'aların ref'ine Ehl-i Sünnet ve Cemaatin ekseriyetle hâlis duası bir şart ve bir sebeb-i mühim idi. Maalesef câmilere Ramazan-ı Şerifte bid'alar girdiğinden, dualaların kabulüne sed çekip ferec gelmedi. Nasılki sâbık hadîsin sırrıyla: Sadaka, belayı ref' eder. Ekseriyetin hâlis duası dahi, ferec-i umumîyi cezbeder. Kuvve-i cazibe vücuda gelmediğinden, fütuhat da verilmedi."(L.104,Ks.25,St.189,T.581)
"Şu mübarek Şehr-i Ramazan, Leyle-i Kadr'i ihata ettiği için, kendisi de ömür içinde bir leyle-i kadirdir ki, muvaffak olanın ömrüne bin ömür katar. Dakikası bir gündür. Saati iki ay, günü birkaç sene hükmünde bir ömr-ü bâkidir."(B.282)
"Mülteka Şerhi Damad'ın ve Merak-ul Felah ikisi demişler: İki Ramazan için bir keffaret kâfidir. Müteaddid vakıalara bir keffaret kifayet eder. Çünki tedahül vardır. Ve hüve's-sahîh demişler. Hakikat nokta-i nazarında bu mes'elede azimet var, ruhsat var. Azimet hali, kuvveti müsaid ise, her Ramazan için ayrı bir keffaret var. Fakat ruhsat ciheti, tedahül sırrına binaen müteaddid Ramazan için bir keffaret farz, ayrı ayrı keffaret müstehab derecesinde kalır. Bu keffarette mana-yı ukubetle mana-yı ibadet ikisi dahi münderic olduğu için, hem kerhen icbar edilmeyecek, hem tedahül eder."(B.351-352)
"Bu mübarek Ramazan-ı Şerif'teki dualar, ihlas bulunmak şartıyla inşâallah makbuldür."(Ks.265,194)
"Ramazan hilâlinin sübutunu ihbar eden iki adam, binler münkirlerin inkârlarını hiçe atarlar."(S.83)

-RASYONEL-RASYONALİZM:" Rasyonalizm, yani akliye kelimesinin müfadını ve tarihî ehemmiyetini tevsi' edebilirsek, Müslümanlığın aklî bir din olduğunu söyleyebiliriz. Akıl ve mantık misdakıyla akaid-i diniyeyi muhakeme eden mekteb, rasyonalizm kelimesinin, İslâmiyete tamamıyla mutabık olduğunu teslim etmekte tereddüd etmez." (E.Monte.İ.İ.223,T.681,Nik.226)

-RECEB:” Her hasenenin sevabı başka vakitte on ise, Receb-i Şerifte yüzden geçer...”(Ş.494,T.591)

-REFİKA-İ HAYAT:” Bu haremim, ebedî bir âlemde, ebedî bir hayatta, daimî bir refika-i hayatımdır. Şimdilik ihtiyar ve çirkin olmuş ise de zararı yok. Çünki ebedî bir güzelliği var, gelecek.”(S.97,Ş.183,224)
“Refika-i hayatımı severim.”(S.638)
“Hem refika-i hayatını, rahmet-i İlahiyenin munis, latif bir hediyesi olduğu cihetiyle sev ve muhabbet et. Fakat çabuk bozulan hüsn-ü suretine muhabbetini bağlama. Belki kadının en cazibedar, en tatlı güzelliği, kadınlığa mahsus bir letafet ve nezaket içindeki hüsn-ü sîretidir.”(S.639-640)
“Refika-i hayatına muhabbetin, madem hüsn-ü sîret ve maden-i şefkat ve hediye-i rahmet olduğuna bina edilmiş. O refikaya samimî muhabbet ve merhamet edersen, o da sana ciddî hürmet ve muhabbet eder. İkiniz ihtiyar oldukça o hal ziyadeleşir, mes'udane hayatını geçirirsin. Yoksa hüsn-ü surete muhabbet nefsanî olsa, o muhabbet çabuk bozulur, hüsn-ü muaşereti de bozar.”(S.644)
“Refika-i hayatına meşru dairesinde, yani latif şefkatine, güzel hasletine, hüsn-ü sîretine binaen samimî muhabbet ile, refika-i hayatını da naşizelikten, sair günahlardan muhafaza etmenin netice-i uhreviyesi ise: Rahîm-i Mutlak, o refika-i hayatı, hurilerden daha güzel bir surette ve daha zînetli bir tarzda, daha cazibedar bir şekilde, ona dâr-ı saadette ebedî bir refika-i hayatı ve dünyadaki eski maceraları birbirine mütelezzizane nakletmek ve eski hatıratı birbirine tahattur ettirecek enis, latif, ebedî bir arkadaş, bir muhib ve mahbub olarak verileceğini va'detmiştir. Elbette va'dettiği şeyi kat'î verecektir.”(S.648)
“Evet bir kadın, kocasına yalnız hayat-ı dünyeviyeye mahsus bir refika-i hayat değildir. Belki hayat-ı ebediyede dahi bir refika-i hayattır. Madem hayat-ı ebediyede dahi kocasına refika-i hayattır; elbette ebedî arkadaşı ve dostu olan kocasının nazarından gayrı başkasının nazarını kendi mehasinine celbetmemek ve onu darıltmamak ve kıskandırmamak lâzım gelir.”(L.196-197,201)
“En serseri ve asrî bir genç dahi, refika-i hayatını namuslu ister. Kendi gibi asrî, yani açık-saçık olmasını istemediğinden bekâr kalır, belki de fuhuşa sülûk eder.”(L.198)
“Bir erkek bir kadını ebedî bir refika-i hayat ve saadet-i hayat-ı dünyeviyeye medar ve sair günahlardan kendini muhafaza etmek için almak lâzım gelirken; o bîçare zaîfeyi daim tahakküm altında, yalnız dünyevî muvakkat gençliğinde sever. Ona verdiği rahatın bazı on misli onu zahmetlere sokar.”(E.II/49)

-REGAİB:” Cenab-ı Hak, herbir geceyi sizin hakkınızda birer Leyle-i Regaib ve Leyle-i Kadir kıymetinde size sevab versin, âmîn.”(Ks.84)
“Seksen küsur sene manevî ve bâki bir ömrü kazandırmak sırrını taşıyan şuhur-u selâsenizi ve Leyle-i Regaibinizi bütün ruhumla tebrik ediyorum.”(Ks.250,E.I/37,II/121,St.205-209)

-REKABET:” Bir meclis-i ihvanda güzel karı girdikçe riya ile rekabet, hased ile hodgâmlık debretir damarları!”(S.727)
“Nasılki bir ordu fırkalara, fırkalar alaylara, alaylar taburlara, bölüklere, tâ takımlara kadar tefrik edilir. Tâ ki; her neferin muhtelif ve müteaddid münasebatı ve o münasebata göre vazifeleri tanınsın, bilinsin.. tâ, o ordunun efradları, düstur-u teavün altında, hakikî bir vazife-i umumiye görsün ve hayat-ı içtimaiyeleri, a'danın hücumundan masun kalsın. Yoksa tefrik ve inkısam; bir

bölük bir bölüğe karşı rekabet etsin, bir tabur bir tabura karşı muhasamet etsin, bir fırka bir fırkanın aksine hareket etsin değildir."(M.321-322,56,99)
"Bir insanın bir eli, bir elini kıskanmaz ve gözü, kulağına hased etmez ve kalbi aklına rekabet etmez."(M.426)
"Hodgâmlık ve enaniyet varsa, kendini haklı ve muhalifini haksız tevehhüm ederek; ittifak ve muhabbet yerine, ihtilaf ve rekabet ortaya girer. İhlası kaçırır, vazifesi zîr ü zeber olur."(L.150,149,151)
"Ehl-i hidayetin rekabetkârane ihtilafı, akibeti düşünmemekten ve kasr-ı nazardan olmadığı gibi; ehl-i dalaletin samimane ittifakları, akibet-endişlikten ve yüksek nazardan değildir."(L.153,156)
"Umûr-u diniye ve uhreviyede rekabet, gıbta, hased ve kıskançlık olmamalı ve hakikat nokta-i nazarında olamaz."(L.156,Ms.227)
"Dünyada bir şey-i vâhide çoklar talib olduğundan ve dünya dar ve muvakkat olması sebebiyle insanın hadsiz arzularını tatmin edemediği için, rekabete düşüyorlar."(L.156)
"Âhirette medar-ı rekabet birşey yoktur ve rekabet de olamaz. Öyle ise, âhirete ait olan a'mal-i sâlihada dahi rekabet olamaz; kıskançlık yeri değildir."(L.157)
"Menfaat-ı maddiye cihetinden gelen rekabet, yavaş yavaş ihlası kırar."(L.164)
"İşte ey kardeşlerim! Sizleri inşâallah menfaat-ı maddiye rekabete sevketmeyecek."(L.165)
"Aziz kardeşlerim! Evvel âhir tavsiyemiz: Tesanüdünüzü muhafaza; enaniyet, benlik, rekabetten tahaffuz ve itidal-i dem ve ihtiyattır."(Ş.312)
"Ve keza her şeyin ve her işin tekâmülü, zıdlarının mukabele ve rekabet etmeleriyle olur."(İ.İ.164)
"Ücret alındığı zaman veya mükâfat tevzi edildiği vakit, rekabet, kıskançlık mikrobu oynamaya başlar."(Ms.227)
"Risale-i Nur'un bir esası, kusurunu bilmekle mahviyetkârane yalnız rıza-i İlahî için rekabetsiz hizmet etmektir."(E.I/87)
"Hem mesleğimiz hıllet ve uhuvvet olduğundan, şahsiyet ve enaniyet cihetinden bir rekabet olmaz."(T.431,93Sti.59)

-RESİM:"Taklid suretinde çiçek resimleri; hakikî, hayatdar çiçeklere nisbeti derecesinde olamaz."(S.432,Ş.570)
"Bu dehşetli zamanda, eski zamandaki Firavunların dünyevî şan ü şeref arzusuyla heykeller ve resimler ve mumyalarla nazar-ı beşeri kendilerine çevirmeleri gibi, enaniyet ve benlik verdiği gafletle, heykeller ve resimler ve gazetelerle nazarları, mana-yı harfîden mana-yı ismîyle tamamen kendilerine çevirtmeleri ve uhrevî istikbalden ziyade dünyevî istikbali hayal edinmiş olmaları ile; eski zamandaki lillah için ziyarete mukabil ehl-i dünya kısmen bu hakikate muhalif olarak mevtanın dünyevî şan ü şerefine ziyade ehemmiyet verir, öyle ziyaret ediyorlar."(E.II/204)
"Haşir ve neşr-i ekberde beşerin herbir ferdi aynıyla, cismiyle, ismiyle, resmiyle iade edilecektir."(L.115,Ms.151)

-RESUL-RİSALET-PEYGAMBER:" Evet şöyle müzeyyen bir kâinatın, öyle mukaddes bir Sâniine böyle bir Resul-i Ekrem, ışık şemse lüzumu derecesinde elzemdir."(S.61)
"O, bütün resullerin seyyididir, bütün enbiyanın imamıdır, bütün asfiyanın serveridir, bütün mukarrebînin akrebidir, bütün mahlukatın ekmelidir, bütün mürşidlerin sultanıdır."(S.62)
"Hem resuldür; risalet noktasında Rabbinin ahkâmını Kur'an vasıtasıyla cin ve inse tebliğ eder."(S.123)
"Eğer Resulullah olmazsa; a'lâ-yı illiyyînden esfel-i safilîne sukut etmek ve menba-ı kemalât

derecesinden maden-i desais makamına düşmek lâzımgelir.”(S.187)
“Hikmetli Kur'ana kasem ederim. Sen Resullerdensin."(S.382,K.K.85,Yasin.1-3)
“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hem beşerdir, beşeriyet itibariyle beşer gibi muamele eder; hem Resuldür, risalet itibariyle Cenab-ı Hakk'ın tercümanıdır, elçisidir. Risaleti, vahye istinad eder.”(M.93)
“Hem nasıl kâhinler, hâtifler haber vermişler; öyle de sanemler dahi ve sanemlere kesilen kurbanlar dahi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın risaletini haber vermişler.”(M.175)
“Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm Resulullahtır ve bütün Resullerin ekmelidir ve bütün mahlukatın efdalidir.”(M.316,335)
“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, vazife-i risaletin icrasına mukabil ücret istemez, yalnız Âl-i Beytine meveddeti istiyor.”(L.21,268,K.K.127,108,Şura.23,Yunus.72,Hud.29,53)
“Terbiye, resuller vasıtasıyla olur.”(İ.İ.14)
“Resul-i Ekrem (A.S.M.) in teklif edilen risalet vazifesini cüz'-i ihtiyarîsiyle haml ve kabul etmiş olduğuna ve bu hizmet Cibril tarafından görüldüğünden, Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) daha yüksek olduğuna işarettir.”(İ.İ.49,51)
“O hazret, Hâtem-ül Enbiya'dır ve âlem-i insaniyetin başka bir resule ihtiyacı yoktur.”(İ.İ.52)
“Ve keza kemal-i cemale baliğ olan kemal-i hüsn-ü san'at, resullerin delaletiyle olur.”(Ms.37)
“Ve keza bir hüsn sahibinin isteği olmasa ve bir âyine bulunmasa ve tarif edici bir şahıs tavassut etmezse, onun hüsnünün görünmesi, gösterilmesi mümkün değildir. Bu da ancak resuller vasıtasıyla olur. Çünki resul, ubudiyetiyle Hâlık'ın hüsnüne âyinedir; risaleti cihetiyle de halka izhar ve ilân eder.”(Ms.37)
“Ve keza bir zâtın cevahirle, zîkıymet eşya ile dolu hazinelerini açıp halka göstermek ve arzetmekle o zâtın kudretini, zenginliğini, saltanatını ilân etmek için ancak o zâtın müsaadesiyle ve iradesiyle emir ve tayin edilmiş bir memur lâzımdır. İşte o memur resuldür.”(Ms.37)
“Uluhiyet, risaletsiz olamaz...”(S.62)
“Onun risaleti, şu dâr-ı imtihanın açılmasına sebebiyet verdi...”(S.72)
“Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm; risaletiyle dünyanın kapısını açtığı gibi, ubudiyetiyle de âhiretin kapısını açar.”(S.88)
“Risalette zıll yoktur, doğrudan doğruya Zât-ı Zülcelal'in ehadiyetine bakar...”(S.562)
“Bir tarîkte: Rüesa-yı Kureyş'ten Ebu Süfyan ile Safvan bir kurdu gördüler, bir ceylanı takib edip Harem-i Şerif'e girdi. Kurd dönmüş, sonra taaccüb etmişler. Kurd konuşmuş, risalet-i Ahmediyeyi haber vermiş. Ebu Süfyan, Safvan'a demiş ki: "Bu kıssayı kimseye söylemeyelim, korkarım Mekke boşalıp onlara iltihak edecekler."(M.153,K.K.491)
“Enbiyaya yükletilen risalet ve teklif yükünün pek ağır olduğuna ve sahraları faydalandırmak için yağmur, kar ve fırtınaların şedaidine maruz kalan yüksek dağlar gibi, peygamberlerin de ümmetlerini feyizlendirmek için risalet zahmetlerine maruz kaldıklarına işarettir.”(İ.İ.25)
“Arkadaş! Uluhiyet, risalet, âhiret, kâinat arasında hakikatta telazum vardır. Yani, bunlardan birisinin vücud ve sübutu, ötekisinin de vücud ve sübutunu istilzam eder. Birisine iman, ötekisine de imanı îcabettirir.”(Ms.36)
“Kur'an'ın takib ettiği makasıd-ı esasiye ve anasır-ı asliye: Ubudiyetle tevhid, risalet, haşir, adalet olmak üzere dörttür.”(Ms.234)
“Evet eğer kitablar ve peygamberler olmaz ise, o hayat-ı ezeliye bilinmez.”(S.109)
“Nasılki Peygamberimiz, mu'cizatından ve hasaisinden başka, ef'al ve ahval ve etvarında beşeriyette kalıp, beşer gibi âdet-i İlahiyeye ve evamir-i tekviniyesine münkad ve muti' olmuş. O da soğuk çeker, elem çeker ve hâkeza...”(S.185)
“San'atkârların ekseri, herbir san'atta birer peygamberi pîr ittihaz ediyor.”(S.254)

“Eski peygamberler ise, hikmet-i irşadın iktizasıyla, bir derece basit ve ibtidaî bir halde olan ümmetlerine, haşri en a'zam bir derecede, en geniş bir tafsilâtla ders vermemişler.”(S.341)
“Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, onun kalbinde o büyük elektrik lâmbasıdır. Eğer onu unutsa, el'iyazü billah kalbinden onu çıkarsa, hiçbir peygamberi daha kabul edemez.”(S.363)
“Asırlara göre şeriatlar değişir. Belki bir asırda, kavimlere göre ayrı ayrı şeriatlar, peygamberler gelebilir ve gelmiştir.”(S.485)
“Âhirzaman Peygamberinin gelmesiyle, insanlar güya ibtidaî derecesinden, idadiye derecesine terakki ettiğinden, çok inkılabat ve ihtilatat ile akvam-ı beşeriye birtek ders alacak, birtek muallimi dinleyecek, birtek şeriatla amel edecek vaziyete geldiğinden, ayrı ayrı şeriata ihtiyaç kalmamıştır, ayrı ayrı muallime de lüzum görülmemiştir.”(S.485,719)
“Enbiya Aleyhimüsselâm'ın doğruluklarına ve peygamber olmalarına medar olan ne kadar kudsî sıfatlar, mu'cizeler ve vazifeler varsa; o zâtta en ileride olduğu tarihçe musaddaktır.”(M.218)
“Peygamber'i işiten ve davasını bilen adamlar onu tasdik etmezse, Cenab-ı Hakk'ı tanımaz.”(M.336)
“Kur'an-ı Hakîm'de Peygamberlere en mühim ihsanı, mağfiret olduğunu gösteriyor ve onları, istiğfar etmeye davet ediyor.”(L.74)
“Bazı Peygamberler gelmişler ki, mahdud birkaç kişiden başka ittiba edenler olmadığı halde, yine o peygamberlik vazife-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar.”(L.152)
“Ben ve benden evvel gelen peygamberlerin en ziyade faziletli ve kıymetli sözleri, "Lâ ilahe illallah" kelâmıdır."(Ş.9,K.K.556,)
“Eski zaman peygamberleri ümmetlerine Kur'an gibi izahat vermediklerinin sebebi, o devirler beşerin bedeviyet ve tufuliyet devri olmasıdır. İbtidaî derslerde izah az olur.”(Ş.220)
“İlm-i gayb Allah'a mahsustur. Hiç bir veli tasarrufat yapamaz ve gaybı bilemez. Hattâ Peygamber de bilmez.”(Ş.421)
“Peygambere bildirilen umûr-u gaybiye, bir kısmı tafsil ile bildirilir. Bu kısımda hiç tasarruf edilmez ve karışamaz. Kur'anın ve hadîs-i kudsînin muhkematı gibi. Ve diğer bir kısmı icmal ile bildirilir, tafsilât ve tasviratı onun içtihadına havale edilir. İmana girmeyen hâdisat-ı kevniyeye ve vukuat-ı istikbaliyeye dair hadîsler gibi. Bu kısımda, Peygamberimiz (A.S.M.) belâgatıyla -temsiller suretinde- sırr-ı teklif hikmetine muvafık tafsil ve tasvir eder.”(Ş.579)
“İtikad ve amelde, usûl ve ahkâm-ı esasiyede peygamberlerin hepsi daimdirler, sabittirler, müttehiddirler. İhtilaf ve tefavütleri, ancak füruattadır.”(İ.İ.26)
“Rü'ya-yı sadıkada ervah-ı habise ve şeytan, peygamber suretinde temessül edemez. Fakat celb-i ervahta; ervah-ı habise, belki peygamberin lisanen ismini kendine takıp, sünnet-i seniyeye ve ahkâm-ı şer'iyeye muhalif olarak konuşabilir.”(E.II/156)
“Herhangi bir din âlimine, bir bahane ile peygamberlik isnadını yapmak, doğrudan doğruya İslâmiyete bir taarruz ve Kur'ana bir ihanettir.”(E.II/219)
“Bazı Peygamberler de çobanlık yapmışlar.”(T.466)
“Evet Peygamberimizin herbir hal ve hareketi, sıdkına delalet ve hakka temessüküne şehadet etmekle beraber, Peygamber de âdâtullaha ittiba' ve inkıyad ediyor...”(Mh.52)
“Peygamberler herkesten ziyade ubudiyet ve teslime mükelleftirler.”(Mh.52)
“Bak nasıl sevk-ül insaniyet ve meyl-i tabiînin adem-i kifayeti ve nazarın kusuru ve tarîk-ı akıldaki evhamın ihtilatı, nasıl nev'-i beşeri eşedd-i ihtiyaçla bir mürşid ve muallime muhtaç eder. O mürşid Peygamberdir.”(Mh.140)

-REZZAK:” Hâlık ve Rezzak, ondan başka yoktur.”(S.19)

“Rezzak-ı Hakikî'yi ittiham etmek derecesinde derd-i maişete dalıp, feraizi terk ve maişet yolunda rastgelen günahları işleyen fâsık-ı hâsirdir.”(S.23)
“Namazını kıldıktan sonra Cenab-ı Rezzak-ı Kerim'in matbaha-i rahmetinden tayinatını aramak, başkalara bâr olmamak için bizzât gitmek; güzeldir, mertliktir, o dahi bir ibadettir.”(S.23)
“Rezzakıyet arşının hamelesinden olan Hazret-i Mikâil Aleyhisselâm, şunların en büyük nâzırlarıdır.”(S.353)
“Hem Rezzak sensin! Çünki biz rızka muhtacız, elimiz yetişmiyor. Demek bizi yapan ve rızkımızı veren sensin.”(M.241)
“Rahîm ismi şefkat etmek ister, Rezzak ismi rızık vermek iktiza eder...”(M.294,L.9)
“Evet Zât-ı Akdes'in alem-i zâtîsi ve en a'zamî ismi olan Lafzullah'tan sonra en a'zam ismi olan Rahman rızka bakar ve rızıktaki şükür ile ona yetişilir. Hem Rahman'ın en zahir manası Rezzak'tır.”(M.366)
“Her emrine tâbi' olan zerratları ve maddeleri, rezzakıyet kanunuyla onlara gönderir ve onlarda çalıştırır.”(L.194)
“Nasılki mide bir rızık ister; öyle de, kalb ve ruh ve akıl ve göz ve kulak ve ağız gibi insanın latifeleri ve duyguları dahi Rezzak-ı Rahîm'den rızıklarını isterler ve müteşekkirane alırlar. Her birisine ayrı ayrı ve onlara lâyık ve onları memnun ve mütelezziz eden rızıkları, hazine-i rahmetten ihsan edilir. Belki Rezzak-ı Rahîm, onlara daha geniş rızık vermek için göz ve kulak, kalb ve hayal ve akıl gibi o latifelerin her birisini, hazine-i rahmetinin birer anahtarı hükmünde yaratmış.”(Ş.174)
“Evet gözümüzle görüyoruz ve aklımızla bedahetle biliyoruz ki; bu kâinat şehrinde ve zemin mahallesinde ve insan ve hayvanat kışlasında öyle bir Rezzak-ı Rahîm ve Muhsin-i Kerim tasarruf ve nezaret ve terbiye eder ki; kendi nimetlerine mukabil hamd ve şükrettirmek için, zemini bir sefine-i tüccariye ve erzak getiren bir şimendifer ve yüzündeki bahar mevsimini bir vagon tarzında yüzbin nevi taamlarla ve memeler denilen konserve paketleriyle doldurup kış âhirinde erzakları biten muhtaç zîhayatlara yetiştiren bir Rezzak-ı Rahîm'in işleri olduğunu, zerre kadar aklı bulunan tasdik eder. Ve tasdik etmeyip inkâra sapan, elbette zemin yüzünde vesile-i hamd ü şükran olan bütün muntazam nimetleri ve muayyen rızıkları inkâr etmeğe mecbur olarak ahmak bir muzır hayvan olur.”(Ş.600)

-RIZIK:” Evet en parlak bir mu'cize-i san'at-ı Samedaniye ve bir hârika-i hikmet-i Rabbaniye olan hayatı kim vermiş, yapmış ise; rızıkla o hayatı besleyen ve idame eden de odur. Ondan başka olmaz...”(S.23,M.225)
“En âciz, en zaîften tut tâ en kavîye kadar her canlıya lâyık bir rızık veriliyor. En zaîf, en âcize en iyi rızık veriliyor.”(S.64)
“Rızık, iktidar ve ihtiyar ile ma'kûsen mütenasibdir. Ne derece iktidar ve ihtiyarına güvense, o derece derd-i maişete mübtela olur. “(S.64)
“Kelime-i hikmet olan herbir çiçeğin bir ağaç çiçekleri kadar manaları var ve o hârika-i san'at ve manzume-i rahmet olan herbir meyvenin, bir ağacın meyveleri kadar hikmetleri var. Bizlere rızık olması ise; o binler hikmetlerinden birtek hikmettir ki, vazifesi biter, manasını ifade eder, vefat eder, midemizde defnedilir.”(S.86)
“Rızık vermek ve muayyen bir sîma vermek, birer ihsan-ı mahsus eseri gibi ummadığı tarzda olması; ne kadar güzel bir surette meşiet ve ihtiyar-ı Rabbaniyeyi gösteriyor.”(S.201)
“Size hesabsız rızık veren odur ki, bu fiilleri yapar."(S.419,Âl-i İmran.27)
“O beden hüceyreleri, muntazam bir kanun-u İlahî ile yıkıldığından yine muntazam bir kanun-u Rabbanî ile tamir etmek için rızık namıyla bir madde-i latifeyi ister ki, o beden uzuvlarının ayrı

ayrı hacetleri nisbetinde Rezzak-ı Hakikî, bir kanun-u mahsus ile taksim ve tevzi ediyor.”(S.523)
“Hem bütün zîhayata, herbirisine lâyık bir tarzda, münasib vakitte, ummadığı yerde rızıklarını vermek; bir ilm-i muhit ile olur. Çünki rızkı gönderen; rızka muhtaç olanları bilecek, tanıyacak, vaktini bilecek, ihtiyacını idrak edecek, sonra rızkını lâyık bir tarzda verebilir.”(M.242)
“Hayvanat ise, hırs ile rızıkları peşinde koştukları için, pek çok zahmet ve noksaniyet ile rızıklarını elde edebiliyorlar.”(M.271)
“Âlem-i insaniyet de, belki hayvan âlemi de bir daire hükmünde teşkil olunuyor ve nokta-i merkeziyede rızık vaz'edilmiş. Bütün nev'-i insanı ve hattâ hayvanatı rızka âdeta taaşşuk ettirip, onları umumen rızka hâdim ve müsahhar etmiş. Onlara hükmeden rızıktır.”(M.365)
“Kâinat içinde en acib, en zengin, en garib, en şirin, en câmi', en bedi' hakikat rızıktadır.”(M.365)
“Hem rızık olan nimetlerde gayet güzel süslü suretler, gayet güzel kokular, gayet güzel tatmaklar; şükrün davetçileridir, zîhayatı şevke davet eder ve şevk ile bir nevi istihsan ve ihtirama sevkeder, bir şükr-ü manevî ettirir.”(M.365)
“Rızk, hayat kadar kudret nazarında ehemmiyetlidir. Kudret çıkarıyor, kader giydiriyor, inayet besliyor. Hayat; muhassal-ı mazbuttur, görünür. Rızk; gayr-ı muhassal, tedricî münteşirdir, düşündürür. Açlıktan ölmek yoktur. Zira bedende şahm ve saire suretinde iddihar olunan gıda bitmeden evvel ölüyor. Demek, terk-i âdetten neş'et eden maraz öldürür; rızıksızlık değil.”(M.476)
“Âkil-ül lahm vahşilerin helâl rızıkları, hayvanatın hadsiz cenazeleridir; hem rûy-i zemini temizliyorlar, hem rızıklarını buluyorlar.”(M.476)
“Rızık doğrudan doğruya Kadîr-i Zülcelal'in elindedir ve hazine-i rahmetinden çıkar. Herbir zîhayatın rızkı, taahhüd-ü Rabbanîsi altında olduğundan, açlıktan ölmek, olmamak lâzım gelir.”(L.62,63,K.K.96,Ankebut.60)
“Siz ubudiyet için halkolunmuşsunuz. Netice-i hilkatiniz ubudiyettir. Rızka çalışmak, emr-i İlahî noktasında bir nevi ubudiyettir. Benim mahlukatım ve rızıklarını deruhde ettiğim nefisleriniz ve iyaliniz ve hayvanatınızın rızkını tedarik etmek, âdeta bana ait rızk ve it'amı ihzar etmek için yaratılmamışsınız. Çünki Rezzak benim. Sizin müteallikatınız olan ibadımın rızkını ben veriyorum. Siz bunu bahane edip ubudiyeti terketmeyiniz!"(L.269,Zariyat.57)
“Basit bir kumda ve basit bir suda rızıkları mükemmel bir surette verilen garib mahluklardan ve hilkatları gayet muntazam hayvanat-ı bahriyeden, hususan bir tanesi, bir milyon yumurtacıkları ile denizleri şenlendiren balıklar...”(L.363,Ş.47-48,173,610,İ.İ.151-152,T.386)
“Evet, bir ferd rızka ve devam-ı hayata muhtaç olduğu gibi, görüyoruz ki: Bütün mevcudat-ı âlem, bahusus zîhayat olsa, küllî olsun cüz'î olsun, küll olsun cüz' olsun; vücudunda, bekasında, hayatında ve idame-i hayatta maddeten ve manen çok metalibi var, çok levazımatı var.”(S.303)
“Güya herbirisinin alnında ve cebhesinde "Filan hüceyrenin rızkı olacak" yazılı gibi bir intizamın vücudu, her adamın alnında kalem-i kader ile rızkı yazılı olduğuna ve rızkı üstünde isminin yazılı olmasına işaret eder.”(S.523-524,Ş.172,676)
“Sen yalnız Rahman ismine bak ki: Cennet bir cilvesi ve saadet-i ebediye bir lem'ası ve dünyadaki bütün rızk ve nimet, bir katresidir."(S.637)
“Hem hayat, kâinatın tedbir ve idaresinde hükümferma olan rızk ve rahmet ve inayet ve hikmeti tazammun ediyor.”(S.675)
“Mideye, nasıl bir kısım rızk, iç yağı suretinde iddihar olunup vakt-i hacette sarfedilir. Aynen o küçücük hüceyrelerde de, o tasarruf ve iddihar var.”(S.681)
“Madem rızk mukadderdir ve ihsan ediliyor ve veren de Cenab-ı Hak'tır; o hem Rahîm, hem Kerim'dir.”(M.418)
“Rızk, şifa ve yağmur, münhasıran Zât-ı Hayy-ı Kayyum'un kudretine hastır."(L.333)

“Hem İmam-ı Şafiî'den (R.A.) rivayet var ki; hâlis talebe-i ulûmun rızkına, ben kefalet edebilirim demiş. Çünki rızıklarında vüs'at ve bereket olur.”(Ks.201,T.311)
“Rızka muhtaç hayvanat âlemini gördüğüm vakit; hadsiz ihtiyacat, şiddetli açlıklariyle beraber zaaf ve aczleri, o âlemi bana çok karanlıklı ve hazin gösterdi. Birden "Rahman" ismi "Rezzak" burcunda, yâni mânasında bir şems-i tâban gibi tulû etti, o âlemi baştan başa rahmet ziyasiyle yaldızladı.”(St.257)

-RİBA-FAİZ:”Yahudilere müteveccih şu iki hükm-ü Kur'anî, o milletin hayat-ı içtimaiye-i insaniyede dolap hilesiyle çevirdikleri şu iki müdhiş düstur-u umumîyi tazammun eder ki, hayat-ı içtimaiye-i beşeriyeyi sarsan ve sa'y ü ameli, sermaye ile mübareze ettirip fukarayı zenginlerle çarpıştıran, muzaaf riba yapıp bankaları tesise sebebiyet veren ve hile ve hud'a ile cem'-i mal eden o millet olduğu gibi, mahrum kaldıkları ve daima zulmünü gördükleri hükûmetlerden ve galiblerden intikamlarını almak için her çeşit fesad komitelerine karışan ve her nevi ihtilale parmak karıştıran yine o millet olduğunu ifade ediyor.”(S.402,K.K.88,Bakara.49,96,Mâide.62,64)
“Evet, âyet-i Kur'aniye âlem kapısında durup ribaya yasaktır der. "Kavga kapısını kapamak için banka kapısını kapayınız" diyerek insanlara ferman eder. Şakirdlerine "Girmeyiniz" emreder.”(S.409,K.K.91,Bakara.275)
“Beşer salah isterse, hayatını severse; zekatı vaz' etmeli, ribayı kaldırmalı.”(S.709)
“Riba atalet verir, şevk-i sa'yi söndürür. Ribanın kapıları hem de onun kapları olan bu bankaların her dem nef'i ise, beşerin en fena kısmınadır; onlar da gâvurlardır. Gâvurlardaki nef'i en fena kısmınadır, onlar da zalimler.”(S.730,746,M.273-274,325,472,479)
“Hem daire-i insaniye içinde her milletten ziyade hırs ile dünyaya yapışan ve aşk ile hayat-ı dünyeviyeye bağlanan Yahudi Milleti pek çok zahmet ile kazandığı, kendine faidesi az, yalnız hazinedarlık ettiği gayr-ı meşru bir servet-i ribaî ile bütün milletlerden yedikleri sille-i zillet ü sefalet, katl ü ihanet gösteriyor ki: Hırs maden-i zillet ve hasarettir.”(M.271)
“Hem dünyada, milletler içinde şiddet-i hırs ile meşhur olan Yahudi Milletinden daha ziyade rızk peşinde koşan olmuyor. Halbuki zillet ve sefalet içinde en ziyade sû'-i maişete onlar maruz oluyorlar. Onların zenginleri dahi süflî yaşıyorlar. Zâten riba gibi gayr-ı meşru yollarla kazandıkları mal, rızk-ı helâl değil ki mes'elemizi cerhetsin.” (M.418,L.145, E.I/159, II/99,T.499)
“Evet zekatın vücubu ile ribanın hurmetinde büyük bir hikmet, yüksek bir maslahat, geniş bir rahmet vardır. Evet eğer tarihî bir nazarla sahife-i âleme bakacak olursan ve o sahifeyi lekelendiren beşerin mesavîsine, hatalarına dikkat edersen, heyet-i içtimaiyede görünen ihtilâller, fesadlar ve bütün ahlâk-ı rezilenin iki kelimeden doğduğunu görürsün. Birisi: "Ben tok olayım da, başkası açlığından ölürse ölsün bana ne." İkincisi: "Sen zahmetler içinde boğul ki, ben nimetler ve lezzetler içinde rahat edeyim.""(İ.İ.45)
“Nev-i beşeri umumî felâketlere sürükleyen ve bolşevikliğe sevkedip terakkiyatı, asayişi mahveden ikinci kelimeyi kökünden kesip atan, hurmet-i ribadır.”(İ.İ.45)
“Şu dâhiye-i dehyanın tek bir devası var. O da hurmet-i ribadır ve faizin bütün vesailini hayat-ı içtimaiyeden ref' etmektir. Hodgâm ellerde servetin inhisarına vesile olan riba kapları, bankaları seddir. Evet bu kaplar ile servet ve temellük, kalil adamlarda toplanır. Bu iki düstur ile tevzi' edilmezse, gasbedilecektir.”(Sti.101)
“Evet heyet-i içtimaiyedeki intizamın şartı, tabakat-ı beşer birbirinden uzaklaşmamak; tabaka-yı havas tabaka-yı avamdan, taife-i ağniya taife-i fukaradan ayrılmasın ki, sıla-i rahm kopmasın. Halbuki ribanın hayatı ve zekatın mevti ile, geniş bir mesafe açılmış; öyle bir uzaklık olmuş ki, hayt-ı vasl kopmuş.”(Sti.101)
“İslâmiyette en büyük kebire olan ribayı vesailiyle ilga etmektir. Adalet-i Kur'aniye âlem

kapısında durup, ribaya yasaktır, girmeye hakkın yoktur, der.”(Sti.102)

-RİSALE-İ NUR:” Ya Rab! Bunların ders ve talimlerinin hakkı ve hürmeti için, bize ve Risale-i Nur talebelerine iman-ı ekmel ve hüsn-ü hâtime ver. Ve bizleri onların şefaatlerine mazhar eyle, âmîn...”(S.100)
“Bir kısım gençler tarafından şimdiki aldatıcı ve cazibedar lehviyat ve hevesatın hücumları karşısında "âhiretimizi ne suretle kurtaracağız" diye, Risale-i Nur'dan meded istediler. Ben de Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi namına onlara dedim...”(S.142,145)
“Risale-i Nur'daki hakikî teselliye mahpuslar çok muhtaçtırlar. Hususan gençlik darbesini yiyip, taze ve şirin ömrünü hapiste geçirenlerin, Nurlara ekmek kadar ihtiyaçları var.”(S.148)
“Bu asırda İslâm ve Türk gençleri kahramanane davranıp iki cihetten hücum eden bu tehlikeye karşı, Risale-i Nur'un Meyve ve Gençlik Rehberi gibi keskin kılınçlarıyla mukabele etmeleri elzemdir.”(S.148)
“Terbiye için onbeş sene hapse atmaktan ise, onbeş hafta Risale-i Nur dersini alsalar, daha ziyade onları ıslah eder."(S.149)
“Risale-i Nur'un yüzotuz kitabı, herbiri Kur'anın bir meziyetini, bir nüktesini kat'î bürhanlarla isbat etmesi...”(S.449)
“Sure-i Nur'dan âyât-ün nur, on parmakla Risale-i Nur'a baktığı gibi, arkasındaki âyât-ı zulümat dahi muarızlarına tam bakıyor ve ziyade hisse veriyor.”(S.451)
“Risale-i Nur, emsali görülmemiş bir şâheserdir...”(S.753)
“Risale-i Nur Külliyatını dikkatle, sebatla okumak kâfidir.”(S.758)
“Risale-i Nur, İslâmiyet'in gayet keskin ve elmas bir kılıncıdır.”(S.759)
“Risale-i Nur, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın bu asırda bir mu'cize-i maneviyesi olan yüksek ve parlak bir tefsiridir.”(S.763)
“Risale-i Nur her yerde suyu buluyor, çıkartıyor. Evvelce gidilen uzun yolu kısaltıyor ve müstakim ve selâmetli yapıyor.”(S.764)
“Risale-i Nur'da müstesna bir edebiyat ve belâgat ve îcaz, nazirsiz, cazib ve orijinal bir üslûb vardır.”(S.764)
“Risale-i Nur nifak ve şikakı, tefrikayı, fitne ve fesadı kaldırıp; kardeşliği, uhuvvet-i diniyeyi, tesanüd ve teavünü yerleştirir. Risale-i Nur mesleğinin bir esası da budur. Risale-i Nur gurur ve kibir ve hodfüruşluk ve zillet gibi ahlâk-ı seyyieden kurtararak, tevazu' ve mahviyet ve izzet ve vakar gibi güzel ahlâklara sahib kılar.”(S.765)
“Evet tarih-i beşer, Risale-i Nur gibi bir eser göstermiyor. Demek anlaşılıyor ki: Risale-i Nur, Kur'anın emsalsiz bir tefsiridir.”(S.772)
“Risale-i Nur, imanî mes'eleleri lüzumu derecesinde izah etmiş. Risale-i Nur'un hocası, Risale-i Nur'dur. Risale-i Nur, başkalarından ders almağa ihtiyaç bırakmıyor. Herkes istidadı nisbetinde kendi kendine istifade eder. Aklınız herbir mes'eleyi tam anlamasa da, ruh, kalb ve vicdanınız hissesini alır. Ne kadar istifade etseniz, büyük bir kazançtır."(S.772)
“Risale-i Nur, gayet fasih ve vecizdir. Sözün kıymeti; îcazındadır, kısalığındadır.”(S.772)
“Risale-i Nur'a verilen ehemmiyet dahi, zamanın ehemmiyetinden, hem bu asrın şeriat-ı Muhammediyeye (A.S.M.) ve şeair-i Ahmediyeye (A.S.M.) ettiği tahribatın dehşetinden, hem bu âhirzamanın fitnesinden eski zamandan beri bütün ümmet istiaze etmesi cihetinden, hem o fitnelerin savletinden mü'minlerin imanlarını kurtarması noktasından Risale-i Nur öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki: Kur'an ona kuvvetli işaretle iltifat etmiş ve Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anhü üç kerametle ona beşaret vermiş ve Gavs-ı A'zam (K.S.) kerametkârane ondan haber verip, tercümanını teşci' etmiş.”(M.466)

“Hristiyan Dinini mağlub eden ve anarşiliği yetiştiren, şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı bu vatanı manevî istilâsına karşı Risale-i Nur bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'anî vazifesini görebilir.”(M.482)
“Risale-i Nur'un mesleği, nezihane ve nazikane ve kavl-i leyyindir.”(L.176)
“Risale-i Nur, sair kitablara muhalif olarak başta perdeli gidiyor; gittikçe inkişaf eder.”(Ş.60)
“Risale-i Nur ism-i Hakîm ve ism-i Rahîm'in mazharı...”(Ş.170)
“Risale-i Nur, yalnız bir cüz'î tahribatı ve bir küçük haneyi tamir etmiyor. Belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan ve dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslaha çalışmıyor, belki bin seneden beri tedarik ve teraküm edilen müfsid âletler ile dehşetli rahnelenen kalb-i umumîyi ve efkâr-ı âmmeyi ve umumun ve bahusus avam-ı mü'minînin istinadgâhları olan İslâmî esasların ve cereyanların ve şeairlerin kırılması ile bozulmağa yüz tutan vicdan-ı umumîyi, Kur'an'ın i'cazıyla ve geniş yaralarını Kur'anın ve imanın ilâçları ile tedavi etmeğe çalışıyor.”(Ş.179)
“Risalet-ün Nur bu asırda, bu tarihte bir "urvet-ül vüska"dır. Yani çok muhkem, kopmaz bir zincir ve bir "hablullah"tır. Ona elini atan, yapışan necat bulur...”(Ş.272)
“Risale-i Nur'un meslek-i esası; ihlas-ı tam ve terk-i enaniyet ve zahmetlerde rahmeti ve elemlerde bâki lezzetleri hissedip aramak ve fâni ayn-ı lezzet-i sefihanede elîm elemleri göstermek ve imanın bu dünyada dahi hadsiz lezzetlere medar olmasını ve hiçbir felsefenin eli yetişmediği noktaları ve hakikatları ders vermek olduğundan, onların plânlarını inşâallah tam akîm bırakacak ve meslek-i Risale-i Nur ise tarîkatlara kıyas edilmez...”(Ş.302)
“Zelzele ve harb gibi belaların ref'ine bir sebeb Risale-i Nur'dur.”(Ş.309,341)
“Risale-i Nur ile kıraeten ve kitabeten iştigal, sıkıntıyı çok hafifleştirir, ferah verir.”(Ş.318)
“Risale-i Nur'un vazifesi, imanı kuvvetlendirip kurtarmaktır. Dost ve düşmanı tefrik etmeyerek, hizmet-i imaniyeyi hiçbir tarafgirlik girmeyerek yapmağa mükellefiz.”(Ş.393)
“Yirmialtıncı Söz Risalesinde otuzüç aded Sözlerin, otuzüç aded Mektubların, otuzbir aded Lem'aların ve onüç aded Şuaların mecmuuna Risale-i Nur denilmesinin sırrı şudur ki: Bütün hayatımda Nur kelimesi her yerde bana rast gelmiş. Ezcümle, karyem Nurs'tur, merhum vâlidemin ismi Nuriye'dir, Nakşî üstadım Seyyid Nur Muhammed'dir. Kadirî üstadlarımdan Nureddin, Kur'an üstadlarımdan Nuri, talebelerimden benimle en ziyade alâkadar Nur isimli bulunanlarıdır. (Ne garibdir ki, mühim Nur şakirdleri arasında Nuri isimli kimseye rastlanmamaktadır.)Hem kitablarımı en ziyade izah ve tenvir eden nur temsilleridir. Hem hakaik-i İlahiyede müşkilâtımın ekserisini halleden esma-i hüsnadan Nur ism-i nuranisidir. Hem Kur'ana şiddet-i şevk ve inhisar-ı hizmetim için hususî imamım Osman-ı Zinnureyn'dir. (R.A.)”(Ş.437-438)
“Beş-on senede medrese hocalarının tahsil derecelerini, Nur şakirdleri on haftada kazanır." dediğim aynı dakikada kalbe geldi ki: Eski Said'in, onbeş yaşında iken medrese usûlünce onbeş senede okunan ilmi onbeş haftada okumağa inayet-i İlahiye ile muvaffak olması gibi, rahmet-i Rabbaniye ile Risale-i Nur dahi, ilm-i hakikatta ve imaniyede onbeş seneye mukabil -bu medresesiz zamanda- onbeş hafta kâfi geldiğini, bu onbeş senede belki onbeş bin adam kendi tecrübeleriyle tasdik ediyorlar.”(Ş.538)
“Risale-i Nur'u okuyan kimseler, bilhassa idrakli gençler, kuvvetli bir imana sahib oluyorlar. Sarsılmaz ve fedakâr bir dindar, bir vatanperver oluyorlar. Yıpranmaz bir imanın bulunduğu bir yere, menfî bir ideolojinin aşıladığı ahlâksızlık ve sefahet giremez.”(Ş.545)
“Yirmi seneden beri milyonlarla insana din, iman, İslâmiyet, fazilet dersi veren ve onları dinsizlikten muhafaza eden Kur'an tefsiri Risale-i Nur uğrunda i'dam edileceksem, sehpaya "Allah Allah.. Ya Resulallah" sadâları ile koşarak gideceğim. Komünizme kapılıp dininden çıkan,

ebedî felâketlere yuvarlanan ve vatan haini olarak kurşuna dizdirecek cürümlerden gençlerimizi koruyan Risale-i Nur uğrunda kurşunla öldürüleceksem, o kurşunlara çekinmeden göğsümü gereceğim. Üstadım Bediüzzaman için hançerlerle parçalanırsam etrafa sıçrayacak kanlarımın "Risale-i Nur! Risale-i Nur!" yazmasını Rabbimden niyaz ediyorum."(Ş.548)
"Risale-i Nur vahiy değil, ilham ve istihracdır."(Ş.699)
"Risale-i Nur, tahkikî iman dersleri verir. Şakirdlerini her türlü fenalıktan alıkoyar. Kalblere doğruluk aşılar. Onu hakkıyla anlayan, artık fenalık yapamaz. Onun içindir ki, bugün memleketin her tarafındaki Risale-i Nur talebeleri, asayişin manevî muhafızı hükmündedirler."(İ.İ.227)
"Tesadüf, şirk ve tabiat"tan teşekkül eden fesad şebekesinin âlem-i İslâmdan nefiy ve ihracına, Risale-i Nur'ca verilen karar infaz edilmiştir."(Ms.181)
"Ahmed-i Farukî Risale-i Nur hakkında demiş ki: "Mütekellimînden biri gelecek, bütün hakaik-i imaniyeyi kemal-i vuzuh ile beyan ve isbat edecek." Zaman isbat etti ki; o adam, adam değil belki Risale-i Nur'dur. Ehl-i keşf Risale-i Nur'u, ehemmiyetsiz olan tercümanı suretinde keşiflerinde müşahede etmişler, bir adam demişler."(Ks.10,B156,295)
"Risalet-in Nur ise der: "Her kim olursan ol; bak, gör, yalnız gözünü aç, hakikatı müşahede et, saadet-i ebediyenin anahtarı olan imanını kurtar."(Ks.11)
"Eski zamandan beri hiçbir cemaat, Risale-i Nur'un şakirdleri kadar hak ve hakikat mesleğinde pek çok iş görmekle beraber, pek az zahmetle kurtulmamışlar. Bizim hizmetimizin ondan birini yapanlar, zahmetimizin on mislini çekmişler."(Ks.12)
"Risalet-in Nur kendi kendine Kur'an'ın himayeti ve hıfz-ı Rabbanî altında intişar ediyor. İmam-ı Ali (R.A.) iki defa "sırren, sırren" demesi işaret eder ki, perde altında daha ziyade feyiz ve nur verir."(Ks.14)
"Risale-i Nur dairesine, sadakat ve hizmet ve takva ve içtinab-ı kebair derecesiyle, o ulvî ve küllî ubudiyete sahib olur. Elbette bu büyük kazancı kaçırmamak için takvada, ihlasta, sadakatta çalışmak gerektir."(Ks.97)
"Risale-i Nur'a çalıştıkça, yaşamakta kolaylık ve kalbde ferahlık ve maişette sühulet görüyoruz."(Ks.135)
"Risale-i Nur bir daire değil, mütedâhil daireler gibi tabakatı var. Erkânlar ve sahibler ve haslar ve naşirler ve talebeler ve tarafdarlar gibi tabakatı var. Erkân dairesine liyakatı olmayan, Risale-i Nur'a muhalif cereyana tarafdar olmamak şartıyla daire haricine atılmaz. Hasların hasiyeti bulunmayan, zıd bir mesleğe girmemek şartıyla talebe olabilir. Bid'a ile amel eden, kalben tarafdar olmamak şartıyla dost olabilir. Onun için, az bir kusur ile düşman sınıfına iltihak etmemek için dışarıya atmayınız. Fakat Risale-i Nur'un erkânlarında ve sahiblerindeki esrar ve nazik tedbirlere, onları teşrik etmemek gerektir."(Ks.248,263,266)
"Barla Lâhikaları: Risale-i Nur'un Barla'da te'lif edildiği ve kalemle istinsah edilerek neşre başlandığından Eskişehir hapsi zamanına kadar olan devrede Nur'un ilk müştak talebelerinin, Nurların hemen te'lifi zamanında, ilk okuyup yazdıklarında duydukları samimî hissiyat, kalbî ve ruhî istifade ve istifazalarını dile getiren fıkralarını ve Hazret-i Üstad'ın da bazı mektublarını ihtiva etmektedir."(E.I/5)
"Kastamonu Lâhikaları ise: Eskişehir hapsinden tahliyeden sonra Nur Müellifi Kastamonu'ya nefyedilmiş, Denizli hapsi zamanına kadar orada ikamete mecbur edilmiş; bu müddet zarfında Nur Müellifi Isparta'daki talebeleri ile daimî muhabere ederek Nurların hatt-ı Kur'an'la yazılıp çoğalması, neşri ve inkişafı ve eski yazı bilmeyen gençlerin istifadesi için de, Risale-i Nur Külliyatı'ndan bazı bahislerin daktilo ile çoğaltılması hususunda şedid alâka göstermiş ve Risale-i Nur'un mahiyeti, kıymeti, deruhde ettiği kudsî vazife-i imaniyesi ve mazhariyeti; hem talebelerinin tarz-ı hizmetleri, mütecaviz dinsizler karşısında sebat ve metanetleri ve ehl-i

İslâm'ın birbiri ile muamelâtında takib edecekleri ihlaslı hareketleri gibi, dâhilî ve haricî bir çok mes'elelere temas etmiştir. Bu itibarla Kastamonu Lâhika mektubları bilhassa yazıldığı zaman itibariyle de büyük ehemmiyet kesbeden bir devrin mahsulü olması ve birçok içtimaî mes'eleleri ve küllî imanî bir nazar-ı hakikatle mütalaa, mülahaza ve küllîleşmesi gibi cihetlerde büyük kıymeti haizdir."(E.I/5)
"Emirdağ Lâhika Mektubları, birinci kısmı: 15 Haziran 1944'de Denizli hapsinden beraet ile tahliyeden sonra Heyet-i Vekile kararıyla Emirdağı'nda ikamete memur edilen Risale-i Nur Müellifi Said Nursî Hazretleri 1947 sonlarına kadar, yani üçüncü büyük hapis olan Afyon hapsine kadar Emirdağı'nda ikamet ettiği müddetçe Isparta, Kastamonu, İstanbul, Ankara ve Üniversite talebeleri ve Anadolu'da Nurların neşre başlandığı yerlerdeki talebelerine hizmete müteallik bazı mektub ve suallerine cevaben yazdığı mektublardır.
İkinci kısım ise: 1948-1949 Afyon Cezaevi'nde yirmi ay mevkufen kalıp tahliyeden sonra tekrar Emirdağı'na avdet edip orada bir müddet kaldıktan sonra 1951 yılında Eskişehir'de iki ay ikameti müteakib, oradan da Gençlik Rehberi mahkemesi münasebetiyle iki defa İstanbul'a gelip üçer ay İstanbul'da kaldığı 1952-1953 tarihlerinde ve daha sonra yine Emirdağı'nda iken talebelerine yazdığı mektublar ve mahkemelere ve davalara temas eden mes'elelere dair müteaddid bahislerdir.
1953'ten sonra ikamet eylediği Isparta'da da arasıra yazdığı mektublar da vardır. Eskişehir, Denizli ve Afyon Cezaevleri'nde iken hapisteki talebelerine yazdığı pek kıymetdar hapishane mektubları ise, yine müellif-i muhterem Hazret-i Üstad'ın neşrini tensibiyle Şualar Mecmuası'nda aynen neşredilmiştir."(E.I/6)
"Risale-i Nur, Kur'an-ı Hakîm'in bir mu'cize-i maneviyesi ve bu zamanın dinsizliğine karşı manevî atom bombası olarak solculuk cereyanlarının maneviyat-ı kalbiyeyi tahribine mukabil, maneviyat-ı kalbiyeyi tamir edip ferden ferdâ iman-ı tahkikîden gelen muazzam bir kuvvet ve kudrete istinadı okuyucuların kalblerine kazandırıyor."(E.I/8)
"Ben ve Risale-i Nur, sizinle değil mübareze, belki sizi düşünmek dahi vazifemizin haricindedir. Çünki Risale-i Nur ve hakikî şakirdleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtîye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatanı büyük bir tehlikeden kurtarmağa çalışıyorlar. Şimdi bizimle uğraşanlar, o zaman kabirde elbette toprak oluyorlar."(E.I/21)
"Gerçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi rıza-yı İlahî ve imanı kurtarmak ve şakirdlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını i'dam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferidden kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir ve bu millet ve vatanı anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtînin bîçareler kısmını dalalet-i mutlakadan kurtarmaktır."(E./21)
"Risale-i Nur ve şakirdlerinin meşgul oldukları vazife, rûy-i zemindeki bütün muazzam mesailden daha büyüktür."(E.I/43)
"Hem bunu kat'iyyen ilân ediyorum ki: Risale-i Nur, Kur'anın malıdır. Benim ne haddim var ki, sahib olayım; tâ ki kusurlarım ona sirayet etsin."(E.I/49)
"Risale-i Nur kökleşiyor. İnşâallah, daha hiçbir şey onu koparamıyacak, ensal-i âtiyede devam edecek gidecek."(E.I/64)
"Bu zamanda Risale-i Nur'a ekmekten ziyade ihtiyaç var..."(E.I/65)
"Risale-i Nur, sair ilimler ve kitablar gibi okunmamalı. Çünki ondaki iman-ı tahkikî ilimleri, başka ilimlere ve maariflere benzemez. Akıldan başka çok letaif-i insaniyenin kut ve nurlarıdır."(E.I/65,66)
"Risale-i Nur'un mesleği tarîkat değil, hakikattır; sahabe mesleğinin bir cilvesidir."(E.I/67)
"Kendi şahsıma baktım ki; kurumuş, çürümüş, vazifesi bitmiş bir hurma çekirdeği hükmünde

iken, Risale-i Nur bahçesinde bir derece o çekirdekten tezahür eden meyvedar, muhteşem koca bir ağaç nazarıyla baktığınızı gördüm. Sizin fevkalâde hüsn-ü zannınız o ağaçtan ileri geldiğini ve çekirdeğin de bir cihette, bir nevi vesile olduğu cihetinde hüsn-ü zanna mazhar olmuş gördüm.”(E.I/72)

“Risale-i Nur'un mühim bir vazifesi, âlem-i İslâmın ekseriyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan huruf-u Arabiyeyi muhafaza etmek olduğundan, tab' yoluyla işe girişilse, şimdi ekser halk yalnız yeni hurufu bildikleri için, en çok risaleleri yeni hurufla tab'etmek lâzım gelecek. Bu ise Risale-i Nur'un yeni hurufa bir fetvası olup, şakirdleri de o kolay yazıyı tercih etmeğe sebeb olur.”(E.I/82,99)

“Ey Risale-i Nur! Seni söndürmek isteyen bedbahtların necm-i istikbali sönsün. İzzet ve ikbali ve şan ü şerefi aksine dönsün. Sen sönmez ve ölmez bir nursun.”(E.I/85)

“Risale-i Nur ibadet yerinde, ilim içinde hakikata bir yol açmış; sülûk ve evrad yerinde, mantıkî bürhanlarla ilmî hüccetler içinde hakikat-ül hakaika yol açmış; ve ilm-i tasavvuf ve tarîkat yerinde, doğrudan doğruya İlm-i Kelâm içinde ve İlm-i Akide ve Usûl-üd Din içinde bir velayet-i kübra yolunu açmış ki; bu asrın hakikat ve tarîkat cereyanlarına galebe çalan felsefî dalaletlere galebe ediyor, meydandadır.”(E.I/91,97-98)

“Risale-i Nur yalvarmaz, onlar yalvarmalı ve aramalı; ve kıymetini takdir edip müşteri olduktan sonra onların yardımını kabul eder.”(E.I/109,119-124)

“Bu iki hadîs-i şeriften alınan bir ilhamla, Risale-i Nur'u yazmanın dünyevî ve uhrevî pek çok faidelerinden, Risale-i Nur'da beyan edilen ve şakirdlerinin tecrübeleriyle tasdik edilen yalnız birkaç tanesini beyan ediyoruz.

Beş türlü ibadet

1- En mühim bir mücahede olan ehl-i dalalete karşı manen mücahede etmektir.
2- Üstadına neşr-i hakikat cihetinde yardım suretiyle hizmet etmektir.
3- Müslümanlara iman cihetinde hizmet etmektir.
4- Kalemle ilmi tahsil etmektir.
5- Bazan bir saati bir sene ibadet hükmüne geçen, tefekkürî olan bir ibadeti yapmaktır.

Beş türlü de dünyevî faidesi var

1- Rızıkta bereket.
2- Kalbde rahat ve sürur.
3- Maişette sühulet.
4- İşlerinde muvaffakıyet.
5- Talebelik faziletini almakla, bütün Risale-i Nur talebelerinin has dualarına hissedar olmaktır.

Kalemle Nurlara hizmet ve sadakatla talebesi olmanın iki mühim neticesi vardır:

1- Âyât-ı Kur'aniyenin işaretiyle, imanla kabre girmektir.
2- Bütün şakirdlerin manevî kazançlarına, Nur dairesindeki şirket-i maneviye sırrıyla, umum onların hasenatlarına hissedar olmaktır.”(E.I/190-191,K.K.592,613)

“Evet şimalden gelen küfr-ü mutlak cereyanını durduracak, yalnız Risale-i Nur'dur. Siyaset, diplomatlık, bu vazifeyi göremez.”(E.I/207)

“İzmir'li hâkimin dediği gibi, "Risale-i Nur gizlenmiyor ve başka kitablara benzemiyor ve temellük edilmiyor, nerede bulunursa bulunsun, ben Nur'dan gelmişim" der.”(E.I/258)

“Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsini haklı olarak bir nevi Mehdi telakki ediyorlar. O şahs-ı manevînin de bir mümessili, Nur şakirdlerinin tesanüdünden gelen bir şahs-ı manevîsi ve o şahs-ı manevîde bir nevi mümessili olan bîçare tercümanını zannettiklerinden, bazan o ismi ona da veriyorlar.”(E.I/266)

“Hattâ eski evliyanın bir kısmı, keramet-i gaybiyelerinde Risale-i Nur'u aynı o âhirzamanın

hidayet edicisi olduğu diye keşifleri, bu tahkikat ile tevili anlaşılır.”(E.I/267)
“Hiç olmazsa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş-on dakika dahi olsa Risale-i Nur'u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir mikdar meşgul olsalar, hakikî talebe-i ulûmun sevablarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, İhlas Risalesi'nde yazılan beş nevi ibadete de mazhar olurlar. Hakikî ilim talebeleri gibi, onların maişetlerini temin hususundaki âdi muameleleri de bir nevi ibadet hükmüne geçebilir diye kalbe ihtar edildi. Ben de kardeşlerime beyan ediyorum.”(E.II/104,107)
“Ve her asırda dine ve imana tam hizmet eden müceddidler geldikleri gibi, bu acib ve komitecilik ve şahs-ı manevî-i dalaletin tecavüzü zamanında bir şahs-ı manevî müceddid olmak lâzım gelir. Eski zamana benzemez. Şahıs ne kadar da hârika olsa, şahs-ı manevîye karşı mağlub olmak kabildir. Risale-i Nur'un o cihette bir nevi müceddid olması kaviyyen muhtemel olduğundan o sıfatlar, hâşâ benim haddim değil; belki mükerrer yazdığım gibi, benim hayatım Risale-i Nur'a bir nevi çekirdek olabilir. Kur'anın feyziyle Cenab-ı Hakk'ın ihsanıyla o çekirdekten Risale-i Nur'un meyvedar, kıymetdar bir ağaç hükmüne icad-ı İlahî ile geçmesidir. Ben bir çekirdektim, çürüdüm gittim. Bütün kıymet Kur'an-ı Hakîm'in manası ve hakikatlı tefsiri olan Risale-i Nur'a aittir.”(E.II/152)
“Risale-i Nur'u okumak, on defa benimle görüşmekten daha kârlıdır. Zâten benimle görüşmek; âhiret, iman, Kur'an hesabınadır.”(E.II/187)
“Risale-i Nur'un herbir kitabı bir Said'dir. Siz hangi kitaba baksanız benimle karşı karşıya görüşmekten on defa ziyade hem faydalanır, hem hakikî bir surette benimle görüşmüş olursunuz.”(E.II/191)
“Risale-i Nur; beşeri anarşilikten kurtarmağa bir derece vesile olduğu gibi, İslâm'ın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arab'ı birleştirmeye, bu Kur'anın kanun-u esasîlerini neşretmeğe vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar.”(E.II/244)
“Nass-ı Hadîsle Risale-i Nur, tecdid-i din hususunda bir müceddid hükmündedir.”(St.17,K.K.588-590)
“Bu şehre bir kutub, bir Gavs-ı A'zam gelse, dese: "Seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım." Sen, Risale-i Nur'u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın.”(St.42)
“RESAİL-İN-NUR ŞAKİRDLERİ, ÎMAN İLE KABRE GİRECEKLER, ÎMANSIZ VEFAT ETMEZLER."
“Evet, Risale-i Nur, Sefine-i Nuh gibi Anadolu'yu Cebel-i Cûdi hükmüne getirip, küre-i arzın yangınından ve tûfanından kurtulmasına sebeptir. Çünki zaaf-ı îmandan gelen tuğyan ekserî musibet-i âmmeyi celbettiği gibi, îmanı fevkalâde kuvvetlendiren Risalet-ün-Nur, o musibet-i âmmeyi dairesinin haricine bırakmağa rahmet-i İlâhiyye tarafından vesile oldu.”(ST.185)
“Risale-i Nur'un en bariz hâsiyeti usandırmamaktır. Yüz def'a okunsa, yüz birincide yine zevk ile okunabilir."(St.199)
“Risale-i Nur; insanın senelerce uğraşarak elde edemeyeceği bilgileri, komprime hulâsalar nev'inden kısa bir zamanda te'min etmesidir.”(St.249)
“Risale-i Nur; kuvvetli ve kudsî ve îmanî bir tefekkür semeresi olup bütün mevcudatın lisan-ı hal ve kal suretinde tercümanlığını yapar. Aynı zamanda îman hakikatlarını ilmelyakîn ve aynelyakîn ve hakkalyakîn derecelerinde inkişaf ettirir.”(St.249)
“Risale-i Nur; bütün ilimleri câmi' oluşudur.”(St.250,264)
“Gayet ehemmiyetli ve hakikatlı olduğu kadar gayet güzel olan ve Risale-i Nurun "Lâhika Mektupları" ismini alan bu mektuplar, Nur Talebelerinin ruhî bir çok ihtiyaçlarını tatmin etmiştir. Hem Risale-i Nur Talebelerine Kur'an ve îman hizmetinde birer rehber hükmüne geçmiş; hem

İslâmiyet düşmanlarının bütün bütün yalan ve uydurma propagandalarına aldanmamak ve intibah vermek hususunda uyandırıcı bir tesir husule getirmiştir. Ve bu suretle de, dinsizliğin o muvakkat şa'şaalı saltanatı devrinde -çok kimselerin ümidsizliğe ve atalete düşürüldüğü o karanlık günlerde- kalblere inşirah ve sürur vermiş ve iman hizmeti için faaliyet aşkını yerleştirmiştir. Ve böylece müminleri yeisden kurtarıp, İslâmiyetin, Risale-i Nurla istikbaldeki parlak zaferlerine işaretler edip müjdeler vermiştir."(T.282-283,150,159)
"Risale-i Nur'un dairesine yakın bulunanlar içine girmezse, tehlike ihtimali kavidir."(T.296,681)

-RİYA:"Gölgeli gölgesiz suretler, ya bir zulm-ü mütehaccir veya bir riya-yı mütecessid veya bir heves-i mütecessimdir ki, beşeri zulme ve riyaya ve hevaya, hevesi kamçılayıp teşvik eder."(S.410)
"Sen ey riyakâr nefsim! "Dine hizmet ettim" diye gururlanma. "Muhakkakki Allah –dilerse- bu dini bir facir,günahkâr kişiyle de destekleyip kuvvetlendirir."sırrınca: Müzekkâ olmadığın için, belki sen kendini o recül-i fâcir bilmelisin. Hizmetini, ubudiyetini; geçen nimetlerin şükrü ve vazife-i fıtrat ve fariza-i hilkat ve netice-i san'at bil, ucb ve riyadan kurtul!."(S.473,K.K.343-344)
"Herkese satılan müzahref, hodfüruş, gösterici, riyakâr bir hüsnü istihsan ettiği için riyakârları alkışlamış, sanem-misalleri kendi âbidlerine âbide yapmıştır."(S.541)
"O sanem-misaller perestişkârlarının hevesatlarına hoş görünmek ve teveccühlerini kazanmak için riyakârane gösteriş ile ibadet gibi bir vaziyet gösteriyorlar."(S.541,724,727)
"Memnu' heykel, suretler: Ya zulm-ü mütehaccir, ya mütecessid riya, ya müncemid hevestir. Ya tılsımdır: Celbeder o habis ervahları."(S.727,M.478)
"Şöhret, ayn-ı riyadır ve kalbi öldüren zehirli bir baldır. İnsanı, insanlara abd ve köle yapar."(S.760)
"Riyaya medar olan câh, o şiddetli hırsa değmiyor."(M.33)
"Riyakâr bir şöhret-i kâzibeden ibaret olan şan ü şeref-i dünyeviyenin muhafazasına değil, kırılmasına yardım edene rahmet..."(M.48,64-66)
"Uhrevî meziyetler ise, zâten onlarda hased olamaz. Eğer onlarda dahi hased yapsa; ya kendisi riyakârdır, âhiret malını dünyada mahvetmek ister veyahut mahsudu riyakâr zanneder, haksızlık eder, zulmeder."(M.266,274,320)
"İnsanda, ekseriyet itibariyle hubb-u câh denilen hırs-ı şöhret ve hodfüruşluk ve şan ü şeref denilen riyakârane halklara görünmek ve nazar-ı âmmede mevki sahibi olmağa, ehl-i dünyanın her ferdinde cüz'î-küllî arzu vardır."(M.412,414)
"Sülûk-u tarîkatın en mühim şartı, en ehemmiyetli neticesi olan ihlas vasıtasıyla, şirk-i hafîden ve riya ve tasannu' gibi rezailden halâs olmak ve tarîkatın mahiyet-i ameliyesi olan tezkiye-i nefs vasıtasıyla, nefs-i emmarenin ve enaniyetin tehlikelerinden kurtulmaktır."(M.456-457)
"Kabir kapısında bekleyen bir adam, arkasındaki fâni dünyaya riyakârane bakması, acınacak bir hamakattır ve dehşetli bir hasarettir."(M.465,478)
"Şeair, âdeta hukuk-u umumiye nev'inden cem'iyete ait bir ubudiyettir. Birisinin yapmasıyla o cem'iyet umumen istifade ettiği gibi, onun terkiyle de umum cemaat mes'ul olur. Bu nevi şeaire riya giremez ve ilân edilir. Nafile nev'inden de olsa, şahsî farzlardan daha ehemmiyetlidir."(L.54,10,25,44,86)
"Samimî ihlasınızla, şan ü şeref perdesi altında nefsimi okşayan riyadan beni bir derece kurtardınız."(L.162,146,149,152)
"Evet ihlası zedeleyen ve riyaya ve dünyaya sevkeden, tul-i emel olduğu gibi; riyadan nefret veren ve ihlası kazandıran, rabıta-i mevttir."(L.163,165)
"Şöhretperestlerin bir gaye-i hayali olan şan ü şerefin süslü perdesi altında sakil bir riya, soğuk

bir hodfüruşluk, muvakkat bir sersemlik suretinde gördüğümden, anladım ki; beni şimdiye kadar aldatan bu işler, hiçbir teselli veremez ve onlarda hiçbir nur yok."(L.232)
"Fısk çamuruyla mülevves olan medeniyet, insanları da o çamur ile telvis ediyor. Ezcümle: Riyayı şan ü şeref ile iltibas etmiş. İnsanları da o pis ahlâka sevkediyor. Hakikaten insanlar o riyaya öyle alışmışlar ki, şahıslara yaptıkları gibi milletlere hattâ unsurlara bile yapıyorlar. Gazeteleri o riyaya dellâl, tarihleri de alkışçı yapmışlardır. Bu yüzden şahsî hayatlar "hamiyet-i cahiliye" ünvanı altında unsurî hayatlara feda edilmektedir."(Ms.188,83,112,265)
"Hayrat ve hasenatın hayatı niyet iledir. Fesadı da ucb, riya ve gösteriş iledir."(Ms.201)
"Fahr ise ucb ve riyaya medardır."(B.250)
"Farz ve vâciblerde ve şeair-i İslâmiyede ve Sünnet-i Seniyenin ittibaında ve haramların terkinde riya giremez. İzharı riya olamaz. Meğer gayet za'f-ı imanla beraber, fıtraten riyakâr ola."(Ks.184)
"Riyaya insanları sevkeden esbabın
Birincisi: Za'f-ı imandır. Allah'ı düşünmeyen, esbaba perestiş eder, halklara hodfüruşlukla riyakârane vaziyet alır. Risale-i Nur şakirdleri, Risale-i Nur'dan aldıkları kuvvetli iman-ı tahkikî dersiyle; esbaba ve nâsa ubudiyet noktasında bir kıymet, bir ehemmiyet vermiyor ki, ubudiyetlerinde onlara gösterişle riya etsinler.
İkinci Sebeb: Hırs u tama', za'f u fakr noktasında teveccüh-ü nâsı celbine medar riyakârane vaziyet almaya sevkediyor. Risale-i Nur'un şakirdleri, iktisad ve kanaat ve tevekkül ve kısmetine rıza gibi, Risale-i Nur'un dersinden aldıkları izzet-i imaniye, inşâallah onları riyadan ve dünya menfaatleri için hodfüruşluktan men'eder.
Üçüncü Sebeb: Hırs-ı şöhret, hubb-u câh, makam sahibi olmak, emsaline tefevvuk etmek gibi hisler ve insanlara iyi görünmek, tasannu'kârane haddinden fazla kendine ehemmiyet verdirmek ve tekellüfkârane lâyık olmadığı yüksek makamlarda görünmek tarzını takınmak ile riya eder."(Ks.184-185)
"Evet bir imam imamet vazifesinde tesbihatları izhar eder, isma' eder; hiç bir cihetle riya olamaz. Fakat vazife haricinde, o tesbihatları aşikâre halklara işittirmeye riya girebildiği için, gizlisi daha sevablıdır."(Ks.185)
"Hem insanlara kendini bildirmek, bir şöhretperestlik olmasından; bir enaniyet, bir hodfüruşluk, bir riyakârlık ihtimali var. Bu ise, bizim gibilere tam zarardır."(E.I/161)
"Bu zamanda, şan şeref perdesi altında riyakârlık yer aldığından a'zamî ihlas ile bütün bütün enaniyeti terk lâzımdır."(E.II/201)
"Riyakârlık, fiilî bir nevi yalancılıktır."(T.96)
"İhfa ve havf riyadandır. Farzda riya yoktur."(Hş.89)
"Fahr, irae yani gösteriş ve riya iledir. Riya ise, hayrı şer eder."(Nik.46)

-RİYAZET:" Bediüzzaman Kur'an, iman, İslâmiyet hizmeti için, dünyevî rahatlıklarını feda etmiş, dünyevî şahsî servetler edinmemiş, zühd ve takva ve riyazet, iktisad ve kanaatla ömür geçirerek, dünya ile alâkasını kesmiştir."(S.757)
"Ramazan-ı Şerifte oruç vasıtasıyla bir nevi perhize alışır; riyazete çalışır ve emir dinlemeyi öğrenir."(M.403)
"Hem insanın ekseriyet-i mutlakası açlığa çok defa mübtela olur. Sabır ve tahammül için bir idman veren açlık, riyazete muhtaçtır. Ramazan-ı Şerifteki oruç onbeş saat, sahursuz ise yirmidört saat devam eden bir müddet-i açlığa sabır ve tahammül ve bir riyazettir ve bir idmandır."(M.403)
"Eskiden beri çok ehl-i velayet, tekemmül için riyazete, az yemek ve içmeğe kendilerini alıştırmışlar."(M.403,L.218)

“Bir zaman Hazret-i Gavs-ı A'zam Şeyh Geylanî'nin (K.S.) terbiyesinde, nazdar ve ihtiyare bir hanımın bir tek evlâdı bulunuyormuş. O muhterem ihtiyare, gitmiş oğlunun hücresine; bakıyor ki, oğlu bir parça kuru ve siyah ekmek yiyor. O riyazattan za'fiyetiyle vâlidesinin şefkatini celbetmiş. Ona acımış. Sonra Hazret-i Gavs'ın yanına şekva için gitmiş. Bakmış ki, Hazret-i Gavs kızartılmış bir tavuk yiyor. Nazdarlığından demiş: "Ya Üstad! Benim oğlum açlıktan ölüyor. Sen tavuk yersin!" Hazret-i Gavs tavuğa demiş: "Kum biiznillah!" O pişmiş tavuğun kemikleri toplanıp, tavuk olarak yemek kabından dışarı atıldığını, mutemed ve mevsuk çok zâtlardan Hazret-i Gavs gibi keramat-ı hârikaya mazhariyeti dünyaca meşhur bir zâtın bir kerameti olarak manevî tevatürle nakledilmiş. Hazret-i Gavs demiş: "Ne vakit senin oğlun da bu dereceye gelirse, o zaman o da tavuk yesin." İşte Hazret-i Gavs'ın bu emrinin manası şudur ki: Ne vakit senin oğlun da ruhu cesedine, kalbi nefsine, aklı midesine hâkim olsa ve lezzeti şükür için istese, o vakit leziz şeyleri yiyebilir...”(L.141)
“Madem eski zamanlarda âhiretini dünyasına tercih edenler, hayat-ı içtimaiyenin günahlarından kurtulmak ve âhiretine hâlisane çalışmak niyetiyle mağaralarda, çilehanelerde riyazet ile hayatlarını geçirenler bu zamanda olsaydılar, Risale-i Nur şakirdleri olacaktılar.”(Ş.299,503,L.265-266)
“Evet tehzib-ür ruh, riyazet-ül kalb, terbiyet-ül vicdan, tedbir-ül cesed, tedvir-ül menzil, siyaset-ül medeniye, nizamat-ül âlem, hukuk, muamelât, âdâb-ı içtimaiye vesaire vesaire gibi ulûm ve fünunun ihtiva ettikleri esasatın fihristesi, şeriat-ı İslâmiyedir.”(İ.İ.112,Mh.155)
“Ve ehl-i ibadet ve salahat dahi, ekser insanların aç kaldığı bu zamanda ve çok karışmış ve haram ve helâl farkedilmeyecek bir tarza gelmiş ve şübheli mal hükmünde ve manen müşterek olan erzak-ı umumiyeden helâl olmak için mikdar-ı zaruret derecesine kanaat ediyorum diye, bu mecburî belaya bir riyazet-i şer'iye nazarıyla bakmaktır.”(Ks.141,194)
“Târik-üd dünya ehl-i riyazetin arzu ve kabul ettikleri ruhanî, cinnî hüddamlar bana her gün hem aç olduğum zamanda ve yaralı olduğum vakitte en güzel ilâç getirseler, hakikî ihlas için kabul etmemeğe kendimi mecbur biliyorum.”(E.II/12-13)
“Hükema-yı İşrâkıyyunun mesleklerine sülûk ederek, zühd ve riyazete başladı. Hükema-yı İşrakıyyun, tedric kanunu mucibince vücudlarını riyazete alıştırmışlardı. O ise tedrice riâyet etmiyerek birdenbire riyazete daldı. Gün geçtikçe, vücudu tahammül etmiyerek zaif düşmeye başladı. Üç günde bir parça ekmekle idare ediyordu. Ulema-yı İşrâkıyyunun, "Riyazetin küşâyiş-i fikre hizmet ettiği" nazariyesi üzerine, onlar gibi yapacağım diye çalışıyordu.”(T.34)

-RUH:” Hilkat-ı semavat ve arzdan bahsi içinde hilkat-i insandan ve insanın sesinden ve sîmasındaki dekaik-ı nimet ve hikmetten bahis açar; tâ ki, fikir dağılmasın, kalb boğulmasın, ruh mabudunu doğrudan doğruya bulsun.”(S.12)
“Namazda ruhun ve kalbin ve aklın büyük bir rahatı vardır.”(S.21)
“Göz bir hassedir ki, ruh bu âlemi o pencere ile seyreder.”(S.27,76)
“Evet en büyük bir ağacın ruh proğramını bir nokta gibi en küçük bir çekirdekte dercedip, muhafaza eden Zât-ı Hakîm-i Hafîz; vefat edenlerin ruhlarını nasıl muhafaza eder denilir mi?”(S.81)
“Hayatın zâtı ve cevheri olan ruh...”(S.107)
“Latif ve sabit cevheri olan ruh; Küre-i Arzda gayet kesretli bir surette halkolunuyorlar.”(S.109)
“Ruhların cesedlerine gelmesine misal ise: Gayet muntazam bir ordunun efradı istirahat için her tarafa dağılmış iken, yüksek sadâlı bir boru sesiyle toplanmalarıdır.”(S.112)
“Nurani ruhların aksidir. Şu akis, hem hayydır hem ayndır. Fakat âyinelerin kabiliyeti nisbetinde tezahür ettiğinden, o ruhun mahiyet-i nefs-ül emriyesini tamamen tutmuyor.”(S.194)

“Kalb ve ruhun daire-i hayatı geniştir.”(S.210)
“Evet hakikî terakki ise; insana verilen kalb, sır, ruh, akıl hattâ hayal ve sair kuvvelerin hayat-ı ebediyeye yüzlerini çevirerek, herbiri kendine lâyık hususî bir vazife-i ubudiyet ile meşgul olmaktadır.”(S.322)
“Ruhu kemalâta kamçılamakla serbest bırakmanın şe'ni, saadet-i dâreyndir.”(S.408)
“Hayat, ruhun ziyasıdır.”(S.507,508)
“Bittecrübe, madde asıl değil ki, vücud ona müsahhar kalsın ve tabi olsun. Belki madde, bir mana ile kaimdir. İşte o mana, hayattır, ruhtur.”(S.509)
“Maddenin küçülüp inceleşmesi nisbetinde âsâr-ı hayat tezayüd ediyor, nur-u ruh teşeddüd ediyor. Güya madde inceleştikçe, bizim maddiyatımızdan uzaklaştıkça ruh âlemine, hayat âlemine, şuur âlemine yaklaşıyor gibi hararet-i ruh, nur-u hayat daha şiddetli tecelli ediyor.”(S.509)
“Ruh, kat'iyyen bâkidir.”(S.515,516)
“Herkes hayatına ve nefsine dikkat etse, bir ruh-u bâkiyi anlar. Evet herbir ruh, kaç sene yaşamış ise o kadar beden değiştirdiği halde, bilbedahe aynen bâki kalmıştır. Öyle ise; madem cesed gelip geçicidir. Mevt ile bütün bütün çıplak olmak dahi ruhun bekasına tesir etmez ve mahiyetini de bozmaz.”(S.516-517)
“Ruh, binefsihi kaim ve hâkim olduğundan; cesed istediği gibi dağılıp toplansın, ruhun istiklaliyetine halel vermez. Belki cesed, ruhun hanesi ve yuvasıdır, libası değil. Belki ruhun libası bir derece sabit ve letafetçe ruha münasib bir gılaf-ı latifi ve bir beden-i misalîsi vardır. Öyle ise, mevt hengâmında bütün bütün çıplak olmaz, yuvasından çıkar, beden-i misalîsini giyer.”(S.517)
“Ruh ise, tahrib ve inhilale maruz değil. Çünki basittir, vahdeti var. Tahrib ve inhilal ve bozulmak ise; kesret ve terkib edilmiş şeylerin şe'nidir.”(S.517)
“Ruh zîhayat, zîşuur, nuranî, vücud-u haricî giydirilmiş, câmi', hakikatdar, külliyet kesbetmeğe müstaid bir kanun-u emrîdir. Halbuki en zaîf olan kavanin-i emriye, sebat ve bekaya mazhardırlar.”(S.517-518,K.K.101,İsra.85)
“Evet şu dâr-ı dünya, beşerin ruhunda mündemiç olan hadsiz istidadların sünbüllenmesine müsaid değildir. Demek başka âleme gönderilecektir. Evet insanın cevheri büyüktür. Öyle ise, ebede namzeddir.”(S.525)
“Ruh, cesed hesabına zaîfleşir. Cesed, ruh hesabına inceleşir.”(S.530,551)
“İnsanlar öldükten sonra, ruhları başka makamlara gider. Cesedleri çürüyor.”(S.614)
“Ruhun manevî güzelliğidir ki; ilim vasıtasıyla san'atında tezahür ediyor.”(S.621,688)
“Sabit ve hem daim fıtrî kanunlar gibi, ruh dahi hem âlem-i emir, hem irade vasfından gelir.”(S.702)
“Ehl-i kuburun hayat-ı ruhanîleridir. Evet mevt; tebdil-i mekândır, ıtlak-ı ruhtur, vazifeden terhistir.”(M.7)
“Ruh zamanla mukayyed değil. Hissiyat-ı insaniye ruh derecesine çıktığı vakit, o hazır zaman genişlenir. Başkalarına nisbeten mazi ve müstakbel olan vakitler, ona nisbeten hazır hükmündedir.”(M.51)
“Bütün ruhları haşr-i a'zamda ihya edip muhakeme etmek; bir baharda, belki bir bahçede, belki bir ağaçta haşr ü neşrettiği yaprak ve çiçek ve meyveler kadar kolaydır.”(M.249)
“Azrail Aleyhisselâm, herkesin ruhunu kabzeder. Bir iş bir işe mani olmaz, çünki nuranîdir.”(M.351)
“Cenab-ı Hak, insandan başka zîruh mahlukatına fıtrî birer libas giydirdiği gibi; meydan-ı haşirde sun'î libaslardan üryan olarak, fakat fıtrî bir libas giydirmesi, ism-i Hakîm muktezasıdır.”(M.384)

“Ruh, bir kanun-u zîvücud-u haricîdir, bir namus-u zîşuurdur. Sabit ve daim fıtrî kanunlar gibi, ruh dahi âlem-i emirden, sıfat-ı iradeden gelmiş, kudret ona vücud-u hissî giydirmiştir. Bir seyyale-i latifeyi o cevhere sadef etmiştir. Mevcud ruh, makul kanunun kardeşidir. İkisi hem daimî, hem âlem-i emirden gelmişlerdir. Şayet nevilerdeki kanunlara kudret-i ezeliye bir vücud-u haricî giydirseydi, ruh olurdu. Eğer ruh, vücudu çıkarsa, şuuru başından indirse, yine lâyemut bir kanun olurdu.”(M.470)
“Bir ruh-u nuranînin kendi âyinelerinde olan timsalleri, birer hayy-ı murtabıttır; aynı olmasa da, gayrı da değildir.”(M.471)
“Nasılki saatin saniyelerini sayan dairesi, dakikayı ve saati ve günleri sayan daireleri zahiren birbirine benzer, fakat sür'atte birbirine muhaliftir. Öyle de: İnsandaki cisim, nefis, kalb, ruh daireleri öyle mütefavittir.”(L.16,230,335)
“Hayatın en müntehab hülâsası ruhtur..”(L.369)
“Hayvanların ruhları bâki kalacağını.. ve Hüdhüd-ü Süleymanî (A.S.) ve Neml'i, ve Naka-i Sâlih (A.S.) ve Kelb-i Ashab-ı Kehf gibi bazı efrad-ı mahsusa hem ruhu, hem cesediyle bâki âleme gideceği ve herbir nev'in arasıra istimal için birtek cesedi bulunacağı rivayet-i sahihadan anlaşılmakla beraber; hikmet ve hakikat, hem rahmet ve rububiyet öyle iktiza ederler.”(L.370)
“Eğer teklif olmasaydı, ruhlardaki o tohumlar neşv ü nema bulamazdı.”(İ.İ.164)
“Ruhun bekası, hâsse-i zâtiyedir.”(İ.İ.179)
“Binaenaleyh ruh, cesed kafesinden çıkarsa necat bulur.”(İ.İ.180)
“Ruh-u insanî gayr-ı mütenahî ihtiyaçlara giriftar, gayr-ı mütenahî elemlere mahaldir.”(Ms.147)
“Sual: Sa'd-ı Taftazanî, biri hayvanî diğeri insanî olmak üzere ruhu ikiye taksim ettikten sonra, "Mevte maruz kalan yalnız ruh-u hayvanîdir, ruh-u insanî ise mahluk değildir ve onun ile Allah beyninde nisbet ve sebeb yoktur, cesed ile kaim olmayıp müstakill-i bizzâttır" demesinin sebebi ve izahı?
Elcevab: Sa'd-ı Taftazanî'nin (İnsan ruhu,mahluk,yaratılmış değildir.) demesi; sırrıyla, -beka-yı ruh bahsinde beyan edildiği gibi- ruhun mahiyeti; zîhayat bir kanun-u emr, zîşuur bir âyine-i İsm-i Hayy, zîcevher bir cilve-i Hayat-ı Sermedî olduğundan mec'uldür. Bu cihetle mahluktur denilemez. Fakat Sa'd, Makasıd ve Şerh-ül Makasıd'da, bütün muhakkikîn-i İslâmın icmaına ve âyât ve ehadîsin nususuna muvafık olarak, "O kanun-u emr, vücud-u haricî giydirilmiş sair mahlukat gibi mahluk ve hâdistir" demiştir. Sa'd'ın ezeliyet-i ruha kail olmadığına bütün âsârı şahiddir.”(B.258,St.250,İSRA.85,Meâli:”Sana ruh hakkında soru sorarlar.De ki;Ruh,Rabbimin emir ve işlerindendir.Size,ancak az bir bilgi verilmiştir.”)
“İlim ve tefekkür ile kazanılan marifet-i İlâhiyyenin, ruh için kâinat vüs'atinde bir genişlik temin ettiği...”(T.460)
“Ruh ise, iman nuru ile harekete gelir.”(Hş.76)
“Vicdanın anasır-ı erbaası ve ruhun dört havassı olan irade, zihin, his, latife-i Rabbaniye, herbirinin bir gayat-ül gayatı var: İradenin ibadetullahtır. Zihnin marifetullahtır. Hissin muhabbetullahtır. Latifenin müşahedetullahtır. Takva denilen ibadet-i kâmile, dördünü tazammun eder. Şeriat şunları hem tenmiye, hem tehzib, hem bu gayat-ül gayata sevkeder.”(Hş.135)
“Evet nihayetsiz semerat-ı rahmete aç olan ruh ve letaif-i beşer, o nihayetsiz semerat-ı rahmete fakr ve ihtiyacını hissettikçe, lezzet-i saadeti tezayüd eder.”(Nik.145)
“Münteha-i ruh, bir mebde-i ruhun cilve-i feyzidir. O mebde-i ruh dahi hayat-ı ezeliyenin tecellisidir ki, lisan-ı tasavvufta hayat-ı sâriye tesmiye ederler.”(Sti.9)
“Ruh, en münevver bir nurdur. Tahdidi kabul etmeyen âlem-i misalin pencerelerinde temaşager bir ruhun gayr-ı mahsur timsalleri de, birer ruh-u mütecessiddir. Havassına mâliktir, onun gayrı

değillerdir.”(Sti.93)

-RUHANÍ:” Hakikat ve hikmet ister ki: Zemin gibi, semavatın da kendine münasib sekeneleri bulunsun. Lisan-ı şer'îde o ecnas-ı muhtelifeye, melaike ve ruhaniyat tesmiye edilir.”(S.176)
“Ruhaniyata dahi hava ve esir ve âlem-i misalin bazı mevcudatı âyine hükmünde ve berk ve hayal sür'atinde bir vasıta-i seyr ü seyahat suretine geçerler ve o ruhanîler hayal sür'atiyle o meraya-yı nazifede, o menazil-i latifede gezerler. Bir anda binler yerlere girerler.”(S.195)
“Tabakat-ı âliyede olan ruhaniyatı ve melaikeleri ve sekene-i semavatı seyre celbedecek bir cazibedarlık görünüyor...”(S.202,448,460)
“Melaike ve ruhaniyatın vücudu, insan ve hayvanların vücudu kadar kat'îdir, denilebilir.”(S.504)
“Şu nihayetsiz hüsn-ü san'at içinde gıda-yı ervah ve kut-u kulûb; elbette melaike ve ruhanîlere bakar, gösterir.”(S.505)
“Evet şu kâinatın herbir cihetinde, herbir dairesinde, ruhaniyat ve melaikelerden birer taife, birer vazife-i ubudiyetle muvazzaf olarak bulunurlar.”(S.505)
“Hayvanatın pekçok muhtelif ecnasları gibi pekçok muhtelif ruhanî mahlukları, o seyyalat-ı latife maddelerinden halkeder. Onların bir kısmı melaike, bir kısmı da ruhanî ve cin ecnaslarıdır.”(S.507,509)
“Maddiyatta çok ileri giden hükema-yı İşrakiyyunun Meşaiyyun kısmı, melaikenin manasını inkâr etmeyerek "Her bir nev'in bir mahiyet-i mücerrede-i ruhaniyeleri vardır" derler. Melaikeyi öyle tabir ediyorlar.”(S.509)
“Melaike manasını ve ruhaniyatın hakikatını inkâra mecal bulamamışlar, belki fıtratın namuslarından "Kuva-yı Sâriye" diye, "cereyan eden kuvvetler" namını vererek yanlış bir surette tasvir ile bir cihetten tasdikine mecbur kalmışlar. (Ey kendini akıllı zanneden!..)”(S.510)
“En a'zamî bir surette cinn ü inse, belki ruhanîlere ve melaikelere de Kur'an-ı Hakîm vasıtasıyla rehberlik eden, yine bilbedahe o zâttır.”(M.212)
“Kâhinler ise, başta meşhur Şıkk ve Satih olarak, ruhanî ve cinn vasıtasıyla gaibden haber veren ve şimdi medyum denilen tevatür bir nakl-i sahih ile Peygamber'in geleceğine ve Fars Devleti'ni kaldıracağına sarih bir surette haber verdikleri ve şübhe kaldırmaz...”(Ş.629)
“Sözleri işitilen ve şahısları görünmeyen hâtif denilen ruhanîler, pek sarih bir surette Muhammed'in (A.S.M.) nübüvvetinden haber verdikleri gibi; çok muhbirler, hattâ saneme kesilen kurbanlar ve sanemler ve mezar taşları nübüvvetinden haber vermeleriyle onun risaletine ve hakkaniyetine imza basıp tarih lisanıyla şehadet etmişler.”(Ş.629)
“Ruhanîlerin ahyarı, semada bulunduklarından, eşrarı da letafetlerine güvenerek onları takliden iltihak etmek istediklerinde, ehl-i sema, onları şeraretleri için kabul etmeyerek def'ediyorlar.”(Ms.205)
“İnsanın seyr-i ruhanîsinde çok tabakalar vardır.”(Ms.210)
“Misal, âlem-i cismanî ile âlem-i ruhanî arasında bir köprüdür.”(Ms.225,E.II/156-157)
“Ruhanî inkıbaz inşâallah geçecektir.”(Ks.203)
“Şâh-ı Nakşibendle (K.S.) İmam-ı Rabbanî'nin (K.S.) ruhaniyetleri Bağdad'a gelip, Şâh-ı Geylanî'nin ziyaretine giderek rica etmişler ki: Mevlânâ Hâlid (K.S.) senin evlâdındır, kabûl et. Şâh-ı Geylânî (K.S.) onların iltimasını kabûl ederek Mevlânâ Hâlid'i kabûl etmiş. Ondan sonra birden Mevlânâ Hâlid (K.S.) parlamış.”(St.16)

-RUHBAN:” Biz Kur'an şakirdleri olan Müslümanlar, bürhana tâbi' oluyoruz; akıl ve fikir ve kalbimizle hakaik-i imaniyeye giriyoruz. Başka dinlerin tâbileri gibi ruhbanı taklid için bürhanı bırakmıyoruz. Onun için akıl ve ilim ve fen hükmettiği istikbalde, elbette bürhan-ı aklîye istinad

eden ve bütün hükümlerini akla tesbit ettiren Kur'an hükmedecek."(E.II/143,T.90)
“Kur'an'ın üslûb-u hakîmanesine yemin ederim ki: Nasara'yı ve emsalini havalandırarak dalalet derelerine atan, yalnız aklı azl ve bürhanı tard ve ruhbanı taklid etmektir.”(Mh.39)
“Tahrif sebebiyle şimdiki Hristiyanlık esbab ve vesaiti müessir bilir, mana-yı ismî nazarıyla bakar. Akide-i velediyet ve fikr-i ruhbaniyet öyle ister, öyle sevk eder.”(Hş.136)

-RUHSAT:” Hazret-i İmam-ı Ali'nin Vak'a-i Sıffîn'de, Hazret-i Muaviye'nin taraftarlarıyla muharebesi ise, hilafet ve saltanatın muharebesidir. Yani: Hazret-i İmam-ı Ali, ahkâm-ı dini ve hakaik-i İslâmiyeyi ve âhireti esas tutup, saltanatın bir kısım kanunlarını ve siyasetin merhametsiz mukteziyatlarını onlara feda ediyordu. Hazret-i Muaviye ve taraftarları ise; hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyeyi, saltanat siyasetleriyle takviye etmek için azimeti bırakıp ruhsatı iltizam ettiler, siyaset âleminde kendilerini mecbur zannedip ruhsatı tercih ettiler, hataya düştüler.”(M.54,S.486,Ş.328,E.I/206,T.503,615)
“Lâübaliler ruhsatlarla okşanılmaz; azimetlerle, şiddetle ikaz edilir.”(M.478)
“Umumî bir beliyye olan ve nâsın ona mübtela olduğu çok işler vardır ki zaruriyattan olmuştur. O gibi işler sû'-i ihtiyar ile gayr-ı meşru meyillerden doğmuş olduklarından, mahzuratı ibahe eden zaruriyattan değildir. Ve ruhsat ve müsaade-i şer'iyenin şümulüne dâhil olamazlar. Meselâ: Bir adam sû'-i ihtiyarıyla haram bir tarzda kendini sarhoş etse, hal-i sekirde yaptığı tasarrufatta mazur olamaz. Bu zamanda bu gibi içtihadlar, semavî değil ancak arzî içtihadlardır.”(Ms.91)
“Eğer mütedeyyin bir hekim-i hâzıkın gösterdiği ihtiyaca binaen kaplama sureti olsa, altındaki diş ağzın zahirîsinden çıkar, bâtın hükmüne geçer. Gusülde yıkanmaması guslü ibtal etmez. Çünki üstündeki kaplama yıkanıyor, onun yerine geçiyor. Evet cerihaların üstündeki sargıların zarar için kaldırılmadığından ceriha yerine yıkanması, şer'an o yaranın gasli yerine geçtiği gibi; böyle ihtiyaca binaen sabit kaplamanın yıkanması dahi dişin yıkanması yerine geçer, guslü ibtal etmez. (İlim Allah’ın nezdinde,yanındadır.)
Madem ihtiyaca binaen bu ruhsat oluyor. Elbette yalnız süs için, ihtiyaçsız dişleri kaplamak veya doldurmak bu ruhsattan istifade edemez. Çünki hattâ zaruret derecesine geldikten sonra böyle umum-ül belvada eğer bilerek sû'-i ihtiyarıyla olsa, o zaruret ibaheye sebebiyet vermez. Eğer bilmeyerek olmuş ise, zaruret için elbette cevaz var.”(B.278)
“Mülteka Şerhi Damad'ın ve Merak-ul Felah ikisi demişler: İki Ramazan için bir keffaret kâfidir. Müteaddid vakıalara bir keffaret kifayet eder. Çünki tedahül vardır. Ve hüve's-sahîh (O –görüş-sahihdir.) demişler. Hakikat nokta-i nazarında bu mes'elede azimet var, ruhsat var. Azimet hali, kuvveti müsaid ise, her Ramazan için ayrı bir keffaret var. Fakat ruhsat ciheti, tedahül sırrına binaen müteaddid Ramazan için bir keffaret farz, ayrı ayrı keffaret müstehab derecesinde kalır. Bu keffarette mana-yı ukubetle mana-yı ibadet ikisi dahi münderic olduğu için, hem kerhen icbar edilmeyecek, hem tedahül eder.”(B.351-352)
“Hâdisat-ı zamaniye bahanesiyle Vehhabîlik ve Melâmîliğin bir nev'ine zemin ihzar etmek tarzında, bazı ruhsat-ı şer'iyeyi perde yapıp eserler yazılmış.”(Ks.77)
“Evet hayat-ı dünyeviyenin muhafazası için zaruret derecesinde olmak şartıyla, bazı umûr-u uhreviyeye muvakkaten tercih edilmesine ruhsat-ı şer'iye var. Fakat yalnız bir ihtiyaca binaen, helâkete sebebiyet vermeyen bir zarara göre tercih edilmez, ruhsat yoktur.”(Ks.105,E.II/10-11,246,T.293)
“Evet elması bildiği halde, yalnız zaruret-i kat'iyye suretinde şişeyi ona tercih etmeğe ruhsat-ı şer'iyye var. Yoksa küçük bir ihtiyaçla veya tama' veya hafif bir korku ile tercih edilse, eblehane bir cehalet ve hasarettir; tokata müstehak eder.”(St.189)
“Hem mebdei taassub derecesinde azimet olsa nihayeti müsaheleye, ruhsata tarafdarsa

nihayeti salabete müncer olan bir kısım Hanbelî, Hanefî gibi.”(Sti.22)

-RUM:” İşte -nakl-i sahih-i kat'î ile- ashabına haber vermiş ki: "Siz umum düşmanlarınıza galebe edeceksiniz; hem Feth-i Mekke, hem Feth-i Hayber, hem Feth-i Şam, hem Feth-i Irak, hem Feth-i İran, hem Feth-i Beyt-ül Makdis'e muvaffak olacaksınız. Hem o zamanın en büyük devletleri olan İran ve Rum padişahlarının hazinelerini beyninizde taksim edeceksiniz!.." Haber vermiş, hem "Tahminim böyle veya zannederim" dememiş. Belki görür gibi kat'î ihbar etmiş, haber verdiği gibi çıkmış. Halbuki haber verdiği vakit, hicrete mecbur olmuş. Sahabeleri az, Medine etrafı ve bütün dünya düşmandı.”(M.101,K.K.407-408)
“Ne vakit size Fars ve Rum kızları hizmet etti; o vakit belanız, fitneniz içinize girecek, harbiniz dâhilî olacak; şerirleriniz başa geçip, hayırlılar ve iyilerinize musallat olacaklar!" haber vermiş. Otuz sene sonra haber verdiği gibi çıkmış.”(M.107,K.K.420-421)
“Evet gayr-ı müslim olarak başta meşhur Rum Meliklerinden Hirakl itiraf etmiş, demiş ki: "Evet İsa Aleyhisselâm, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dan haber veriyor."(M.163)
“Hem Dağatır isminde meşhur bir Nasrani âlimi; evsafını görmüş, iman etmiş; Rumlar içinde ilân etmiş, şehid edilmiş.”(M.164,328,L.108-109,273,İ.İ.224-225)

-RUS:” Hem Rus gibi olanlar, mensuh ve tahrif edilmiş bir dini terk etmekle, hak ve ebedî ve kabil-i nesh olmayan bir dine ihanet etmek derecesinde gayretullaha dokunmadığından, zemin şimdilik onları bırakıp, bunlara hiddet ediyor.” (S.172,345,756, M.7,46)
“Üç sene Rusya'da esaretimde çektiğim zahmet ve sıkıntıyı, burada bu dostlarım bana üç ayda çektirdiler. Halbuki Ruslar, beni Kürd Gönüllü Kumandanı suretinde, Kazakları ve esirleri kesen gaddar adam nazarıyla bana baktıkları halde, beni dersten men'etmediler. Arkadaşım olan doksan esir zabitlerin kısm-ı ekserisine ders veriyordum. Bir defa Rus Kumandanı geldi, dinledi. Türkçe bilmediği için siyasî ders zannetti; bir defa beni men'etti, sonra yine izin verdi. Hem aynı kışlada bir odayı câmi yaptık. Ben imamlık yapıyordum. Hiç müdahale etmediler, ihtilattan men'etmediler, beni muhabereden kesmediler.”(M.75)
“İki tabaka-i beşer daimî bir mücadele-i maneviyede, bir keşmekeş-i ihtilafta bulunur. Gele gele tâ Rusya'da olduğu gibi, sa'y ve sermaye mücadelesi suretinde boğuşmaya başlar.”(M.274)
“Kadınların saadet-i uhreviyesi gibi, saadet-i dünyeviyeleri de ve fıtratlarındaki ulvî seciyeleri de bozulmaktan kurtulmanın çare-i yegânesi, daire-i İslâmiyedeki terbiye-i diniyeden başka yoktur!.. Rusya'da o bîçare taifenin ne hale girdiğini işitiyorsunuz.” (L.201,234,249)
“Harb-i Umumî'de Van şehrinin, Rus'un istilâ etmesi ve ihrak etmesiyle harabezâr olması ve ekser ahalisinin şehadet ve muhaceretle kaybolması...”(L.421,448,Ş.321)
“Geçen sene Ruslar, çoklukla hacıları hacca gönderip, onlar ile propaganda yapıp ki, Ruslar başka milletlerden ziyade Kur'ana hürmetkâr diye, âlem-i İslâmı din noktasında bu vatandaki dindar millet aleyhine çevirmeğe çalıştığı...”(Ş.378,449,476)
“Bu dostlarım içinde çok münafıklar var. Münafık kâfirden eşeddir. Onun için, kâfir Rus'un bana çektirmediğini çektiriyorlar.”(Ş.477,523,525-526)
“Ben Rusya'da esir iken, en evvel Bolşevizm'in fırtınası hapishanelerden başladı...”(Ş.502)
“Rusya'da hamamlarda kadın-erkek beraber çıplak girerler...”(Ş.584)
“O zamanda meşru nikâh azalır veya Rusya'daki gibi kalkar. Birtek kadına bağlanmaktan kaçıp başıboş kalan, kırk bedbaht kadınlara çoban olur.”(Ş.586)
“Büyük Deccal'ın kutb-u şimalî dairesinde ve şimal tarafında zuhur edeceğine kinaye ve işarettir. Çünki kutb-u şimalînin mevkiinde bütün sene, bir gece bir gündüzdür. Bir gün şimendifer ile bu tarafa gelse, yaz mevsiminde bir ay mütemadiyen güneş gurub etmez. Daha

bir gün otomobil ile gelse, bir haftada daima güneş görünür. Ben Rusya'daki esaretimde bu mevkiye yakın bulunuyordum. Demek büyük Deccal, şimalden bu tarafa tecavüz edeceğini mu'cizane bir ihbardır."(Ş.586,K.K.644-646)
"Her hükûmetin zulmünü gören Yahudiler, Almanya memleketinde kesretle toplanıp intikamlarını almak için, Komünist Komitesi'nin tesisinde mühim bir rol ile yahudi milletinden olan "Troçki" namında dehşetli bir adamı, Rusya'nın başkumandanlığına ve terbiyegerdeleri olan meşhur Lenin'den sonra Rus hükûmetinin başına geçirerek Rusya'nın başını patlatıp bin senelik mahsulâtını yaktırdılar. Büyük Deccal'ın komitesini ve bir kısım icraatını gösterdiler. Ve sair hükûmetlerde dahi ehemmiyetli sarsıntılar verip karıştırdılar."(Ş.587-588,598)
"Avrupa kâfirleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmeğe niyet ederek on sene sonra Rusları tahrik edip Rus'un doksanüç (1293) muharebe-i meş'umesiyle âlem-i İslâmın parlak nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler."(Ş.719-720,İ.İ.120,Ks.111,150,E.I/230,II/13,71)
"Rus da dinsiz kalamaz, geri dönüp Hristiyan da olamaz. Olsa olsa küfr-ü mutlakı kıran ve hak ve hakikata dayanan ve hüccet ve delile istinad eden ve aklı ve kalbi ikna' eden Kur'an ile bir musalaha veya tâbi' olabilir. O vakit dörtyüz milyon ehl-i Kur'ana kılınç çekemez."(E.II/72,St.153)
"Kafkas ve Türkistan, İslâmın iki bahâdır oğullarıdır; Rus mekteb-i harbiyesinde talim ediyorlar."(T.79,78,107,110-111)
"Evet; dinsizliğin hükümferma olduğu o dehşetli devirde, ehl-i din, terzil edilmeye çalışılıyordu. Hattâ Kur'anı dahi tamamen kaldırmak ve Rusyadaki gibi dinî akideleri tamamen imha etmek düşünülmüş; fakat millet-i İslâmiyece bir aksülameli netice verebilmesi ihtimali ileri sürülünce bundan vazgeçilmiş..."(T.158-159)
"Kızıl Rusya'dan çıkarak, kızıl ateşler ve kızıl kıvılcımlar saçan ve birer birer dünya şehrinin mahallelerini saran ve oraları yakıp kavuran; bâzı yerlerde de nifak ve şikak ateşleri saçarak, kardeşine, "Kardeşini öldür!" diye bağıran; ve en nihayette, âlem-i hıristiyaniyeti yakıp kavurup harman gibi savurduktan sonra âlem-i İslâm mahallesini saran; ve evimizin saçaklarına kıvılcımları sıçrayan; ve çok büyük ve çok dehşetli bir belâ olan komünizm gibi azîm bir yangına karşı itfaiye vazifesini üzerine alan Risale-i Nur, müslümanların ve beşerin en büyük ve yegane tahassüngahı ve en büyük melceidir."(T.497)
"Maalesef ki, Kızıl Rusya ve kâfir Çin'den çok âlimler geliyorlar; ve konferanslar vererek, gençleri yavaş yavaş fikren zehirlemektedirler. Eğer Türk Milleti büyük Türk âlimleri gönderirse, Pakistan'da ve bütün İslâm dünyasında büyük tesirleri olacaktır."(T.720)
"Rus hükûmetinin istibdadı, bir kayıddır. Rus milletinin tahakkümü de diğer bir kayıddır. Âdât-ı küfriye ve zalimanelerinin tagallübü de üçüncü bir kayıddır."(Mn.26)

-RÜESA:"Bizlere itidal-i dem ve sarsılmamak ve adavete girmemek ve o muarız taifenin de rüesalarını çürütmemek gerektir."(Ks.196,St.196)
"S- En evvel rüesamız ıslah olunmalı?
C- Evet; Reisleriniz, malınızı ceblerine indirip hapsettikleri gibi, akıllarınızı da sizden almışlar veya dimağınızda hapsetmişler. Öyle ise, şimdi, onların yanındaki akıllarınızla konuşacağım:
Eyyüherruûs verruesâ! Tekâsülî olan tevekkülden sakınınız! İşi birbirinize havâle etmeyiniz! Elinizdeki malımızla ve yanınızdaki aklımızla bize hizmet ediniz. Çünki, şu mesâkîni istihdam etmekle ücretinizi almışsınız."(T.87)

-RÜKU:"Celal ve azametine karşı rükû ile aczini izhar etmek..."(S.43)
"Hem nihayetsiz kibriyasına, hadsiz kudretine ve acizsiz izzetine karşı rükûa gidip bütün kâinatla beraber za'f ve aczini, fakr ve zilletini izhar etmekle, (Azim olan Rabbimi tesbih ve

noksanlıklardan takdis ederim.” deyip Rabb-ı Azîm'ini tesbih edip...”(S.44,125)
“Şimdi yatmış nebatat, hayvanat gibi gizlenmiş Güneşler, hüşyar yıldızlar, birer nefer misillü emrine müsahhar ve bu misafirhane-i âlemde birer lâmbası ve hizmetkârı olan Zât-ı Zülcelal'in kibriyasını düşünüp "Allahü Ekber" deyip rükûa varmak...”(S.46)
“Rükû ve sücudda devamı ve kesreti herkesçe musaddak olan Hazret-i Ali...”(L.31)
“Secde ve rükû'da istikbal-i kıble lâzım geliyor.”(Ş.507)
“Secdede, rükû'da, kıyamda olan melaikenin ibadetlerini, hem taş, ağaç ve hayvanların o ibadetlere benzeyen durumlarını andıran bir ibadettir.”(İ.İ.42)
“Binaenaleyh itmam-ı rükûa mani olan bir kısım zünnarların bağlanması ve secdenin ikmaline mani olan bazı şapkaların giyilmesi, ubudiyetten istiğna ve küfre teşebbüh etmeye emarelerdir. Gizli olan o sıfat-ı küfriyenin yok olduğuna kat'iyyetle hükmedilemediğinden, bu gibi emarelere göre hükmedilir.”(İ.İ.67)
“Evkat-ı hamsede rüku ve sücud kancasıyla gururun hortumunu bük, sık, başını kır, imanı doldur.”(Ms.148)

-RÜ’YA:”Evet nasılki hüşyar olan adam, yatmış olan adamın rü'yasını tabir eder. Öyle de: Bazan uykuda olan bir adam, yanında uyanık olan konuşanların sözlerini işitiyor, fakat kendi âlem-i menamına tatbik eder bir tarzda mana veriyor, tabir ediyor.”(S.350)
“Rü'yada bazan bir dakikada bir sene kadar işler görmesi ve müşahede etmesi...”(S.502)
“Bir dakikada insan gördüğü rü'yayı, onun içinde işittiği sözleri, söylediği kelimatı toplansa, uyanık âleminde bir gün, belki daha fazla zaman lâzımdır. Demek oluyor ki: Bir zaman-ı vâhid, iki şahsa nisbeten, birisine bir gün, birisine de bir sene hükmüne geçer.”(S.571)
“Kisra (yani Fars padişahı) gördüğü acib rü'yayı ve veladet-i Ahmediye (A.S.M.) zamanında sarayın ondört şerefesinin düşmesinin sırrını Satih'ten sormak için, Muyzan denilen âlim bir elçisini göndermiş. Satih demiş: "Ondört zât sizlerde hâkimiyet edecek, sonra saltanatınız mahvolacak. Hem birisi gelecek, bir din izhar edecek. İşte o sizin din ve devletinizi kaldıracak!" mealinde Kisra'ya haber göndermiş. İşte o Satih, sarih bir surette, âhirzaman peygamberinin gelmesini haber vermiş.”(M.174-175,6,81-82,S.705,711,715,733)
“Sure-i Yusuf'un mühim bir esası, rü'ya-yı Yusufiye olduğu gibi; âyeti misillü çok âyetlerle, rü'yada ve nevmde perdeli olarak ehemmiyetli hakikatlar var olduğunu gösterir.”(M.347,346,K.K.120,Amme.9,Meâli:”Uykunuzu bir dinlnme kıldık.”)
“Kur'an ile tefe'üle ve rü'yaya itimada ehl-i hakikat tarafdar değiller... Hem rü'ya dahi hayr iken, bazı aks-i hakikatla göründüğü için şerr telakki edilir, yeise düşürür, kuvve-i maneviyeyi kırar, sû'-i zan verir. Çok rü'yalar var ki: Sureti dehşetli, zararlı, mülevves iken; tabiri ve manası çok güzel oluyor. Herkes rü'yanın suretiyle manasının hakikatı mabeynindeki münasebeti bulamadığı için; lüzumsuz telaş eder, me'yus olur, keder eder.”(M.347,K.K.557)
“Hadîs-i sahih ile nübüvvetin kırk cüz'ünden bir cüz'ü nevmde rü'ya-yı sadıka suretinde tezahür etmiş. Demek rü'ya-yı sadıka hem haktır, hem nübüvvetin vezaifine taalluku var.”(M.347,K.K.558)
“Rü'ya üç nevidir: İkisi, tabir-i Kur'anla da dâhildir; tabire değmiyor. Manası varsa da ehemmiyeti yok. Ya mizacın inhirafından kuvve-i hayaliye şahsın hastalığına göre bir terkibat, tasvirat yapıyor; yahut gündüz veya daha evvel, hattâ bir-iki sene evvel aynı vakitte başına gelen müheyyic hâdisatı, hayal tahattur eder; ta'dil ve tasvir eder, başka bir şekil verir. İşte bu iki kısım dır, tabire değmiyor.
Üçüncü kısım ki, rü'ya-yı sadıkadır. O doğrudan doğruya mahiyet-i insaniyedeki latife-i Rabbaniye, âlem-i şehadetle bağlanan ve o âlemde dolaşan duyguların kapanmasıyla ve

durmasıyla, âlem-i gayba karşı bir münasebet bulur, bir menfez açar.”(M.347-348,K.K.120,558,Meâli:”(Yorumcular) dediler ki:Bunlar karmakarışık,yalancı düşlerdir.Biz böyle yalancı düşlerin yorumunu bilenlerden değiliz.”Yusuf.44)
“Hadîs-i şerifte gelmiş ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bidayet-i vahiyde gördüğü rü'yalar; subhun inkişafı gibi zahir, açık, doğru çıkıyordu.”(M.348,K.K.558)
“Rü'ya-yı sadıka, hiss-i kabl-el vukuun fazla inkişafıdır.”(M.348)
“Rü'ya-yı sadıka benim için hakkalyakîn derecesine gelmiş ve pek çok tecrübatımla, kader-i İlahînin her şey'e muhit olduğuna bir hüccet-i katı' hükmüne geçmiştir. Evet bu rü'yalar, benim için hususan bu birkaç sene zarfında o dereceye gelmiştir ki; meselâ yarın başıma gelecek en küçük hâdisat ve en ehemmiyetsiz muamelât ve hattâ en âdi muhaverat yazılı olduğunu ve daha gelmeden muayyen olduğunu ve gecede onları görmekle, dilim ile değil, gözüm ile okuduğum bana kat'î olmuştur.”(M.349)
“Şu "bast-ı zaman" herkesçe musaddak bir nev'i, rü'yada görünüyor. Bazan bir dakikada insanın gördüğü rü'yayı, geçirdiği ahvali, konuştuğu sözleri, gördüğü lezzetleri veya çektiği elemleri görmek için yakaza âleminde bir gün, belki günler lâzımdır.”(L.18,114,Ş.488,Ms.198,B.140,183,219)
“Rü'ya-yı sadıka, kader-i İlahînin herşeyi ihata ettiğine bir hüccet-i katıa hükmünde.”(Ks.115,153)
“Rü'ya-yı sadıkada ervah-ı habise ve şeytan, peygamber suretinde temessül edemez. Fakat celb-i ervahta; ervah-ı habise, belki peygamberin lisanen ismini kendine takıp, sünnet-i seniyeye ve ahkâm-ı şer'iyeye muhalif olarak konuşabilir. Eğer bu konuşması şeriatın ahkâmına ve sünnet-i seniyeye muhalif ise tam delildir ki, o konuşan ervah-ı tayyibe değildir, mü'min ve müslüman cinnî de değildir, ervah-ı habisedir. Bu şekilde taklid ediyor.”(E.II/156)
“Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm içinde bulunduğu cihetle, rü'ya-yı sâdıkadır. Çünkü, Hadisce sabittir ki, Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm görülen rü'yada şeytan o rü'yaya karışamıyor.”(St.21,O.L.142,K.K.557-558,Sti.36)

-RÜ’YET:”Ebedî, bâki bir Cennet'te, Rahîm ve Kerim bir Rahman'ın rahmetinde ve hayal sür'atinde, ruhun vüs'atinde, aklın cevelanında, kalbin bütün arzularında, mülk ve melekûtunda tenezzühe, seyerana ve cevelana muvaffak olduğun gibi, saadet-i ebediyede rü'yet-i cemaline de muvaffak olursun...”(S.583)
“Hadîste geldiği gibi: "Cennet'te bir dakika rü'yet-i cemal-i İlahî, bütün Cennet lezaizine faiktir."(S.625,K.K.361)
“Dünyanın bin sene hayat-ı mes'udanesi, bir saatine değmeyen Cennet hayatı ve Cennet hayatının dahi bin senesi, bir saat müşahedesine değmeyen bir kudsî, münezzeh cemal ve kemal sahibi olan Zât-ı Zülcelal'in müşahedesi, rü'yetidir ki;hadîs-i kat'î ile ve Kur'anın nassıyla sabittir.Hadîsin nassıyla "O şuhud, bütün lezaiz-i Cennet'in o derece fevkindedir ki, onları unutturur. Ve şuhuddan sonra ehl-i şuhudun hüsn-ü cemali o derece fazlalaşır ki; döndükleri vakit, saraylarındaki aileleri çok dikkat ile zor ile onları tanıyabilirler" hadîste vârid olmuştur.”(S.650,M.228,Ş.260,K.K.366)
“Kur'ana muhatab olan, matlubları ve istekleri muhtelif pek çok tabakalardır ki; bir kısmı, ateşten necat istiyorlar; bir kısmı, Cennet'e girmek istiyorlar; bir kısmı, rü'yete mazhar olmak istiyorlar. Ve bunlar gibi o tabakaların pek çok dilekleri vardır. Kur'an-ı Kerim (kurtuluşa ererler.) kelimesini âmm ve mutlak bırakmıştır ki, herkes istediğini takib etsin.”(İ.İ.63,Ms.29,Bakara.5)
“Biz ona gideriz ve onun rü'yetine müştakız.”(Nik.96)

-S-

-SAADET:” Âhiret gibi, dünya saadeti dahi, ibadette ve Allah'a asker olmaktadır.”(S.19)
“Demek bu meydan-ı imtihanda olanlar, başı boş değiller; saadet sarayları ve zindanlar onları bekliyorlar...”(S.52)
“Demek burada çabalamak onlar içindir. Şurada çalıştırır, orada ücret verir. Herkesin istidadına göre orada bir saadeti var...”(S.53)
“Demek bir mahkeme-i kübra, bir saadet-i uzma vardır.”(SÇ54)
“Bu karmakarışık, kararsız misafirhanelerden başka ve kurb-u şahanede bir diyar-ı saadet vardır; biz de ona namzediz...”(S.58)
“O rahmete şayeste bir dâr-ı saadet olacaktır.”(S.65,74)
“O zât, bir saadet-i ebediyenin muhbiri, müjdecisi...”(S.237)
“Hem öyle bir saadetten pek ciddî olarak haber veriyor ki; bütün saadet-i dünyeviye ona nisbeten bir berk-i zâilin, bir şems-i sermede nisbeti gibidir.”(S.239)
“Şu zamanın nazarı, evvelâ ve bizzât saadet-i dünyeviyeye bakıyor ve ahkâmları ona tevcih ediyor. Halbuki Şeriatın nazarı ise, evvelâ ve bizzât saadet-i uhreviyeye bakar, ikinci derecede -âhirete vesile olmak dolayısıyla- dünyanın saadetine nazar eder.”(S.482)
“Evet saadet-i ebediyeye muktezi mevcuddur.”(S.519)
“Nizamı nizam eden, saadet-i ebediyedir. Öyle ise nizam-ı âlem, saadet-i ebediyeye işaret ediyor.”(S.519)
“Bütün nimetlerin re'si, reisi, gayesi, neticesi olan saadet-i ebediye verilmezse, dünya öldükten sonra âhiret suretinde dirilmezse, bütün nimetler nıkmetlere tahavvül ederler:”(S.521)
“İnsanın fıtrat-ı zîşuuru olan vicdanı, saadet-i ebediyeye bakar, gösterir.”(S.522)
“Saadet odur: Külle ola saadet.”(S.713)
“Nasılki o zât; hidayetiyle saadet-i ebediyenin sebeb-i husulü ve vesile-i vusulüdür. Öyle de duasıyla, niyazıyla o saadetin sebeb-i vücudu ve vesile-i icadıdır.”(M.201)
“Elbette ve elbette o Kadîr-i Zülcelal, o Hakîm-i Zülkemal, o Rahîm-i Zülcemal va'dini yerine getirecek; saadet-i ebediye kapısını açacak, Âdem babanızın vatan-ı aslîsi olan Cennet'e sizleri ey ehl-i iman idhal edecektir.”(M.228)
“Böyle bir insanın hakikî vazifesi ve saadeti: Bütün cihazatı ve bütün istidadatıyla o Bâki-i Sermedî'nin daire-i marziyatında esmasına yapışıp, ebed yolunda o Bâki'ye müteveccih olup gitmektir.”(L.18)
“Din-i Hak, saadetin fihristesidir.”(L.127)
“Belki insan, ebede meb'ustur ve saadet-i ebediyeye ve şekavet-i daimeye namzeddir.”(L.138)
“Bu hayatımın en saf lezzeti ve en hâlis saadeti imandadır.”(Ş.73,227)
“Evet saadet-i ebediye olmasa, en büyük nimetlerden sayılan aklın, insanın kafasında yılan vazifesini görmekten başka bir işi kalmaz.”(İ.İ.19,55,144)
“Teklif ise saadet-i beşer içindir. Saadet ise tekemmülden sonradır.”(İ.İ.163,Ms.119)
“İnsanın yüksek mahiyet ve ruhunun istediği hakikî saadet, ancak Kur'anın gösterdiği yolda ve Rıza-yı İlâhînin parıldadığı ufuktadır.”(T.29)
“İnsan ebede namzeddir ve saadet-i ebediye için halk olunmuştur:”(Mh.138,T.132)
“Evet millet-i İslâmiyenin sebeb-i saadeti, yalnız ve yalnız hakaik-i İslâmiye ile olabilir. Ve hayat-ı içtimaiyesi ve saadet-i dünyeviyesi şeriat-ı İslâmiye ile olabilir. Yoksa adalet mahvolur.”(Hş.74)

-SABIR:” İşte ey sabırsız nefsim! Sen üç sabır ile mükellefsin. Birisi: Taat üstünde sabırdır. Birisi: Masiyetten sabırdır. Diğeri: Musibete karşı sabırdır. Aklın varsa, şu üçüncü ikazdaki

temsilde görünen hakikatı rehber tut. Merdane "Ya Sabur" de, üç sabrı omuzuna al. Cenab-ı Hakk'ın sana verdiği sabır kuvvetini eğer yanlış yolda dağıtmazsan, her meşakkate ve her musibete kâfi gelebilir ve o kuvvetle dayan."(S.271,M.281,K.K.321)
"Sabır ise müşkilâtın anahtarıdır..."(M.280,K.K.551)
"Sabır kahramanı Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâm'ın şu münacatı, hem mücerreb, hem tesirlidir. Fakat âyetten iktibas suretinde bizler münacatımızda demeliyiz."(L.8,K.K.126,Meâli:"Eyyub'e gelince o Rabbine:"Başıma bu dert geldi –zarar bana dokandı-.Sen,merhametlilerin en merhametlisisin!"diye niyaz etmişti."Enbiya.83)
"Cenab-ı Hakk'ın insana verdiği sabır kuvvetini evham yolunda dağıtmazsa, her musibete karşı kâfi gelebilir."(L.10)
"Sen ey âh u fizar eden hasta! Bu nuranî kafileye iltihak etmek istersen, sabır içinde şükret."(L.213)
"Sabri kardeş! Sabırlı ol..."(Ks.8)

-SABİT:" Kur'an bazan tegayyüre maruz ve muhtelif keyfiyata medar maddî cüz'iyatı zikreder. Onları hakaik-i sabite suretine çevirmek için; sabit, nuranî, küllî esma ile icmal eder, bağlar. Veyahut tefekküre ve ibrete teşvik eder bir fezleke ile hâtime verir."(S.420)
"Âlem-i ebediyette ise; zerrat-ı cisim sabit kalıp terkib ve tahlile maruz değil veyahut müvazene sabit kalır,vâridat ile masarıf müvazenettedir."(S.499)
"Birşey sabit olsa, levazımıyla sabit olur."(Mh.23,92)

-SADAKA:" O musibetteki gazab ve hiddet içinde onlara bir rahmet cilvesi var. Çünki o masumların fâni malları, onların hakkında sadaka olup, bâki bir mal hükmüne geçtiği..."(S.173,Ş.301)
"Hem bu bağdan çıkan mahsulâttan kim yese -hayvan olsun, insan olsun; inek olsun, sinek olsun; müşteri olsun, hırsız olsun- sana bir sadaka hükmüne geçer. Fakat o şart ile ki: Sen, Rezzak-ı Hakikî namına ve izni dairesinde tasarruf etsen ve onun malını, onun mahlukatına veren bir tevziat memuru nazarıyla kendine baksan..."(S.272)
"Bir güzel söz, bir abdi âzad etmek gibi bir sadaka-i azîmenin yerine geçer."(S.348,K.K.333)
"Sadakanın şerait-i kabulü;Sadakaya muhtaç olmamak derecede sadaka vermek... Ali'den alıp Veli'ye vermek değil, belki kendi malından vermektir... Minnet etmemektir...Öyle adama veresin ki, nafakasına sarfetsin. Yoksa sefahete sarfedenlere sadaka makbul olmaz.... Allah namına vermektir"(S.371)
"Sadaka nasıl mal ile olur. İlim ile dahi olur. Kavl ile, fiil ile, nasihat ile de oluyor."(S.371)
"Âhirete müteveccih a'male mukabil sadaka ve hediyeyi almak, âhiretin bâki meyvelerini dünyada fâni bir surette yemek demektir."(M.14)
"Bu zamanda zaruret olmadan, irşad-ı nâsa ve neşr-i dine çalışanların, sadakaları ve hediyeleri kabul etmemeleri lâzımgeldiği..."(M.484)
"Hadîs-i şerifte vârid olmuştur ki: "Bazan bela nâzil oluyor; gelirken karşısına sadaka çıkar, geri çevirir."(L.103)
"Sadaka, belayı ref' eder."(L.104)
"Hediye ve sadakanın kabulünde başkasını kendine tercih etmek ve hizmet-i diniyenin mukabilinde gelen menfaat-ı maddiyeyi istemeden ve kalben taleb etmeden, sırf bir ihsan-ı İlahî bilerek, nâstan minnet almayarak ve hizmet-i diniyenin mukabilinde de almamaktır."(L.150,164)
"Hastaların kalbini hoşnud etmek, teselli vermek, mühim bir sadaka hükmüne geçer."(L.214-215)

“Nurlar, sadaka-i makbule misillü belaların def'ine bir vesiledir...”(Ş.402,412,424, 276,341,384,Ks.17)
“Dışarıdan gelen yemeklerini onlara vermek, aynı yemek kadar o gardiyan ve gardiyan ile beraber dâhilde ve hariçte bîçare mahpuslara çalışanlara bir sadaka hükmünde defter-i hasenatına yazılır. Hususan musibetzede, ihtiyar veya hasta veya fakir veya garib olsa, o sadaka-i maneviyenin sevabını çok ziyadeleştirir.”(Ş.479)
“Hem Üstadım eskiden beri izzet-i ilmiyeyi muhafaza için, sadaka ve hediye gibi şeyleri kabul etmediği gibi talebelerini de men'eder. Kimseye başını eğmez.”(Ş.561)
“Zekat ile sadakanın lâyık oldukları mevkilerini bulmak için birkaç şart vardır:
1- Sadakayı vermekte israf olmaması.
2- Başkasından alıp başkasına vermek suretiyle halkın malından olmayıp kendi malından olması.
3- Minnetle in'amın bozulmaması.
4- Fakir olmak korkusuyla sadakanın terkedilmemesi.
5- Sadakanın yalnız mala ve paraya münhasır olmadığı bilinmesiyle ilim, fikir, kuvvet, amel gibi şeylerde de muhtaç olanlara sadakanın verilmesi.
6- Sadakayı alan adam, o sadakayı sefahette değil, hacat-ı zaruriyesinde sarfetmesi lâzımdır.”(İ.İ.44,Sti.97-98)
“Tabakalar arasında musalahanın temini ve münasebetin tesisi, ancak ve ancak erkân-ı İslâmiyeden olan zekat ve zekatın yavruları olan sadaka ve teberruatın heyet-i içtimaiyece yüksek bir düstur ittihaz edilmesiyle olur.”(İ.İ.46)
“Halklardan sadaka kabul etmediğim gibi, kitablarıma da sadakalarla tab'ını kabul etmem.”(B.247)
“Benim tarafımdan o musibetzedelere deyiniz ki: Nass-ı hadîsle, böyle musibetlerde ehl-i imanın zayi' olan malları tam sadaka hükmündedir. Hususan bu zamanda, yüz sadaka kadar o fâni malları, bâki ve daha çok ebedî mallara inkılab ederler.”(E.I/175)

-SADAKAT:”Kadının -aile hayatında müdür-ü dâhilî olmak haysiyetiyle kocasının bütün malına, evlâdına ve herşeyine muhafaza memuru olduğundan- en esaslı hasleti sadakattır, emniyettir.”(L.198)
“Hakikî sadakatı bırakan, dünyada da cezasını görür.”(L.202,243,Ş.316)
“Ben birkaç gündür bir duamı değiştirdim. Şimdiye kadar bazan yüz defa tekrar ile (Bizi bağışla) veya (Bizi muvaffak kıl) gibi dualarda (Sadık olan Risale-i Nur talebelerini) cümlesinden (Sadık olanlar) kelimesini kaldırdım; tâ ki ruhsatla amele kendini mecbur bilen ve sıkıntının verdiği evham ve me'yusiyet cihetiyle zahirî inkâr ve çekinmekle azimet ve sadakata muhalif hareket eden kardeşlerimiz o dualardan mahrum kalmasınlar.”(Ş.328)
“Sizdeki ihlas ve sadakat ve metanet, şimdiki ağır sıkıntılarda birbirinizin kusuruna bakmamaya ve setretmeye kâfi bir sebebdir...”(Ş.330)
“İhtiyatla beraber, sadakatı ve irtibatı ve hizmeti değiştirmemek lâzımdır.”(Ş.342)
“Süleyman, benim her hususî işimi ve kitabetimi kemal-i şevk ile minnet etmeyerek, mukabilinde birşey kabul etmeyerek, kemal-i sadakatla yapmış. Hattâ o derece hizmeti safî ve hâlis, lillah için yapıyordu; belki yüz defadan ziyade arzu ettiğim dakikada, ümid edilmediği bir tarzda geliyor; fesübhanallah diyordum "Benim arzu-yu kalbimi, bu işitiyor mu?" Anladım ki o istihdam olunuyor, sadakatının kerametidir. Hattâ hizmetimde bulunduğu bir gün, bir yaşındaki kız çocuğuna bakılmamış. Yüksek bir damdan, taş üstüne çocuk düştü. O hizmet sadakatının bir ikram-ı İlahî olarak, o çocuk hiçbir teessür ve hastalık görmediği gibi; sütten, memeden bile

kesilmedi. Her ne ise, bu tarz sadakatının lem'alarını çok gördüm. Süleyman'da sadakatla beraber esaslı bir ihlas gördüm.”(B.200)
“İhlasın ve sadakatın dahi velayet gibi kerameti var. Belki bazan daha fevkindedir.”(B.255)
“Bizler daimî hizmetindeyiz. Hiçbir kimsenin sadaka ve hediyesini ihtiyarı ile kabul etmez. Mecbur kaldığı zaman, mukabilini vermek suretiyle alır. Barla'da köy halkı az olduğundan men' edip kendini kurtarıyordu. Buraya geldikten sonra Barla gibi "Ben bir şey istemiyorum" diye olan musırrane redde muvaffak olamadı. Hatırları kırılmayacak bazı dostların getirdikleri yemekleri birkaç defa yedi. Sonra birden bire, hasta olmadığı halde iştihası tam kesildi. Bizim kanaat-ı kat'iyyemiz geldi ki, başkasının hediye ve sadakasını yedirmemek için, manevî bir ihtar ve bir itabdır.”(B.301)
“Risale-i Nur dairesinde sadakat ve hizmet ve takva ve içtinab-ı kebair derecesiyle o ulvî ve küllî ubudiyete sahib olur. Elbette bu büyük kazancı kaçırmamak için takvada, ihlasta, sadakatta çalışmak gerektir.”(Ks.96,97,122,144)
“Sadakat ve kanaatla Risale-i Nur dairesine giren, imanla kabre gireceğine gayet kuvvetli senedler var.”(Ks.263)
“Memur olmayan veya hususî, şahsı itibariyle hıyanet eden, hususî tokat yer. Bu nevi vukuat pek çoktur; ve tam sadakat edenlerde, maişetindeki bereket ve kalbindeki rahat cihetinde ikramlara mazhar olanlar dahi pek çoktur.”(E.I/76,191)
“Âzamî ihlâs, âzamî fedakârlık, âzamî sadakat, metanet ve dikkat ve iktisad içinde Risale-i Nurla girişti ği hizmet-i imaniyye ve manevî cihad-ı diniyyedir.”(T.27)
“S- Herşeyden evvel bize lâzım olan nedir?
C- Doğruluk.
S- Daha.
C- Yalan söylememek.
S- Sonra.
C- Sıdk, sadakat, ihlâs, sebat, tesanüddür.”(T.87,88,165)
“Öyle ise, ey ihvan-ı müslimîn!.. Geliniz, ona tarziye vereceğiz. El birliğiyle dest-i sadakatı uzatacağız, biat edeceğiz. Onun habl-ül metinine sarılacağız.”(Mh.9)
“Bence bir kalb ve vicdan, fezail-i İslâmiye ile mütezeyyin olmazsa, ondan hakikî hamiyet ve sadakat ve adalet beklenilmez. Fakat iş ve san'at başka olduğu için, fâsık bir adam güzel çobanlık edebilir.”(Mn.20)

-SAHABE:” Sahabeler, feyz-i sohbet-i nübüvvetten herkesten ziyade dâr-ı âhireti düşünerek, dünyanın fenasını bilerek, kıyametin ibham-ı vaktindeki hikmet-i İlahiyeyi anlayarak ecel-i şahsî gibi dünyanın eceline karşı dahi daima muntazır bir vaziyet alarak, âhiretlerine ciddî çalışmışlar.”(S.343,453)
“Evet sahabeler ekseriyet-i mutlaka itibariyle hakka âşık, sıdka müştak, adalete hahişgerdirler.”(S.484)
“Enbiyadan sonra nev'-i beşerin en efdali sahabe olduğu, Ehl-i Sünnet ve Cemaatın icmaı bir hüccet-i katıadır ki, o rivayetlerin sahih kısmı, fazilet-i cüz'iye hakkındadır. Çünki cüz'î fazilette ve hususî bir kemalde, mercuh racihe tereccuh edebilir. Yoksa Sure-i Feth'in âhirinde sitayişkârane tavsifat-ı Rabbaniyeye mazhar ve Tevrat ve İncil ve Kur'anın medh ü senasına mazhar olan sahabelere, fazilet-i külliye nokta-i nazarında yetişilemez.”(S.489)
“En büyük veliler sahabe derecesine çıkamıyorlar. Hattâ Celaleddin-i Süyutî gibi, uyanık iken çok defa sohbet-i Nebeviyeye mazhar olan veliler, Resul-i Ekrem (A.S.M.) ile yakazaten görüşseler ve şu âlemde sohbetine müşerref olsalar, yine sahabeye yetişemiyorlar. Çünki

Sahabelerin sohbeti, Nübüvvet-i Ahmediye (A.S.M.) nuruyla, yani Nebi olarak onunla sohbet ediyorlar. Evliyalar ise, vefat-ı Nebevîden sonra Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı görmeleri, velayet-i Ahmediye (A.S.M.) nuruyla sohbettir."(S.489)
"Sahabeler, ekseriyet-i mutlaka itibariyle kemalât-ı insaniyenin en a'lâ derecesindedirler."(S.489)
"Bütün hissiyatları uyanık ve letaifleri hüşyar olan sahabeler, envâr-ı imaniye ve tesbihiyeyi câmi' olan kelimat-ı mübarekeyi dedikleri vakit, kelimenin bütün manasıyla söyler ve bütün letaifiyle hisse alırlardı."(S.491)
"Kırk dakikada bir sahabenin kazandığı fazilete ve makama, kırk günde, hattâ kırk senede başkası ancak yetişebilir."(S.491)
"Velayet-i kübra olan veraset-i nübüvvet ve sıddıkıyet ki, sahabelerin velayetidir; bir veli kazansa, yine saff-ı evvel olan sahabelerin makamına yetişmez."(S.491)
"İçtihadda yani istinbat-ı ahkâmda, yani Cenab-ı Hakk'ın marziyatını kelâmından anlamakta, sahabelere yetişilmez."(S.491)
"Sahabelerin kurbiyet-i İlahiye noktasındaki makamlarına velayet ayağıyla yetişilmez."(S.492)
"Sahabelerin nefisleri tezkiye ve tathir edildiğinden; nefsin mahiyetindeki cihazat-ı kesîre ile, ubudiyetin enva'ına ve şükür ve hamdin aksamına daha ziyade mazhardırlar. Fena-i nefisten sonra, ubudiyet-i evliya besatet peyda eder."(S.492)
"Fazilet-i a'mal ve sevab-ı ef'al ve fazilet-i uhreviye cihetinde sahabelere yetişilmez."(S.493)
"Sahabelerin tesis-i İslâmiyette ve neşr-i ahkâm-ı Kur'aniyede hizmetleri ve İslâmiyet için bütün dünyaya ilân-ı harb etmeleri o kadar yüksektir ki, bir dakikasına başkaları bir senede yetişemez. Hattâ denilebilir ki; bütün dakikaları, -o hizmet-i kudsiyede- o şehid olan neferin dakikası gibidir. Bütün saatleri, müdhiş bir makamda bir saat nöbet tutan fedakâr bir neferin nöbeti gibidir ki; amel az, ücreti çok, kıymeti yüksektir. Evet sahabeler madem İslâmiyetin tesisinde ve envâr-ı Kur'aniyenin neşrinde, saff-ı evvel teşkil ediyorlar. Es-sebebü ke'l-fâil (Bir şeye sebeb olan,onu yapan gibidir.) sırrınca, bütün ümmetin hasenatından onlara hisse çıkar."(S.493)
"Az amelleri çoktur, küçük hizmetleri büyüktür. onlara yetişmek için, hakikî sahabe olmak lâzım geliyor."(S.493)
"Sahabeler o zamanda, efkâr-ı âmme-i âlem hakaik-i İslâmiyeye muarız ve muhalif iken; -sahabeler- yalnız suret-i insaniyede Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı görüp, bazan mu'cizesiz olarak, öyle bir iman getirmişler ki; bütün efkâr-ı âmme-i âlem, onların imanlarını sarsmıyordu."(S.494)
"Dünyanın âhirete bakan yüzüyle, esma-i İlahiyeye mukabil olan yüzünü sevmek; sebeb-i noksaniyet değil, belki medar-ı kemaldir ve o iki yüzde ne kadar ileri gitse, daha ziyade ibadet ve marifetullahta ileri gider. Sahabelerin dünyası ise, işte o iki yüzdedir. Dünyayı âhiret mezraası görüp, ekip biçmişler. Mevcudatı, esma-i İlahiyenin âyinesi görüp, müştakane temaşa edip bakmışlar."(S.495,626)
"İnsan-ı kâmil odur ki: Bütün o letaifi; kendilerine mahsus ayrı ayrı tarîk-ı ubudiyette, hakikat canibine sevketmek ile sahabe gibi geniş bir dairede, zengin bir surette, kalb bir kumandan gibi, letaif askerleriyle kahramanane maksada yürüsün."(S.495)
"Hakikî insanlar ve hakikî insanların en kâmilleri olan evliyanın büyükleri; sahabenin küçüklerine karşı müsavat davasını kazanamadıkları, gayet kat'î bir surette Yirmiyedinci Söz'de isbat edilmiştir."(S.496,M.28)
"Sahabelerin velayeti, velayet-i kübra denilen, veraset-i nübüvvetten gelen, berzah tarîkına uğramayarak, doğrudan doğruya zahirden hakikata geçip, akrebiyet-i İlahiyenin inkişafına bakan bir velayettir ki, o velayet yolu, gayet kısa olduğu halde gayet yüksektir."(M.50)
"Sahabelerin muharebesinde kıyl ü kâl etme. Çünki hem katil ve hem maktul ikisi de ehl-i

Cennet'tirler.”(M.53)
“Evet cadde-i kübra, sahabe ve tâbiîn ve asfiyanın caddesidir.”(M.83,85)
“Sahabe ve Tâbiînin başına gelen fitne dahi, çekirdekler hükmündeki muhtelif ayrı ayrı istidadları tahrik edip kamçıladı; "İslâmiyet tehlikededir, yangın var!" diye her taifeyi korkuttu, İslâmiyetin hıfzına koşturdu.”(M.100)
“O asr-ı sıdk ve hakikatta ve o hakperest ve ciddî ve doğru adam olan sahabeler, zerre miktar yalanı görse, red ve tekzib ederler.”(M.112,120)
“Sahabeler ise sıdk ve doğruluk için, can ve mal ve peder ve vâlidelerini ve kavim ve kabilelerini feda edip, sıdk ve hak için fedai oldukları...”(M.121)
“Tevrat'ta Fâran Dağları'ndan zuhur eden peygamberin sahabeleri hakkında şu âyet var: "Kudsîlerin bayrakları beraberindedir ve onun sağındadır." "Kudsîler" namıyla tavsif eder. Yani: "Onun sahabeleri kudsî, sâlih evliyalardır."(M.168,L.29-31)
“Sahabeler ve Tâbiînler, ibadette öyle bir dereceye gelecekler ki, ruhlarındaki nuraniyet, yüzlerinde parlayacak ve cebhelerinde kesret-i sücuddan hasıl olan bir hâtem-i velayet nev'inde alınlarında sikkeler görünecek."(M.31)
“Evet İncil'de, âhirzamanda gelecek Peygamber'in (A.S.M.) vasfında (Kendisiyle beraber yanında demirden keskin kılıç vardır ve ümmetide öyledir,kılıç sahibi olup,cihada memurdur.) gibi âyetler var. Yani: Hazret-i İsa (A.S.) gibi kılınçsız değil, belki sahib-üs seyf bir peygamber gelecek, cihada memur olacak ve onun sahabeleri dahi, kılınçlı ve cihada memur olacaklardır. O kadîb-i hadîd sahibi, reis-i âlem olacak. Çünki İncil'in bir yerinde der: "Ben gidiyorum, tâ âlemin reisi gelsin." Yani: Âlemin Reisi geliyor. Demek oluyor ki; İncil'in bu iki fıkrasından anlaşılıyor ki: Sahabeler, çendan mebdede az ve zaîf görünecekler. Fakat çekirdekler gibi neşvünema bularak yükselip kalınlaşıp kuvvetleşerek, küffarın gayzlarını onlara yutkundurup boğduracak vakitte, kılınçlarıyla nev'-i beşeri kendilerine müsahhar edip, reisleri olan Peygamber'in (A.S.M.) ise, âleme reis olduğunu isbat edecekler. Aynen şu Sure-i Feth'in âyetinin mealini ifade ediyor.”(L.32,K.K.586)
“Sahabelerin sena-i Kur'aniyeye mazhar olan "îsar" hasletini kendine rehber etmek.”(L.150,Ş.132,332,B.273,275,K.K.132,Haşir.9)
“Sahabelerin halka karşı vaziyetleri: Düşmanlarına şediddirler ve dostlarına ve mü'minlere rahîmdirler. Cenab-ı Hakk'a karşı rüku' ve secdede kemal-i itaattadırlar. Her işlerinde Cenab-ı Hakk'ın rıza ve fazlını kasdederek kemal-i ihlastadırlar.”(B.276,285, E.I/204-206,T.361)“